

40-41-42-43

Handelingen

44-45-46-47

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1990-1991

Vergaderingen van maart 1991

ACTUELE INTERPELLATIES

ACTUELE VRAGEN

AUTO- EN MOTOSPORT

BEGROTINGEN

BPA'S EN HET GEBRUIK VAN OPEN RUIMTEN

DOPINGBESTRIJDING EN ALGEMENE GEZONDHEIDSASPECTEN
BIJ SPORTBEOEFENING

INTERPELLATIES

INVESTERINGSFONDS

LEERACHTERSTAND VAN MIGRANTENKINDEREN

MEDISCH VERANTWOORDE SPORTBEOEFENING

RECHTSPOSITIE ONDERWIJSPERSONEEL

REGIONALE LUCHTHAVENS VLAANDEREN

RUIMTELIJKE ORDENING EN STEDEBOUW

STATUUT BRT

TOEKOMST LIMBURGSE MIJNGEBOUWEN

Inhoud

Nr. 40 **Dinsdag 5 maart 1991**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1357

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1357

Voorstel van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1357

Samenwerkingsakkoord
Indiening en verwijzing, blz. 1357

Verslagen
Indiening, blz. 1357

In eerste lezing aangenomen artikelen
Indiening en verwijzing, blz. 1358

Aanvullende verslagen
Indiening, blz. 1358

Kennisgeving van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1358

Schriftelijke vragen
Indiening, blz. 1358

Beideidsbrief Regionale luchthavens Vlaanderen — Aanzet tot een Vlaams luchtvaartbeleid — 341 (1989-1990) — Nrs. 1 en 2
Bespreking, blz. 1358
Spreker : de heer H. Candries

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1359

Beideidsbrief Regionale luchthavens Vlaanderen — Aanzet tot een Vlaams luchtvaartbeleid — 341 (1989-1990) — Nrs. 1 en 2
Bespreking (Voortzetting), blz. 1359
Sprekers : de heer H. De Croo, W. Content

Interpellaties (Regl. art. 76)
Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de bijzondere plannen van aanleg en het beleid tot behoud van open ruimten, blz. 1363

Sprekers : Mevrouw M. Vogels, Minister G. Geens

Motie van aanbeveling, blz. 1368

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de actualisering van het eertijds gesloten zogenaamde Toekomstcontract, blz. 1368
Ingetrokken

Interpellatie van de heer H. Van Dienderen tot de heer L. Waltmiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de toekomst van de Limburgse mijngebouwen, blz. 1368

Sprekers : de heer H. Van Dienderen, mevrouw F. Brepoels, Minister L. Waltmiel

Motie van aanbeveling, blz. 1373

Interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de toekenningen van vergunningen voor het organiseren van oefenritten en wedstrijden voor de auto- en motosport, blz. 1373

Sprekers : de heren J. Cuyvers, J. Timmermans, J. Caudron, Minister T. Kelchtermans

Motie van aanbeveling, blz. 1379

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1379

Nr. 41 **Dinsdag 5 maart 1991**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1381

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het niet-verlengen van exploitatievergunningen van lang bestaande KMO-bedrijven, blz. 1381
Verdaagd

Beideidsbrief Regionale luchthavens Vlaanderen — Aanzet tot een Vlaams luchtvaartbeleid — 341 (1989-1990) — Nrs. 1 en 2
Bespreking (Voortzetting), blz. 1381

Sprekers : de heer H. Van Dienderen, mevrouw M. Tyberghien-vandenbusche, de heren W. Verreycken, H. Candries, P. Dumez, mevrouw M. Vogels, de heren L. Hancké, M. Schoeters, Minister J. Sauwens, A. Denys

Motie van aanbeveling, blz. 1406

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1406

Nr. 42 **Woensdag 6 maart 1991**

Berichten van verhindering, blz. 1407

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer F. Aerts tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de recentelijk georganiseerde Studie-informatiedagen SID-IN Limburg in Genk, blz. 1407

Actuele vraag van de heer H. Lauwers tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de financiële toestand van de centra voor basiseducatie, blz. 1407

Actuele vraag van de heer L. Peeters tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de toekenning van maaltijdcheques als eindejaarspremie in het onderwijs, blz. 1408

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de verplichtingen van de gemeenten inzake de sociale zekerheid met betrekking tot de volkstelling, blz. 1409

Actuele vraag van de heer E. Gryp tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over het storten van slib uit de Beneden-Schelde op de Linkerschelde-oever, blz. 1409

Actuele vraag van de heer H. Van Dienderen tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de vaste oeververbinding over de Westerschelde, blz. 1411

Actuele vraag van mevrouw M. De Meyer tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over het uitblijven van beslissingen inzake de brug in Temse, blz. 1412

Actuele vraag van de heer H. De Loor tot de heer L. Waltmiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de gevolgen van de deconcentratie van de administratie voor de Huisvesting, blz. 1412

Actuele vraag van de heer E. Gryp tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over lozingen van een bedrijf uit Zelzate in het kanaal Gent-Terneuzen, blz. 1413

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de milieuheffing op de uitvoer van afvalstoffen, blz. 1414

Ontwerp van decreet betreffende het Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde onroerende investeringen die in het Vlaamse Gewest door of op het initiatief van de provincies of de gemeenten worden gedaan — 400 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6 (+ Errata) en 7 tot 10

Tweede lezing, blz. 1415

Spreker : de heer J. Pede

Hoofdelijke stemming, blz. 1416

Voorstel van decreet van de heren P. Chevalier en E. Van Rompuy houdende het

statuut van de Belgische Radio en Televisie, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap — 349 (1989-1990) — Nrs. 1 tot 18
Tweede lezing, blz. 1417
Hoofdelijke stemming, blz. 1423

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1426

Bijlage

Vraag om uitleg
Commissie voor Welzijn en Gezondheid
Vraag om uitleg van de heer E. Van Varenbergh aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezondheid, over het taalgebruik door particuliere opvanggezinnen, blz. 1427

Nr. 43 **Dinsdag 19 maart 1991**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1431

Ontwerpen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1431

Voorstellen van decreet
Indiening en verwijzing, blz. 1431

Voorstellen van resolutie
Indiening en verwijzing, blz. 1432

Voorstel tot wijziging van het Reglement
Indiening en verwijzing, blz. 1432

Verslagen
Indiening, blz. 1432

Resolutie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie
Indiening en verwijzing, blz. 1432

Arrest van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1432

Kennisgevingen van het Arbitragehof
Indiening, blz. 1432

Schriftelijke vragen
Indiening, blz. 1432

Samenstelling van een Commissie
Wijziging onder de vaste leden, blz. 1433

Voorstel van decreet van de heren P. Chevalier en E. Van Rompuy houdende het statuut van de Belgische Radio en Televisie, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap — 349 (1989-1990) — Nrs. 1 tot 18
Hoofdelijke stemming, blz. 1433

Ontwerp van decreet houdende eindregeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en van Instellingen van Openbaar Nut voor het begrotingsjaar 1983

— 12-B (1989-1990) — Nrs. 1 en 2
— 16-B (1989-1990) — Nr. 1 (Rapport van het Rekenhof)
Algemene bespreking, blz. 1435

Motie van orde

Verdaging van een agendapunt, blz. 1435
Spreker : de heer G. Janzegers

Ontwerp van decreet houdende eindregeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en van Instellingen van Openbaar Nut voor het begrotingsjaar 1983 — 12-B (1989-1990) — Nrs. 1 en 2
— 16-B (1989-1990) — Nr. 1 (Rapport van het Rekenhof)
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1435
Spreker : de heer H. Candries, verslaggever
Artikelsgewijze bespreking, blz. 1436

Ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening — 448 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5
Voorstel van decreet van de heer R. Garcia C.S. houdende regeling van de dopingbestrijding en de algemene gezondheidsaspecten bij sportbeoefening — 455 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 1440

Sprekers : mevrouw T. Merckx-Van Goq, verslaggever, Minister H. Weckx, de heren A. Denys, W. Peeters, J. Devolder, R. Garcia, J. Van Hecke, mevrouw L. Maximus, de heren J. Caudron, J. Van der Sande

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1458

Nr. 44 **Dinsdag 19 maart 1991**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1459

Ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening — 448 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1459

Sprekers : de heer W. Peeters, Minister H. Weckx
Artikelsgewijze bespreking, blz. 1464
Sprekers : de heer A. Denys, Minister H. Weckx, de heren W. Peeters, L. Dierickx

Ontwerp van decreet tot aanvulling van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw — 454 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2
Algemene bespreking, blz. 1477
Sprekers : de heer J. Van Eetvelt, verslaggever, Minister L. Waltmiel, de heer R. Van Hooland
Artikelsgewijze bespreking, blz. 1478

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer L. Bril tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over politieke benoemingen in de Vlaamse administratie, blz. 1479

Sprekers : de heren L. Bril, R. Van Hooland, Minister G. Geens, de heer A. Denys

Interpellatie van mevrouw M. De Meyer tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de opvang van de schoolgaande kinderen buiten de lesuren, blz. 1486

Sprekers : mevrouw M. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Goey, Minister J. Lenssens, de heer W. Seeuws

Motie van aanbeveling, blz. 1492

Interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het niet-verlengen van exploitatievergunningen van lang bestaande KMO-bedrijven, blz. 1492

Sprekers : de heren F. Vermeiren, M. Capoen, Minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1497

Bijlagen

Vragen om uitleg
Commissie voor Openbare Werken en Vervoer
Vraag om uitleg van de heer C. Marchand tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de afwerking van de autosnelweg A18 tot en met de Franse grens en de door de Gemeenschapsminister aangekondigde beslissing ter zake in januari 1991, blz. 1500

Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

Vraag om uitleg van mevrouw F. Brepoels aan de heer L. Waltmiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, in verband met de initiatieven die door de Minister werden genomen ter versterking van het Vlaams karakter van Voeren, blz. 1502

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer W. De Vlieghe aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de vestiging van een verbrandingsoven voor huishoudelijk afval in Vlaams Brabant en de mogelijke alternatieven hiervoor, blz. 1506

Nr. 45 **Woensdag 20 maart 1991**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1509

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Laverge tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de vergunning tot het gebruik van grondwater in de textielsector, blz. 1509

Sprekers : de heren J. Laverge, M. Capoen, S. De Clerck, J. Cuyvers, Minister T. Kelchtermans, de heer R. Van Hooland

Moties van aanbeveling, blz. 1517

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de loodvergiftiging in de omgeving van de Metallurgie Hoboken, blz. 1517

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heer F. Cauwenberghs, Minister H. Weckx, Minister T. Kelchtermans, de heer L. Hancké

Motie van aanbeveling, blz. 1526

Interpellatie van de heer E. Van Rompuy tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de houding van de Vlaamse Executieve ten aanzien van de bemerkingen van de Europese Commissie met betrekking tot het Kabeldecreet van 28 januari 1987 en de mogelijke machtiging van RTL 4 om toegang te krijgen tot de Vlaamse kabel, blz. 1526

Sprekers : de heren E. Van Rompuy, A. Denys, P. Chevalier, Minister P. Dewael, de heer A. De Beul

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1536

Nr. 46 **Woensdag 20 maart 1991**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1537

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs — 470 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde sycho-medische centra — 471 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6
Algemene bespreking, blz. 1537

Sprekers : de heer E. Baldewijns, verslaggever, de heer F. Sarens, verslaggever, Minister D. Coens, de heren W. Taelman, G. Janzegers, mevrouw A. Leysen, de heren R. Van Hooland, C. Moors

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs — 470 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1554

Sprekers : de heer A. Laridon, Minister D. Coens, de heren G. Janzegers, E. Beysen, mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck, de heer E. Baldewijns

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psyche-medisch-sociale centra — 471 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1579

Sprekers : de heer G. Janzegers, Minister D. Coens

Voorstel van resolutie van mevrouw A. Leysen, mevrouw M. De Meyer, de heren E. Beysen en H. Lauwers en mevrouw M. Vogels betreffende het wegwerken van de leerachterstand van migrantenkinderen — 476 (1990-1991) — Nr. 1

Bespreking, blz. 1599

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1599

Nr. 47 **Donderdag 21 maart 1991**

Berichten van verhindering, blz. 1601

Samenstelling van Commissies, blz. 1601

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer R. Van Hooland tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de benoemingen in de Vlaamse administratie, blz. 1601

Actuele vraag van de heer S. De Clerck tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over het vastleggen van modaliteiten voor het Fonds voor Midden- en Oost-Europa, blz. 1603

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de cumulatie van de fiscale voordelen voor coördinatiecentra met expansiesteun voor bedrijven, blz. 1604

Actuele vraag van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer J. Lenssens, Ge-

meenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de gevolgen van de sluiting van bepaalde rusthuizen, blz. 1605

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de ecologische aspecten van het ERC-centrum in Limburg, blz. 1606

Actuele vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de weigering van de BRT om twee onuitgezonden programma's betreffende de repressie aan de Mediacommissie voor te leggen, blz. 1607

Actuele interpellatie (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van de heer M. Desutter tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over een mogelijke vakantiespreiding in het onderwijs, blz. 1608

Sprekers : de heren M. Desutter, E. Van Vaerenbergh, Minister D. Coens

Ontwerp van decreet houdende eindregeling van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en van Instellingen van Openbaar Nut voor het begrotingsjaar 1983 — 12-B (1989-1990) — Nrs. 1 en 2

16-B(1989-1990) — Nr. 1 (Rapport van het Rekenhof)

Hoofdelijke stemming, blz. 1610

Ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

— 448 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 5

Aangehouden stemmen, blz. 1611

Spreker : de heer J. Devolder

Hoofdelijke stemming, blz. 1614

Sprekers : Minister H. Weckx, de heren A. Denys, W. Peeters, R. Garcia

Ontwerp van decreet tot aanvulling van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw — 454 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1616

Sprekers : de heren W. Van Durme, J. Timmermans

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs — 470 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8

Aangehouden stemmen, blz. 1617

Spreker : de heer G. Janzegers

Hoofdelijke stemming, blz. 1631

Sprekers : de heren G. Annemans, W. Taelman, R. Van Hooland, A. Laridon, G. Janzegers, E. Baldewijns, C. Moors

Ontwerp van decreet betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psyche-medisch-sociale centra — 471 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6

Aangehouden stemmen, blz. 1634

Hoofdelijke stemming, blz. 1636

Voorstel van resolutie van mevrouw A. Leysen, mevrouw M. De Meyer, de heren E. Beysen en H. Lauwers en mevrouw M. Vogels betreffende het wegwerken van de leerachterstand van migrantenkinderen — 476 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1637

Sprekers : de heren M. Didden, F. Dewinter, H. Lauwers, mevrouw M. Vogels, mevrouw M. De Meyer, de heer E. Beysen

Motie van aanbeveling van de heer H. De Croo tot besluit van de op 5 maart 1991 behandelde beleidsbrief Regionale lucht-havens Vlaanderen — Aanzet tot een Vlaams luchtvaartbeleid — 341 (1990-1991) — Nr. 3

Hoofdelijke stemming, blz. 1640

Sprekers : de heren H. De Croo, W. Verreycken, L. Hancké, H. Van Dienderen

Motie van orde

Persoonlijk feit, blz. 1642

Motie van aanbeveling van de heer H. De Croo tot besluit van de op 5 maart 1991 behandelde beleidsbrief Regionale lucht-havens Vlaanderen — Aanzet tot een Vlaams luchtvaartbeleid — 341 (1990-1991) — Nr. 3

Hoofdelijke stemming (Voortzetting), blz. 1642

Spreker : de heer F. Vermeiren

Motie van aanbeveling van de heer J. Cuyvers tot besluit van de op 5 maart 1991 door de heer J. Cuyvers gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de tokenningen van vergunningen voor het

organiseren van oefenritten en wedstrijden voor de auto- en motosport — 463 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1643

Sprekers : de heren J. Cuyvers, J. Timmermans, A. Denys

Motie van aanbeveling van mevrouw M. Vogels c.s. tot besluit van de op 5 maart 1991 door mevrouw M. Vogels gehouden interpellatie tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, en de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de bijzondere plannen van aanleg en het beleid tot behoud van open ruimten — 464 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1644

Motie van aanbeveling van de heer H. Van Dienderen en mevrouw F. Brepoels tot besluit van de op 5 maart 1991 door de heer H. Van Dienderen gehouden interpellatie tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de toekomst van de Limburgse mijngebouwen — 467 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1645

Sprekers : de heer H. Van Dienderen, mevrouw F. Brepoels

Actuele interpellaties (Regl. art. 77) (Voortzetting)

Actuele interpellatie van mevrouw M.

Vogels tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over recente verklaringen van de Minister over de werklozen en de sociale zekerheid Actuele interpellatie van de heer D. Van Mechelen tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over recente verklaringen van de Minister betreffende het probleem van de langdurige werkloosheid, blz. 1647

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heer D. Van Mechelen, mevrouw M. De Meyer, Minister R. De Wulf

Actuele interpellatie van de heer H. Lauwers tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over het voeren van een preventiebeleid inzake drugs- en alcoholmisbruik, blz. 1656

Sprekers : de heer H. Lauwers, Minister H. Weckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1660

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Onderwijs en Vorming Vraag om uitleg van de heer R. Garcia aan de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over het Hoger Rijksinstituut voor Paramedische Beroepen (HRIPB) van Jette, blz. 1664

Vraag om uitleg van de heer R. Deswaene aan de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de salarisschalen en de uurregeling van het paramedisch personeel in het buitengewoon onderwijs, blz. 1666

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14.05 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

J. Buchmann, W. Content, M. Mahieu, O. Van den Broeck, L. Vanhorenbeek ; gezondheidsredenen.

M. Colla, H. Suykerbuyk, J. Weyts ; buitenslands.

P. Berben, E. Beysen, P. Breyne, E. De Groot, P. Deprez, F. Willockx ; ambtsverplichtingen.

ONTWERP VAN DECREET inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

— **448 (1990-1991) – Nrs. 1 tot 5**

Algemene bespreking (Voortzetting)

De Voorzitter : Aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet in-

zake medisch verantwoorde sportbeoefening.

De heer Walter Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de sport is al lang niet meer een privilege van een kleine groep bemiddelde mensen. Nagenoeg in iedere sporttak heeft de sportbeoefening, in de meest uitgebreide zin van het woord, een dergelijke omvang gekregen dat zij van grote en nog steeds groeiende betekenis is voor de gezondheid, voor het lichamenlijk, geestelijk en sociaal welzijn van heel de bevolking.

Welgekozen, goed begeleide en juist gedoseerde sport is een positieve factor voor de volksgezondheid, die bovendien nog steeds aan belangrijkeheid wint. Er ontbreekt echter nog een en ander aan de factoren welgekozen, goed begeleid en juist gedoseerd. Nog al te vaak wordt de sport lukraak beoefend. Er zijn nog te weinig verantwoordelijken die voldoende inzicht hebben in het wezen, de waarde van en de eventuele bezwaren tegen bepaalde sporttakken, die voor elke sportbeoefenaar de juiste sport kunnen kiezen, de aangepaste begeleiding kunnen geven en die de grenzen voor een gezonde sportbeoefening kunnen vastleggen. Zulks is te betreuren, want een verkeerde sportbeoefening kan een averechts effect hebben op de gezondheid. De sportbeoefenaar kan hierdoor zowel op lichamenlijk als op geestelijk vlak schade worden berokkend. Een goede sportbegeleiding heeft als taak zowel de positieve invloed van de sportbeoefening te maximaliseren als de

schadelijke effecten ervan te voorkomen.

Sport is vandaag voor veel mensen een belangrijk deel van hun dagelijks leven. In het algemeen wordt het intensiveren van de lichamenlijke activiteit door de medici aangemoedigd. Wij moeten ons daarbij wel de vraag stellen of dit wel altijd zo wenselijk is. Veel van de acute traumatologie in het weekeinde bijvoorbeeld is te wijten aan intensieve sportbeoefening. Parallel met deze toenemende participatie van steeds grotere bevolkingsgroepen aan het sterk gegroeide en nog groeiende sportgebeuren heeft de sportgeneeskunde zich dan ook ontwikkeld als een begeleidende tak van de geneeskunde. Er wordt daarbij aandacht geschonken aan alle problemen van het sportgebeuren, niet alleen op het curatieve vlak, maar veel meer nog op het vlak van de preventie en de sportfysiologie.

De sportgeneeskunde heeft zich de jongste twintig jaar op een explosieve wijze ontwikkeld. Haar werkerterrein werd zeer sterk uitgebreid. Van een primaire beperkte keuring die zich vaak zelfs beperkte tot het afleveren door de huisarts van een welwillendheidsattest is de sportgeneeskunde geëvolueerd naar een allesomvattende medische begeleiding. Vroeger schonk de sportgeneeskunde vooral aandacht aan de competitief ingestelde sportbeoefenaars, maar deze aandacht breidde zich steeds meer uit naar de recreatiesportbeoefenaars en zelfs naar de gewone patiënten voor wie sportbeoefening een therapie is. Wanneer een persoon een aantal jaren geleden een hartinfarct kreeg

W. Peeters

werd hem absolute rust opgelegd. De therapie voor hartpatiënten wordt thans, mede onder sportgeneeskundige begeleiding, op een totaal andere wijze opgevat. De sportgeneeskunde is bovendien niet gericht op één enkel orgaan zoals dat bij de meeste andere medische specialisaties het geval is. De sportende mens wordt als één geheel onder de loep genomen. Niet alleen de jeugdige en middelbare leeftijd, maar alle leeftijdscategorieën krijgen hierbij aandacht.

Daarbij krijgen de vrouwelijke sportbeoefenaars ten minste zoveel specifieke aandacht als de mannelijke. Naast het preventieve en het curatieve aspect zijn er bovendien nog een aantal andere taken bijgekomen voor de sportgeneeskunde. Ook het sportmedisch wetenschappelijk onderzoek is er de jongste jaren enorm op voortgegaan.

Vroeger was de preventieve sportgeneeskunde het werkerrein van de sportgeneeskunde. Het ging in hoofdzaak om keuringen. In de hui-

dige sportgeneeskunde komen de drie preventievormen aan bod : Primaire preventie poogt bij personen met bepaalde voorbeschikkende factoren aandoeningen zoals circulatoornissen, metabole afwijkingen en postoperatieve verwickelingen door aangepaste sportbeoefening te voorkomen en degenen te selecteren die slechts voor bepaalde sportactiviteiten in aanmerking komen.

Secundaire preventie beoogt de ontwikkeling van een aantal aandoeningen zoals lipidenstoornissen, diabetes, bloedsomloopstoornissen door gerichte en begeleide sportactiviteiten af te remmen. Tertiaire preventie is belangrijk en wint nog aan belang bijvoorbeeld in de revalidatie na een hartinfarct of na vasculaire en hartchirurgie om recidiven te voorkomen. Ook de specifieke sportmedische keuring is grondig geëvolueerd en is op dit ogenblik zonder bijvoorbeeld ergometrisch en biometrisch onderzoek zo goed als waardeloos.

De curatieve sportgeneeskunde houdt zich vooral bezig met de behandeling van traumata. Ook hier zien wij een belangrijke evolutie. Bij

de behandeling van acute traumata moet meer en meer rekening gehouden worden niet alleen met de latere functionele mogelijkheden van de sportbeoefenaars maar ook met een aantal sportmedische, ethische normen zowel inzake gekozen behandeling als inzake informatie aan trainers, clubs, ploegen en media. Behalve de acute traumata zijn er ook steeds meer chronische overbelastingletsels die niet alleen op zichzelf moeten worden behandeld maar waarvan vooral de oorzaken moeten worden aangepakt, met onder meer adviezen over trainingmethoden, trainingsintensiteit en -spreiding en zo meer. Bij een aantal acute en chronische ziekten en bij bepaalde post-operatieve verwickelingen maakt adequaat begeleide sportbeoefening bovendien steeds meer deel uit van de curatieve medische behandeling.

Tenslotte is er de steeds aan belang winnende sportmedische begeleiding en het daarmee gepaard gaande wetenschappelijk onderzoek. De sportbeoefening is inderdaad zodanig geëvolueerd dat een permanente sportmedische begeleiding nuttig en zelfs noodzakelijk is, indien de sportbeoefenaar succes wil hebben en tegelijk de nadelige gevolgen van sportbeoefening voor zijn gezondheid wil vermijden. Om een maximale, zij het dan ook relatief maximale, prestatie te bereiken, volstaan een eenmalige keuring of evaluatie niet meer. Na een eerste sportmedische evaluatie worden de eerste adviezen geformuleerd en wordt een programma opgesteld voor de verdere sportmedische begeleiding.

Een intensieve sportmedische begeleiding vraagt soms adviezen uit andere geneeskundige specialismen zoals cardiologie, radiologie, orthopedie, gynecologie, enzovoort.

Geregeld overleg met de trainer, de sportkinesiterapeut, de club- of ploegleider is nodig teneinde de training en het wedstrijdritme aan te passen aan de mogelijkheden van de sportbeoefenaar. De sportmedische begeleiding blijft bovendien niet beperkt tot de onderzoekkamer en het laboratorium. Observatie tijdens de training en het afnemen van veldtests zijn onontbeerlijk.

AGALEV-Senator L. Dierickx greep de bespreking van het ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening aan om op het gevaar van de vershraling van de democratie te wijzen

W. Peeters

Een totale sportmedische begeleiding is al lang geen eenmanszaak meer. Andere medici en paramedici moeten ingeschakeld worden in een multidisciplinair samenwerkingsverband om het optimum te bereiken.

Bij de sportmedische begeleiding worden bovendien adviezen verwacht over voeding, aard, duur, intensiviteit en vorm van de training, massage, informatie over hoogtestages, kledij, schoeisel, het nemen van medicatie, rekkingsoefeningen met de bedoeling overbelastingsletsels te voorkomen, het sporten bij extreme temperaturen, de gevaren van sommige sporten en zoveel meer.

De sportarts moet niet alleen op de hoogte zijn van de eisen van de beoefende sporttak maar ook rekening houden met de specifieke omstandigheden van de sportbeoefenaar. Zo zal er een verschillende aangepaste sportmedische begeleiding nodig zijn wanneer het gaat om kinderen, bejaarden, vrouwen, gehandicapten en anderen. Begeleidend wetenschappelijk onderzoek is bij dit alles steeds minder weg te denken.

Zoveel is duidelijk. Sportbeoefening neemt een steeds belangrijker plaats in, niet alleen in het geheel van ons maatschappelijk patroon maar ook in een geïntegreerde gezondheidszorg. Parallel hiermee zien wij de explosieve ontwikkeling maar ook de voortdurende inhoudelijke aanpassing van de sportmedische begeleiding, en dat zowel in haar preventieve als haar curatieve aspecten. Het moet dan ook voor de beleidsverantwoordelijken duidelijk zijn dat steeds meer burgers aanspraak maken op het recht om aan medisch verantwoorde sportbeoefening te doen, en dus op een kwalitatief adequate sportmedische begeleiding. Daartoe schept het ontwerp van decreet van Minister Weckx een degelijk kader.

Wij onderschrijven de drie grote krachtlijnen van dit ontwerp: integreren, responsabiliseren en depenaliseren. Uitgaande van deze drie basiskrachtlijnen schept dit ontwerp een geïntegreerd geheel van taken en

organismen dat, uitgaande van de daarvoor meest directe verantwoordelijken, de sportverenigingen en -federaties zelf, en zo nodig subsidiair aangevuld vanuit de betrokken Vlaamse beleidsverantwoordelijkheid, een selectief en flexibel sportmedisch begeleidingsinstrumentarium moet waarborgen.

Ik wil in deze algemene bespreking in de Openbare Vergadering van de Vlaamse Raad niet opnieuw ingaan op de veel eerder juridisch- en medisch-technische detaildiscussies die uitvoerig in de Commissie aan bod kwamen en die trouwens in een hoorzitting aan de op ervaring gestoelde visie van een aantal representatieve sportorganisaties werden getoetst. Ik meen daarvoor te mogen verwijzen naar het uitstekend zowel schriftelijk als mondeling verslag van mevrouw Merckx. De discussie over de amendementen van de heer Denys zal ons later nog de mogelijkheid geven hierop in te gaan.

Onze bezwaren tegen de PVV-amendementen die de sportmedische begeleiding tot competitiesporters wil beperken, heb ik voldoende gestoefd door mijn reflecties over het groeiende belang en de gewijzigde normering van een zinvolle en efficiënte sportmedische begeleiding in functie van de maatschappelijke evolutie inzake sportbeoefening. Het is juist dat zeer veel zal afhangen van de uitvoeringsbesluiten die dit decreet operationeel moeten maken. Men kan niet tegelijk breed responsabiliseren en reeds beperkend normeren. Tussen beide creëert het decreet doelbewust de daartoe noodzakelijke ruimte tot beleidsvoorbereidende dialoog.

Het is ook juist dat dit ontwerp van decreet bij een eerste artikelsgewijze lectuur als log en als administratief overbelastend voorkomt. Het is echter even essentieel voor de integratiekrachtlijn van het decreet dat het in zijn geheel dient te worden gelezen en vanuit zijn logische samenhang tussen de verschillende vooral organisatorische onderdelen dient te worden bekeken.

Het is juist dat in dit ontwerp de sportmedische keuring en begeleiding niet expliciet worden omschre-

ven. Vanuit de responsabiliseringsoptie van het ontwerp is dit trouwens de uitdrukkelijke taak en bevoegdheid van de daartoe door dit kaderdecreet opgerichte en gecoördineerde instanties en organismen.

Bij de bespreking in de Commissie werd naar mijn gevoel een al te grote en eenzijdige aandacht besteed aan één van de — weliswaar belangrijke — deelaspecten van de sportmedische begeleiding, met name de dopingbestrijding. Bij zoverre dat dit ontwerp de doopnaam anti-dopingsdecreet dreigt mee te krijgen wanneer het straks wetgevend zal worden voor de Vlaamse Gemeenschap.

Het is duidelijk de uitdrukkelijke bedoeling van dit ontwerp de bestrijding van de dopingpraktijk te integreren in een veel ruimer kader van medisch verantwoorde sportbeoefening om van daaruit, mede door de responsabilisering van de betrokken sportbeoefenaars en hun organisaties en door de depenalisering van de sancties, ook van dopingmisbruiken, te komen tot een veel efficiëntere preventieve benadering van de dopingproblematiek waarvan informatie, voorlichting en begeleiding de grote krachtlijnen zijn. Wij hebben daarom ook het Volksunie-voorstel van decreet van de heer Blanpain, dat eveneens louter de bestrijding van de doping op het oog had, ingetrokken. Wij vinden onze visie trouwens volkomen terug binnen dit decreet.

Het is immers ook onze overtuiging dat preventie van voor de gezondheid en voor de sportethiek nadelige praktijken tot een sneller en vooral zinvoller en dus bestendiger resultaat zal leiden dan een louter repressieve aanpak die enkel defensieve mechanismen oproept waarbij de individuele verantwoordelijkheid voor het eigen welzijn en de eerbied voor ethische normen niet eens aan bod komen.

Wij hebben ons in de Commissie dan ook met kracht verzet tegen de visie van de PVV. Zij diende amendementen in om de sanctionering van doping opnieuw in een eerder juridisch-

W. Peeters

repressieve sfeer onder te brengen en niet in een gedepeniseerd disciplinair kader, zoals bepaald in dit decreet. Het is natuurlijk duidelijk dat, ook inzake dopingbestrijding, de uitvoeringsbesluiten bepalend zullen zijn voor de correcte concretisering van de geest van dit decreet. Maar het is even duidelijk dat daarvoor in eerste instantie de betrokken sportorganisaties en sportartsen, die met deze problematiek een ruime ervaring hebben, de hoofdverantwoordelijkheid krijgen toebedeeld. Ook daartoe scheidt dit decreet een duidelijk kader binnen hetwelk, na dialoog en overleg, besluitvorming met de grootst mogelijke waarborgen van efficiëntie mogelijk wordt.

Dit ontwerp van decreet scheidt een degelijk globaal kader voor een medisch verantwoorde sportbeoefening. Het heeft onze volmondige goedkeuring. Wel is bij de analyse van de sportmedische begeleiding opnieuw een belangrijke lacune in het beleid gebleken, zo die al niet reeds lang duidelijk is.

Ik heb het over sport en lichamelijke opvoeding op school. Het is voor sportartsen, die instaan voor de medische begeleiding van jonge sporters, erg frustrerend zeer vaak te moeten vaststellen dat de lichamelijke conditie van onze jonge atleten duidelijk is gehypothekeerd door de bijna onbestaande sport en lichamelijke opvoeding in onze scholen.

Deze vaststelling is veeleer de regel dan de uitzondering. De achteruitgang van de lichamelijke conditie van onze schoolgaande jeugd is ronduit alarmerend. In de lijst van de Europese lidstaten bengelt Vlaanderen helemaal achteraan wat betreft lessen lichamelijke opvoeding en sport. De kans om daarin verandering te brengen, op het ogenblik dat wijzelf voor de organisatie van ons onderwijs bevoegd werden, hebben wij voorlopig gemist.

Wij hebben het debat destijds gevoerd, maar werden niet gevolgd. Wij hopen dat dit debat zeer binnen-

kort kan heropend worden, al dan niet binnen het bestaande **lessenpakket**. Het is immers hoe dan ook een belangrijke lacune in de regeling van de sportmedische begeleiding te moeten vaststellen dat, binnen het schools gegeven, het recht op medisch verantwoorde sportbeoefening niet wordt gewaarborgd. Het is nochtans voor de volksgezondheid van primordiaal belang dat, juist op de zeer jonge schoolleeftijd, het positief effect van de gezondheidspreventie door sport en aangepaste lichamelijke activiteit het hoogst is. Wij missen dus de belangrijkste en in grote mate de bepalende episode in de menselijke levensloop en dat blijft voor ons onbegrijpelijk. Wij rekenen op de Gemeenschapsminister voor Volksgezondheid — op de huidige en op degene die hem eventueel zal opvolgen — dat hij, vanuit zijn belangrijke bevoegdheid voor het medisch schooltoezicht, de dialoog daarover met zijn collega voor Onderwijs spoedig weer op gang zal brengen.

Nog een laatste woord over een probleem dat, ook in de Commissie, door een aantal collega's aan bod werd gebracht : de financiering van de sportmedische begeleiding. De federale Minister van Volksgezondheid, de heer Busquin, liet zich recent verleiden tot een wel erg controverse uitspraak over de financiering van de gezondheidszorg en de functie daarin van de ziekteverzekering. In zijn uitspraak wijst Minister Busquin de verantwoordelijkheid over de preventieve geneeskunde en de medische welzijnsvoorzieningen exclusief toe aan de Gemeenschappen, maar ontzegt de Gemeenschappen tegelijk het recht om daartoe te beschikken over de financiële middelen van de federaal, ook in ruime mate door overheidsbedrijven, dus door gemeenschapsgelden, gefinancierde ziekteverzekering.

Dat bevestigt voor een stuk de vaststelling die ook de Gemeenschapsministers Weckx en Lenssens reeds herhaaldelijk aan de kaak hebben gesteld, met name dat in de gezondheids- en welzijnssector het interministerieel overleg door Minister Bus-

quin, met uitzondering van de psychiatrie, tot nog toe steevast en eenzijdig wordt afgewezen.

Ook bij de financiering van het beleidsdomein, waarin dit ontwerp van decreet de beleidsverantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap op zich neemt, rijst duidelijk hetzelfde probleem. Wij hebben reeds herhaaldelijk gewezen op deze anomalie, waartoe in essentie niet-homogene bevoegdheidsoverdrachten leiden.

Dit debat zal bij de verdere afwerking van de staats hervorming onvermijdelijk verder moeten worden gevoerd. Het kan in ieder geval niet dat de federale Minister van Volksgezondheid arbitrair oordeelt over wat hij als preventieve gezondheidszorg beschouwt of niet en dat hij bepaalt wat daarvan al dan niet door de ziekteverzekering wordt betaald.

Is klinische biologie, als pre-operatief onderzoek, bijvoorbeeld, preventieve geneeskunde of niet ? Geeft verzekering tegen ziekte niet ook het recht op gezondheidsvoorzieningen die de gezondheid beschermen en bevorderen ? Minister Busquin heeft, wellicht zonder het te willen, de vraag duidelijk gesteld. Over het antwoord is de discussie nu meer dan ooit opnieuw geopend. Het antwoord van de Volksunie is altijd duidelijk geweest. Wij stellen vast dat steeds meer verantwoordelijke personen en instanties en ook andere politieke partijen, zelfs Vlaamse Ministers, ons standpunt bijtreden.

Met dit ontwerp van decreet heeft Minister Weckx een erg degelijk en goed onderbouwd initiatief genomen. Wij feliciteren er hem nogmaals om. De sportmedische begeleiding wordt erdoor op een duidelijk spoor gezet. De sportbeoefenaars en hun verenigingen die op de trein stappen zullen de snelheid ervan bepalen, alsook het volgende station. Bij ontsporing of vertraging neemt de overheid haar verantwoordelijkheid.

Na het decreet Bijzondere Jeugdbijstand, het decreet Vlaams Fonds voor Gehandicapten is dit decreet Medisch Verantwoorde Sportbeoefening in belangrijke mate het resultaat

W. Peeters

van de werkzaamheden van onze Commissie van de Vlaamse Raad voor Welzijn en Gezondheid, resultaat waarop wij fier zijn. Ook met dit decreet neemt Vlaanderen het voortouw inzake beleidsbesluitvaardigheid. En ook dit decreet is het resultaat van een politieke cultuur van consensus over accentverschillen, die blijkbaar binnen de Vlaamse Gemeenschap vlotter tot stand komt dan binnen de centralistische Belgische context. Er zijn dus wel degelijk momenten dat wij met overtuiging mogen zeggen: Wat wij zelf doen, doen wij beter.

De Voorzitter: Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx (op de tribune): Mijnheer de Voorzitter, collega's, in de Commissie had een fundamenteel debat plaats, waarvan het verslag van mevrouw Merckx een uitstekende weergave is. Ik zal dus bondig repliceren omdat de belangrijkste punten reeds uitvoerig in de Commissie werden besproken, waar ik trouwens heb getracht op de terechte vragen — zij werden hier vandaag opnieuw gesteld — een zo duidelijk mogelijk antwoord te geven. Deze antwoorden werden zeer correct en uitvoerig in het verslag opgenomen.

Mijnheer Denys, u hebt gesproken over uw reflectietijd. In verband met dit decreet heb ik reeds een reflectietijd van twee jaar achter de rug; u hebt een reflectietijd van slechts enkele weken meegemaakt. Althans wat de duur betreft is er dus op dat vlak een verschil.

Mijnheer Denys, ik moet er u op wijzen dat wat u zoëven stelde niet helemaal met de waarheid strookt. Dit moet me dan ook van het hart, vermits dit hier de plaats is waar een aantal zaken moeten worden rechtgezet.

Toen het ontwerp van decreet nog in het stadium van voor-voorontwerp was, heb ik gesproken met de top van het Belgisch Olympisch Comité. Ik heb tevens contacten gehad met de Vlaamse Sportfederatie. De heer Van Hecke heeft deze ochtend ver-

wezen naar het colloquium dat de Vlaamse Sportfederatie daaraan heeft gewijd. U heeft enigszins de zaak beperkt tot een verwijzing naar de voorzitter, de heer Poté, die wel eens een bepaalde en een éézijdige denkwijze zou kunnen hebben. De Vlaamse Sportfederatie bevat op dit ogenblik meer dan 81 Vlaamse sportverenigingen, overkoepelende bonden en federaties. Er had een colloquium plaats dat een halve dag in beslag nam, waarbij verschillende werkgroepen dit decreet onderzochten. Het citaat dat door de heer Van Hecke werd aangehaald geeft de eindconclusie van dit symposium weer.

Uiteindelijk had er een brainstorming plaats met de Vlaamse sportfederatie, met de 81 sportverenigingen, waarvan de vertegenwoordigers aanwezig waren. Bovendien had ik drie vergaderingen met de Koninklijke Wielrennersbond. Vervolgens hadden er twee belangrijke gesprekken plaats op de zetel van de Koninklijke Belgische Voetbalbond met de top van deze belangrijke federatie; ik voerde tevens gesprekken met de procureurs-generaal van Antwerpen, Gent en Brussel, alsook met de Minister van Justitie en zijn vertegenwoordigers. Met al deze instanties werd er uitvoerig over dit decreet gesproken.

Bijgevolg is het onjuist te stellen dat dit decreet bij de sportbonden, bij de sportverantwoordelijken, weinig bekend zou zijn. U hebt wel gelijk wanneer u zegt — en dit werd ook door de heren Garcia en Van der Sande gesteld — dat men ten opzichte van de individuele sportbeoefenaars — niet ten opzichte van de verantwoordelijken — een extra-inspanning zal moeten leveren, niet in het minst door de Executieve, maar ook door de sportfederaties en via het onderwijs, om dit decreet, dat misschien ietwat te veel juridisch-technisch-administratief uitvalt, in eenvoudige formuleringen te vertalen voor de doelgroepen waarvoor het bestemd is.

U mag ervan overtuigd zijn dat de Vlaamse Executieve haar verantwoordelijkheid ter zake zal opnemen.

Mijnheer Denys, thans kom ik tot uw kritiek ten gronde. U zegt dat er meer duidelijkheid nodig is. Uit onze gesprekken is gebleken dat duidelijkheid werd geschapen. Wel is het zo dat nog een aantal uitvoeringsbesluiten moeten worden genomen, wat deze voormiddag hier herhaaldelijk werd gezegd. Voor zover als nodig, herhaal ik dat een aantal uitvoeringsbesluiten het door ons opgezette gebouw zullen moeten afwerken. Eenieder weet dat de afwerking van een gebouw even belangrijk, zonet belangrijker is dan de ruwbouw.

Ik zal nu even ingaan op een paar opmerkingen die werden geformuleerd.

Mijnheer Denys, ik denk dat wij elkaar nooit zullen overtuigen. Wij vertrekken immers elk vanuit een andere optie, althans wat bepaalde onderdelen van dit decreet betreft. Voor andere opties zitten wij dan wel op dezelfde golfvlengte. Vooral wat de duidelijkheid en de eenvormigheid van het decreet betreft, zijn wij het niet helemaal eens en vertrekken wij dus duidelijk vanuit een verschillend standpunt. Ik begrijp uit uw toelichting dat u een eenvormigheid nastreeft inzake doping maar vooral inzake sanctionering. Welnu, indien u mijn toelichtingen in de Commissie onvoldoende vindt, dan zal ik u antwoorden aan de hand van een paar citaten, niet uit de Memorie van Toelichting, noch uit het verslag, noch uit de algemene bespreking, noch uit de artikelsgewijze bespreking, maar uit de tekst zelf van het decreet, zoals hij door de meerderheid in de Commissie werd goedgekeurd.

Ik verwijs naar artikel 16 waarin staat: de in artikel 2, 7° bedoelde dopingcontrole wordt toevertrouwd aan erkende controleartsen en erkende controlelaboratoria, volgens de in artikel 26 bepaalde procedure. Deze tekst is dus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Er is trouwens een algemeen juridisch beginsel dat zegt dat wanneer een tekst duidelijk is, hij niet moet worden geïnterpreteerd maar gewoon toegepast.

Vermits de decretale tekst op geen enkele plaats een uitzondering ter zake voorziet, betekent dit dat alleen

Weckx

erkende controleartsen en alleen erkende controlelaboratoria volgens een uniforme procedure die door de Executieve is vastgesteld dopingcontroles kunnen uitvoeren. Deze dwingende bepalingen gelden voor alle sportfederaties en voor alle sportdisciplines. Mijnheer Denys, een grote eenvormigheid is uitgesloten.

Het punt waar u het meeste aandacht voor heeft, is het onttrekken aan de sportverenigingen van controlebevoegdheid en disciplinair optreden. U verwacht hier van de sportfederatie's duidelijk een willekeurig optreden en een ongelijke behandeling naargelang de status van de sportbeoefenaar ; u sprak over de kleine sportbeoefenaar en de topsporter. Het gebrek aan vertrouwen in de sportverenigingen kan ik niet anders dan voor uw rekening laten. Ik heb met deze groep herhaalde malen overleg gepleegd. Vanmorgen zei een spreker in dit verband te moeten erkennen dat er een positieve evolutie plaatsvindt, in die zin dat een aantal sportfederaties ter zake hun verantwoordelijkheid op zich nemen.

Ik ben echter ook niet naïef. Daarom is in de decretale tekst voorzien dat sportverenigingen kunnen worden erkend om via hun eigen tuchtregeling sanctionerend op te treden op voorwaarde dat zij de decretale bepalingen ter zake naleven. Vanmorgen reeds legde ik uit hoe de vork aan de steel zit : wij organiseren de controle en de sanctionering van de dopingpraktijk via onze twee disciplinaire instellingen, namelijk de Commissie en de Raad. De uitzondering is dat een sportfederatie kan vragen haar eigen reglementering toe te passen, op voorwaarde dat die reglementering volledig strookt met al de artikelen van het decreet met betrekking tot dopingbestrijding, dopingcontrole en de sanctioneringsprocedure inzake doping. In feite, mijnheer Denys, staan wij vrij dicht bij elkaar. De administratieve disciplinaire procedures maken de hoofdregel uit. Er bestaat evenwel een ondergeschikte regel die stipuleert dat een sportvereniging zelf kan overgaan tot het voeren van een disciplinaire procedure wanneer

haar reglementering evenwel overeenkomt met gelijkwaardige bestaande procedures en uiteraard indien zij het zelf wil. U hoorde ook dat de Belgische Wielrijdersbond blij was met dit decreet omdat hij zelf niet meer tot sanctionering wilde overgaan, gezien de moeilijkheden in het verleden op dat vlak. Wanneer er toch sportfederaties zouden zijn die zich inschrijven in de erkenningsvoorwaarden van het decreet, kunnen zij op dat ogenblik ook worden erkend. Wanneer zij echter de voorwaarden van het decreet niet naleven, kan elke erkenning op ieder ogenblik worden teruggetrokken.

Ziedaar, mijnheer Denys, wat ik u nogmaals wilde zeggen. Het zal echter niet gemakkelijk zijn u te overtuigen. U heeft intussen een zekere reflectietijd gehad. U zegt zelf nu verder te zijn gegaan dan tijdens de bespreking in de Commissie. Er bestaan inderdaad twee verschillende stellingen. Ik meen dat mijn stelling aan de sportfederaties een kans geeft hun verantwoordelijkheid op zich te nemen wanneer zij zich inschrijven in de basisregels die decretaal door deze Raad worden vastgelegd.

Voor het overige denk ik, mijnheer de Voorzitter — en ik wil niemand onrecht aandoen — uitvoerig in de Commissie te hebben geantwoord op de diverse vragen die ook daar werden gesteld. Ik meen de algemene bespreking niet langer dan nodig te moeten rekken. Ik dank de leden voor hun uiteenzettingen van deze voormiddag die meestal in de richting gingen van een grote steun aan de Minister van Volksgezondheid, die gemeend heeft zijn verantwoordelijkheid in deze belangrijke materie op zich te moeten nemen. (*Applaus*)

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. De

door de Commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

— *Aangenomen.*

TITEL 1

Definities

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° Executieve : de Vlaamse Executieve ;

2° sportmanifestatie : elk initiatief tot sportbeoefening met recreatieve, competitieve of demonstratieve doeleinden in georganiseerd verband ;

3° sportbeoefenaar : elke persoon die zich voorbereidt op of deelneemt aan een sportmanifestatie ;

4° sportvereniging : elke vereniging die bij overeenkomst of krachtens haar statuten hoofdzakelijk tot doel heeft sportmanifestaties te organiseren ;

5° medisch verantwoorde sportbeoefening : het geheel van preventieve en curatieve maatregelen, bepalingen en aanbevelingen die de sportvereniging en de sportbeoefenaar in acht dienen te nemen met het oog op het fysiek en psychisch welzijn van de sportbeoefenaars ;

6° dopingpraktijk : a) het gebruik van substanties en middelen die, overeenkomstig artikel 22, door de Executieve verboden zijn ;

b) het gebruik van substanties of de aanwending van middelen met het oog op het kunstmatig opvoeren van het rendement van de sportbeoefenaar, wanneer hierdoor schade veroorzaakt kan worden aan zijn fysieke of psychische integriteit ;

c) het gebruik van substanties of het

Voorzitter

aanwenden van middelen die ertoe strekken dopingpraktijken, zoals bedoeld onder a) en b) te verdoezelen ;

7° dopingcontrole : de procedure betreffende de controle op dopingpraktijken die op initiatief van de Executieve of de sportvereniging wordt bevolen ;

8° begeleider : elke persoon die al dan niet permanent één of meerdere sportbeoefenaars met raad en daad bijstaat bij de deelneming aan of de voorbereiding op sportmanifestaties.

— *Aangenomen.*

TITEL II

Toepassingsgebied van de medisch verantwoorde sportbeoefening

HOOFDSTUK 1

Algemene bepaling

Artikel 3

De bepalingen van dit decreet zijn van toepassing op elke sportbeoefenaar, op elke begeleider en op elke sportvereniging.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Sportverenigingen

Artikel 4

Elke sportvereniging is, rekening houdend met het specifiek karakter van de door haar geregelde sportactiviteiten, verplicht :

1° de medisch verantwoorde sportbeoefening voor de sportbeoefenaar te bewaken en te waarborgen ;

2° de omstandigheden en toestanden die negatief inwerken op de fysieke integriteit en het psychisch welzijn van de sportbeoefenaar daadwerkelijk te voorkomen en te bestrijden door doelmatige initiatieven en gepaste maatregelen ;

3° in plaatselijk of in regionaal verband met de Executieve of een overkoepelend orgaan van sportverenigingen samen te werken aan de onder 2° bedoelde initiatieven en maatregelen ;

4° aan de Executieve de garantie te verlenen dat alle maatregelen genomen worden om een medisch verantwoorde sportbeoefening te bevorderen ;

5° de disciplinaire maatregelen zoals bepaald in artikel 40 en waartoe besloten is door de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad, door de sportbeoefenaars te doen naleven.

De Executieve kan, na advies van de in artikel 10, § 1 genoemde Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening, de taken genoemd in 1°, 2°, 3° en 4° nader preciseren. Zij kan dit doen hetzij via algemeen geldende bepalingen, hetzij via specifieke bepalingen ten aanzien van één of meer sportverenigingen.

— *Aangenomen.*

Artikel 5

De taak bedoeld in artikel 4, 1° heeft voor elke sportvereniging betrekking op het naleven en doen naleven van :

1° absolute en relatieve sportmedische geschiktheidscriteria ;

2° inhoud en frequentie van het preventief sportmedisch onderzoek ;

3° leeftijdsgrenzen voor sportbeoefenaars bij de voorbereiding op en de deelneming aan welbepaalde sportmanifestaties ;

4° minimale medische, paramedische en psychologische begeleiding van sportbeoefenaars bij de voorbereiding op en tijdens de deelneming aan sportmanifestaties.

— *Aangenomen.*

Artikel 6

De taak bedoeld in artikel 4, 2° heeft voor elke sportvereniging onder meer betrekking op :

1° het uitwerken en opvolgen van een

degelijke kadervorming met het oog op het voorkomen van de in artikel 4, 2° bedoelde omstandigheden en toestanden ;

2° het uitwerken en actualiseren van informatie- en vormingsactiviteiten met het oog op het voorkomen en bestrijden van sportletsels, fysieke en psychische overbelasting en dopingpraktijken ;

3° het uitvoerdigen van statutaire en reglementaire bepalingen met het oog op het voorkomen, opsporen en bestrijden van sportletsels, fysieke en psychische overbelasting en dopingpraktijken.

— *Aangenomen.*

Artikel 7

De taak bedoeld in artikel 4, 3° heeft voor elke sportvereniging onder meer betrekking op :

1° het geregeld en minstens jaarlijks informeren van haar leden via duidelijk herkenbare mededelingen over de in artikel 4, 3° bedoelde initiatieven en de wijze waarop hieraan actief wordt deelgenomen ;

2° het meedelen aan de Executieve op welke wijze gevolg werd gegeven aan de beslissingen en aanbevelingen met het oog op het voorkomen en bestrijden van sportletsels, fysieke en psychische overbelasting en dopingpraktijken.

— *Aangenomen.*

Artikel 8

De taak bedoeld in artikel 4, 4° heeft voor elke sportvereniging onder meer betrekking op :

1° het in kennis stellen van de Executieve, op de wijze door de Executieve bepaald, van de statutaire, reglementaire en contractuele bepalingen die concrete vorm en inhoud geven aan de taken bedoeld in artikel 4 ;

2° het jaarlijks opsturen aan de Executieve, op de wijze door de Executieve bepaald, van een verslag met enerzijds de evaluatie van de initiatieven die ter uitvoering van dit de-

Voorzitter

creet zijn genomen en anderzijds de inventaris van de leemten en de prioritaire behoeften.

— *Aangenomen.*

TITEL III

Organismen voor de medisch verantwoorde sportbeoefening

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 9

§ 1. Er worden voor de medisch verantwoorde sportbeoefening adviseerende, toezichhoudende en disciplinaire organismen opgericht.

§ 2. De Executieve bepaalt de benoemingsvoorwaarden en, in voorkomend geval, de samenstelling van de in § 1 bedoelde organismen en stelt hun werkwijze en de vergoedingen vast.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Advies inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

AFDELING 1

De Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening

Artikel 10

§ 1. Er wordt een Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening, hierna te noemen Raad, opgericht.

§ 2. Binnen de Raad worden een commissie voor sportmedische keuring, een commissie voor topsport en topsportbeloften en een antidopingcommissie opgericht.

De Executieve kan binnen de Raad andere commissies oprichten.

§ 3. De Raad heeft als opdracht op verzoek van de Executieve, van de sportverenigingen of op eigen initia-

tief aan de Executieve of aan de sportverenigingen advies uit te brengen omtrent alle aangelegenheden die verband houden met de medisch verantwoorde sportbeoefening, meer bepaald over de taken van de in artikel 4 bedoelde sportverenigingen.

§ 4. De adviezen van de in § 2 bedoelde commissies worden verstrekt via de Raad. Aan een advies van de Raad wordt in voorkomend geval het advies van de betrokken commissie als bijlage toegevoegd.

— *Aangenomen.*

AFDELING II

Commissies

Artikel 11

De in artikel 10, § 2 bedoelde commissie voor sportmedische keuring adviseert op eigen initiatief of op hun verzoek de Executieve of de sportverenigingen over de in de artikelen 5 en 6 bedoelde aangelegenheden.

De commissie voor sportmedische keuring adviseert de Executieve inzake de erkenning van de in artikel 14 bedoelde keuringsartsen en keuringscentra en de in artikel 15 bedoelde toezichhoudende artsen.

— *Aangenomen.*

Artikel 12

§ 1. De in artikel 10, § 2 bedoelde commissie voor topsport en topsportbeloften adviseert op eigen initiatief of op hun verzoek de Executieve of de sportverenigingen over alle aangelegenheden inzake medisch verantwoorde sportbeoefening die betrekking hebben op getalenteerde sportbeoefenaars die in hun sportvereniging het statuut van topsporter of topsportbelofte verwerven.

§ 2. De commissie voor topsport en topsportbeloften schenkt in haar adviezen extra aandacht aan de criteria die binnen de respectieve sportverenigingen gelden voor het verwerven van het in § 1 genoemde statuut en de in artikel 5, 4° en artikel 6 bedoelde aangelegenheden.

— *Aangenomen.*

Artikel 13

De in artikel 10, § 2 bedoelde antidopingcommissie adviseert op eigen initiatief of op hun verzoek de Executieve en de sportverenigingen onder meer over de in de artikelen 6, 7 en 8 bedoelde aangelegenheden voor zover deze betrekking hebben op de voorkoming en bestrijding van dopingpraktijken.

De antidopingcommissie adviseert de Executieve over de **erkenningscriteria** en de erkenning van de in artikel 16 genoemde toezichhoudende **organismen**, de in artikel 2, 7° genoemde dopingcontrole en de in artikel 22 genoemde lijst.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III

Toezicht op de medisch verantwoorde sportbeoefening

AFDELING 1

Keuringsartsen en keuringscentra

Artikel 14

§ 1. De sportmedische keuring, zoals bedoeld in artikel 20, wordt toevertrouwd aan erkende keuringsartsen en erkende keuringscentra.

De keuringscentra zijn bevoegd voor de sportmedische keuring van topsportbeloften en topsporters, zoals bedoeld in artikel 12.

§ 2. De Executieve bepaalt, na advies van de in artikel 11 bedoelde commissie voor sportmedische keuring, de voorwaarden inzake erkenning die aan keuringsartsen en keuringscentra worden gesteld.

De Executieve erkent, na advies van de commissie voor sportmedische keuring, de keuringsartsen en de keuringscentra.

— *Aangenomen.*

Voorzitter

AFDELING II

Toezichthoudende artsen

Artikel 15

§ 1. Het sportmedisch toezicht op sportmanifestaties wordt toevertrouwd aan erkende toezichthoudende artsen.

§ 2. De Executieve bepaalt, na advies van de in artikel 11 bedoelde commissie voor sportmedische keuring de voorwaarden inzake erkenning die aan toezichthoudende artsen gesteld worden, hun bevoegdheden en de sportmanifestaties waarop de aanwezigheid van een toezichthoudend arts vereist is.

De Executieve erkent, na advies van de commissie voor sportmedische keuring, de toezichthoudende artsen.

— *Aangenomen.*

AFDELING II

Controleartsen en controlelaboratoria

Artikel 16

De in artikel 2, 7° bedoelde dopingcontrole wordt toevertrouwd aan erkende controleartsen en erkende controlelaboratoria, volgens de in artikel 26 bepaalde procedure.

De Executieve bepaalt, na advies van de in artikel 13 genoemde antidopingcommissie, de voorwaarden inzake erkenning die aan controleartsen en controlelaboratoria gesteld worden.

De Executieve erkent, na advies van de in artikel 13 genoemde antidopingcommissie, de controleartsen en de controlelaboratoria.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK IV

Disciplinaire organismen inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

AFDELING I

Disciplinaire commissie

Artikel 17

§ 1. Er wordt door de Executieve een disciplinaire commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening, hierna te noemen disciplinaire commissie, opgericht.

De disciplinaire commissie bestaat uit drie leden, onder wie een voorzitter, die door de Executieve worden benoemd voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar.

De Executieve benoemt tevens een plaatsvervangend voorzitter en twee plaatsvervangende leden voor het geval van verhindering of overbelasting van de titularissen.

De voorzitter en de plaatsvervangende voorzitter zijn rechters in de rechtbank van eerste aanleg.

De Executieve kan voor het voorzitterschap of lidmaatschap van de disciplinaire commissie de onverenigbaarheden en de aanvullende benoemingsvoorwaarden vaststellen.

§ 2. De disciplinaire commissie is bevoegd, voor zover de Executieve de interne tuchtregeling van een sportvereniging niet heeft erkend overeenkomstig artikel 41, de in artikel 40 bedoelde disciplinaire maatregelen te nemen ten aanzien van sportbeoefenaars, volgens de procedure bepaald in de artikelen 32, 33, 34 en 35.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„Hoofdstuk IV met Afdelingen 1 en II en artikel 17 en 18 vervangen door wat volgt :

„HOOFDSTUK IV

Disciplinair organisme inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

de Onafhankelijke Sporttuchtraad

Artikel 17

§ 1. Er wordt door de Executieve een Onafhankelijke Sporttuchtraad, hierna de tuchtraad genoemd, opgericht.

§ 2. De tuchtraad is samengesteld uit twee afzonderlijke kamers:

§ 3. De eerste kamer is bevoegd de disciplinaire maatregelen te nemen genoemd in artikel 40 ten aanzien van sportbeoefenaars.

§ 4. De tweede kamer behandelt het hoger beroep dat, volgens de procedure bepaald in de artikelen 37 en 38, ingesteld wordt tegen de beslissingen van de eerste kamer van de tuchtraad.

§ 5. Beide kamers van de tuchtraad zijn samengesteld uit vier leden.

De Voorzitters van de beide kamers van de tuchtraad zijn vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap en worden aangeduid door de Vlaamse Executieve. Zij hebben geen enkele binding met sportverenigingen.

De drie overige leden van de beide kamers van de tuchtraad zijn een afgevaardigde van het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité, een afgevaardigde van de Vlaamse Sportfederatie en een erkende sportdokter.

§ 6. De Voorzitters en de leden van de beide kamers van de tuchtraad worden benoemd door de Executieve voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar.

De Executieve kan voor het voorzitterschap of lidmaatschap van de beide kamers van de tuchtraad de onverenigbaarheden en de aanvullende benoemingsvoorwaarden vaststellen.

§ 7. Binnen elk van de beide kamers van de tuchtraad wordt voorzien in een openbaar ministerie, aangeduid door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap". "

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ons amendement strekt ertoe onze ideeën inzake een Onafhankelijke Sporttuchtraad in het decreet op te nemen.

Ter attentie van collega Walter Peeters vermeld ik dat ons alternatief bestaat uit drie onderdelen, ten eerste preventieve aanpak, ten tweede gecontroleerde aanpak en ten derde,

Denys

uiteraard, repressieve aanpak. De heer Peeters zegde dat wij alleen maar repressief willen werken en in de richting van het strafrecht willen gaan. Dat is niet het geval. Wij gaan integendeel volledig akkoord met de visie om de sanctionering te depenaliseren en terug te komen tot de sfeer van de sport.

In plaats van dit alles alleen te laten gebeuren binnen de bonden vinden wij dat het los van de bonden moet gebeuren, en daarom stellen wij de oprichting voor van de Onafhankelijke Sporttuchtraad.

Die tuchtraad zou zijn samengesteld uit twee afzonderlijke kamers met telkens vier leden : een afgevaardigde van het Belgisch Olympisch Interfederaal Comité, een afgevaardigde van de Vlaamse sportfederatie, een erkende sportdokter en als voorzitter een jurist aangeduid door de Vlaamse Executieve.

De Minister heeft geprobeerd aan te tonen dat tussen het ontwerp van decreet en ons voorstel niet zoveel verschil bestaat. Hij zegde dat de bonden zich zullen moeten aanpassen aan wat de disciplinaire commissie als procedure voorschrijft. Ik geloof wel dat de administratie een eenvormige procedure kan voorschrijven, maar het gaat niet zozeer om de procedure als om de sanctionering, om de gehanteerde strafmaat. Het is de bedoeling van de PVV om boven alle sportfederaties en sportfiguren heen voor eenzelfde vergrijp eenzelfde strafmaat te hanteren. De ervaring heeft ons geleerd dat de bonden daarvoor te zeer onder stress staan, en dikwijls rechter en partij zijn. Om dat te vermijden en om oplossingen te vinden los van de bonden pleiten wij voor de Onafhankelijke Sporttuchtraad.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, wij zullen dit debat niet verder rekken. Over dit punt verschillen wij van mening.

Ik heb uitvoerig geantwoord tijdens

de commissiebespreking en ook daarstraks in mijn antwoord. Het is mijn bedoeling de verantwoordelijkheden te delen en een partnership tussen de overheid en de sportverenigingen te creëren. De overheid zal controleren, de procedure bepalen en sanctioneren. De sportverenigingen kunnen subsidiair een erkenning krijgen van de overheid om dat zelf te doen als zij de bepalingen van de overheid volledig volgen, inclusief de stafmaat die decretaal wordt vastgelegd in één van de verdere artikelen die wij zullen bespreken.

Ik vraag bijgevolg dit amendement niet aan te nemen.

De Voorzitter : De heer Walter Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters : De idee die aan de grondslag ligt van het amendement van de heer Denys betreft de uniformiteit, die in het decreet wordt voorzien. Ik denk dat ter zake een soort communicatiestoornis is geseen.

Collega Denys, ik denk dat u daarbij het responsabiliserend effect, dat oorspronkelijk in de drie grote lijnen van het decreet was vervat, uit het oog verliest. Immers, wat de disciplinaire maatregelen betreft, schroeft u de inbreng van de sportverenigingen zelf compleet terug. Naast de eenvormigheid vormt het een essentieel element dat perfect in het ontwerp-decreet wordt gerealiseerd, zodanig dat wij ons ten zeerste tegen uw amendement verzetten.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 17 en het amendement op artikel 17 worden aangehouden.

AFDELING II

Disciplinaire raad

Artikel 18

§ 1. Er wordt een disciplinaire raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening, hierna te noemen disciplinaire raad, opgericht.

De disciplinaire raad bestaat uit drie leden, onder wie een voorzitter, die

door de Executieve benoemd worden voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar.

De Executieve benoemt tevens een plaatsvervangend voorzitter en twee plaatsvervangende leden voor het geval van verhindering van de titularissen.

De voorzitter en de plaatsvervangende voorzitter zijn raadsheren in het Hof van Beroep.

De Executieve kan voor het voorzitterschap of lidmaatschap van de disciplinaire raad de onverenigbaarheden en de aanvullende benoemingsvoorwaarden vaststellen.

§ 2. De disciplinaire raad behandelt het hoger beroep dat, volgens de procedure bepaald in de artikelen 37 en 38, ingesteld wordt tegen de beslissingen van de disciplinaire commissie.

— *Aangenomen.*

TITEL IV

Voorwaarden inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening

HOOFDSTUK 1

Voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen

Artikel 19

Om te mogen deelnemen aan sportmanifestaties moet een sportbeoefenaar voldoen aan de in artikel 5, 3° bedoelde voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen.

Na advies van de commissie voor sportmedische keuring, bepaalt de Executieve, rekening houdend met het specifiek karakter van de sportactiviteiten, de onderscheiden leeftijdsgrenzen.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„Dit artikel vervangen door de volgende bepaling :

„Artikel 19

Om te mogen deelnemen aan sport-

Voorzitter

manifestaties moet een sportbeoefenaar voldoen aan de voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen, genoemd in artikel 5, 3°.

De sportverenigingen kunnen een voorstel doen inzake de leeftijdsgrenzen aan de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening.

De Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening formuleert een advies aan de Executieve over het voorstel van de sportverenigingen.

Bij gemotiveerde beslissing stelt de Executieve de onderscheiden leeftijdsgrenzen vast, rekening houdend met de specificiteit van de sportactiviteiten”.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik maak van de gelegenheid gebruik om te antwoorden op de opmerking van collega Peeters.

De heer Peeters zegt dat wij geen responsabilisering van de bonden willen. Wij willen evenwel duidelijk aantonen dat wij de bonden in de fase van de preventie een veel grotere responsabilisering willen geven. In mijn algemene uiteenzetting heb ik er duidelijk op gewezen dat zulks niet het geval is wat de controle betreft en evenmin op het stuk van sanctionering — gelet op de rechter — en partijsituatie, maar wel bij de preventie. Het gaat hier om een essentieel onderdeel van de preventieve aanpak, met name het vastleggen van de leeftijdsgrenzen. Onder meer in de wielersport wordt reeds jaren gevraagd met wielrennen bijvoorbeeld te kunnen beginnen vanaf 15 jaar. Tot hier toe heeft de overheid daarop nog geen enkel concreet antwoord gegeven. Welnu, wij willen vermijden dat deze toestand zou blijven duren. Daarom stellen wij dat de bonden en de sportverenigingen een voorstel zouden kunnen formuleren waarop de overheid verplicht een gemotiveerd antwoord dient te verstrekken.

Voor het overige blijft alles hetzelfde. De bonden doen voorstellen en uiteindelijk is het de Raad voor Me-

disch Verantwoorde Sportbeoefening die een advies dient te formuleren en de Executieve, die de beslissing dient te treffen. Dankzij dit amendement zullen zij zich achter niets kunnen verschuilen door geen antwoord te geven, zoals dat al te lang het geval was in het verleden.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, zoals ik in de Commissie reeds heb gezegd bestaat het doel van dit decreet er in geen enkel geval in voor elke sportdiscipline systematisch leeftijdsgrenzen te bepalen. Wij zouden evenmin kunnen akkoord gaan met een dergelijke grote mate van bevoogding. Indien de Executieve er toch toe zou besluiten leeftijdsgrenzen te bepalen — wat het decreet haar toelaat — zal zulks uiteraard gebeuren in overleg met de sportfederatie en in elk geval — deze verplichting wordt door het decreet opgelegd — na advies van de Commissie en van de Raad.

Om die reden vraag ik dan ook dat het amendement zou worden verworpen.

De Voorzitter : De heer Walter Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters : Mijnheer de Voorzitter, door het amendement van de heer Denys wordt de procedure voorzien in het decreet niet eenvoudiger, maar integendeel nog een stuk moeilijker.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 19 en het amendement op artikel 19 worden aangehouden.

HOOFDSTUK II

Voorwaarden inzake sportmedische keuring

Artikel 20

Om te mogen deelnemen aan sportmanifestaties moet een sportbeoefenaar voldoen aan de voorwaarden inzake sportmedische keuring.

Na advies van de commissie voor sportmedische keuring, bepaalt de

Executieve, rekening houdend met het specifiek karakter van de sportactiviteiten, de inhoud en de frequentie van de sportmedische keuring.

De Executieve bepaalt, na advies van de commissie voor sportmedische keuring, de vorm en de inhoud van het attest inzake sportmedische keuring dat door erkende keuringsartsen en erkende keuringscentra kan worden afgeleverd.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„In het eerste lid op de eerste regel na het woord „sportmanifestaties” de woorden „in competitieverband” invoegen.”

In fine van het eerste lid de volgende zin toevoegen :

„De definiëring van het begrip competitie gebeurt door de Sportverenigingen en wordt goedgekeurd door de Vlaamse Executieve”.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, mijn amendement betreft de verplichte sportmedische keuringen.

Wij hebben vroeger ervaren dat de verplichte medische keuringen, met de verzekeringskaartjes, in de praktijk op een lachertje zijn uitgedraaid.

De PVV is voorstander van een goede, verplichte sportmedische keuring, met onder meer inspanningstesten en nog een aantal andere zaken.

Indien men een dergelijke keuring wil verplicht maken dient zij ook doelgericht te zijn en die groepen te omvatten waarvoor dit noodzakelijk is. De Minister spreekt enkel van risicogroepen en risicosporten. Op die wijze komen wij tot het fenomeen dat — de 40-jarigen worden als risicogroepen beschouwd en wielrennen als een risicosport —, voor de wielertoeristen, alle veertigjarigen, zullen worden verplicht dezelfde sportmedische keuring als de wielersporters te ondergaan. Dat is volgens ons te bevoogdend en daarom dienen er naast risicosporten en risicogroepen ook de elementen competitie en recreatie te worden ingebracht.

Denys

Ik weet dat de omschrijving daarvan niet eenvoudig is, maar wij zouden in samenwerking met de bonden een nauwkeurige definitie kunnen geven van wat competitie of recreatie is.

De Voorzitter : De heer Walter Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters : Ten eerste, het onderscheid tussen competitie en recreatie is zeer vaag. Deze twee elementen kunnen onmogelijk uit elkaar worden gehouden en vloeien in de belangrijkste sporten door mekaar.

Ten tweede, het is de taak van een deskundige commissie de doelgroepen en de wijze waarop zij worden onderzocht te omschrijven. Ik denk dat het kader daartoe door dit decreet wordt gecreëerd en veel meer waarborgen biedt dan indien dit in het decreet, zonder enige kans op flexibiliteit en selectiviteit, zou worden omschreven. Wij verzetten ons daarom tegen dit amendement.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, aan de heer Denys antwoord ik dat het niet de bedoeling is van het decreet — dat kan uit geen enkele tekst worden afgeleid — dat iedereen keuringstesten moet ondergaan.

Na adviezen van de Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening en de keuringscommissie zal worden uitgemaakt op welke manier dit decreet via het uitvoeringsbesluit zal worden uitgevoerd.

In ieder geval, uit de hearing met sportdeskundigen is duidelijk gebleken dat het onmogelijk is de lijn te trekken tussen competitie- en recreatiesport. Iedereen kent voorbeelden van recreatiesporten waar men aan harde competitie doet. Ik moet derhalve verzoeken het amendement te verwerpen aangezien men anders opnieuw tegen een basiselement van het decreet zou ingaan.

De Voorzitter : De stemmingen over

artikel 20 en het amendement op artikel 20 worden aangehouden.

HOOFDSTUK III

Regelen ter bestrijding van dopingpraktijken

Artikel 21

§ 1. Elke sportbeoefenaar en voor de toepassing van § 2, 1° en 2°, elke begeleider, moet zich te allen tijde onthouden van dopingpraktijken zoals bedoeld in artikel 2, 6°.

§ 2. Met dopingpraktijken zoals bedoeld in § 1 worden gelijkgesteld :

1° het vergemakkelijken of mogelijk maken van de dopingpraktijk op welke wijze ook ;

2° het in bezit hebben tijdens of bij de voorbereiding van een sportmanifestatie van substanties en middelen, als bedoeld in artikel 2, 6° ;

3° het niet toestemmen in, het misleiden van of het zich verzetten tegen dopingcontroles als bedoeld in artikel 2, 7°.

— *Aangenomen.*

Artikel 22

De Executieve bepaalt, na advies van de antidopingcommissie, de lijst van verboden substanties, eventueel met opgave van de verboden dosis, en van de verboden middelen zoals bedoeld in artikel 2, 6°, a) en c).

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„Aan dit artikel een nieuw tweede lid toevoegen, dat luidt als volgt : „Via een samenwerkingsakkoord moet gestreefd worden naar een maximale eenvormigheid met de andere Gemeenschappen, zowel op het vlak van de verboden substanties als op het vlak van de controle en de bestraffing”.”

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Deays : Mijnheer de Voorzitter, mijn amendement beoogt

een eenvormig optreden tussen de Gemeenschappen in dit land. Een groot aantal sporten, zoals de wielervedvoetbalsport, worden in een unitair kader beoefend. Sportlui van de verschillende landsdelen komen tegen mekaar in competitie.

Het is dus noodzakelijk ook te komen tot samenwerking inzake controles en bestraffing van dopingpraktijken net zoals voor het opstellen van de lijst van middelen en substanties, materie die trouwens al tien jaar gefederaliseerd is en waarmee ik voor de uitvoering ervan de heer Weckx eindelijk kan feliciteren.

Het probleem van de controle en bestraffing blijft. Vanmorgen heb ik het voorbeeld aangehaald hoe bij een match tussen Anderlecht en Club Brugge in het Brusselse Gewest Club Brugge wel kan worden gecontroleerd en gesanctioneerd en Anderlecht niet. Dat is de huidige situatie. Een eenvormig optreden inzake controle en bestraffing kan tot stand worden gebracht via een samenwerkingsakkoord tussen de verschillende Gemeenschappen.

De Voorzitter : De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Voorzitter, ik meen dat de heer Denys een belangrijk probleem aan de orde stelt. Waarschijnlijk bedoelt hij samenwerkingsakkoord in plaats van samenwerkingsverband. Hij vraagt een samenwerkingsakkoord te sluiten. Maar samenwerkingsakkoorden worden tussen de Executieven gesloten en daarbij komt de parlementaire democratie niet te pas. De heer Denys stelt dus voor om een bevoegdheid die normaal democratisch moet worden uitgeoefend, uit handen te geven en de zaak te laten beslissen via het diplomatiek overleg tussen de Executieve zonder dat de Raad er nog controle op heeft. Dat is wat ik noem — sommige omschrijven het als mijn trauma, maar dat kan mij niet deren — de verschraling van de democratie in dit land.

Mijnheer de Minister, een veel radicalere oplossing zou erin bestaan om — net zoals sommigen ook de sociale zekerheid linguïstisch willen opsplitsen

Dierickx

sen — ook het sportverbond te federaliseren. Ik meen dat de publieke opinie daarin veel plezier zal vinden en dan kunnen wij met het systeem dat wij zo revolutionair en zo vooruitstrevend noemen voortgaan en verder uitbouwen.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik ken de problematiek waarop de heer Dierickx alludeert. Toch moet ik hem erop wijzen dat hij waarschijnlijk de tekst van het decreet niet goed heeft gelezen. Wie kan hem dat trouwens ten kwade duiden ; men kan niet alles lezen.

Wanneer ik een samenwerkingsakkoord voorstel, wat weinig democratisch lijkt, en waarmee de Executieve opnieuw met een bevoegdheid wordt gelast, dan is dit slechts een peulschil ten opzichte van wat dit decreet aan ondemocratische bepalingen inhoudt.

Ik herhaal mijn uitspraak van vanmorgen : dit decreet is geen kaderdecreet, maar een volmachtendecreet. Alles moet immers nog worden geregeld door de uitvoeringsbesluiten. De Minister slaagt erin om iedereen gelijk te geven omdat alles nog zo vaag is en nog moet worden geregeld. Mijn voorstel beoogt niet de versterking van die geest, maar enkel het verhelpen van een probleem op het terrein.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, ik heb de indruk dat via dit amendement de algemene bespreking herbegint. Ik denk dat wij opnieuw bij het amendement moeten komen wat ik dan ook zal trachten te doen.

Ten eerste wens ik aan de heer Denys te zeggen dat zijn tekst juridisch onaanvaardbaar is. Een wetgever schrijft in een juridische tekst natuurlijk niet : moet worden gestreefd naar. Dat is op legistisch vlak zo duidelijk dat ik meen daarop niet verder te moeten ingaan.

Ten tweede, is dit amendement zonder voorwerp. Immers, de heer Denys wenst dat er wordt gestreefd naar een samenwerkingsakkoord. Er is een samenwerkingsakkoord tussen de drie Gemeenschappen in dit land. Het is in het Belgisch Staatsblad in november 1990 verschenen. In dat samenwerkingsakkoord wordt niet alleen gezegd dat men zal streven naar een en dezelfde lijst in de drie Gemeenschappen maar er wordt ook gezegd dat men zal streven naar een eenvormigheid inzake controle en bestraffing en dat elke Gemeenschap zich daarvoor uiteraard met zijn eigen autonomie zal inzetten. Het is daarom dat het samenwerkingsakkoord is ondertekend.

Het amendement is dus volkomen zonder voorwerp.

De Voorzitter : De heer Dierickx heeft het woord.

De heer L. Dierickx : Mijnheer de Minister, alles wat u zegt is toch de bevestiging van wat de heer Denys stelt. U hebt het over een reeks maatregelen die in een samenwerkingsakkoord moeten worden vastgelegd, maar waarop noch de Raad noch het nationale Parlement een controle kan uitoefenen, laat staan iets kan veranderen door middel van amendementen. Veronderstel dat het samenwerkingsakkoord niet wordt nageleefd ? Welke Minister kan er worden geïnterpelleerd ? Wie kan er worden gesanctioneerd ? Gaan wij de interministeriële conferenties in dit land sanctioneren ?

Als de heer Alen zegt dat wij naar een federalistische oligarchie evolueren — en hij weet waarover hij spreekt — dan heeft hij gelijk en de heer Denys bevestigt dit.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer Dierickx, ik wens alleen dit te zeggen. Indien u wilt bekomen wat u zegt dan moet u met een bijzondere meerderheid de bijzondere wet van 1988 wijzigen en dan moet u ervoor zorgen dat artikel 92bis van de bijzondere wet wordt geschrapt en eventueel door een andere tekst wordt vervangen.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 22 en het amendement op artikel 22 worden aangehouden.

HOOFDSTUK IV

Algemene bepalingen

Artikel 23

§ 1. Met het oog op de controle en het toezicht op de naleving van het bepaalde in de artikelen 19, 20 en 21 is elke sportvereniging verplicht :

1° de Executieve, ten minste veertien dagen van te voren, in kennis te stellen, op de wijze door haar bepaald, van alle geplande sportmanifestaties en georganiseerde voorbereidingen ;

2° de totale medewerking aan de controles en het toezicht, als bedoeld in de artikelen 25, 26 en 29 te verlenen, te organiseren en te waarborgen ;

3° een comité voor de beteugeling van dopingpraktijken, hierna te noemen controlecomité, op te richten.

§ 2. De Executieve bepaalt de voorwaarden waaraan sportverenigingen moeten voldoen om, rekening houdend met onder meer het aantal aangesloten sportbeoefenaars, ontheven te worden van de verplichting genoemd onder § 1, 3°.

Op dit artikel zijn er amendementen van de heer Denys die luiden als volgt :

„In § 1 op de tweede en de derde regel de woorden „is elke sportvereniging verplicht” vervangen door de woorden „kan elke sportvereniging verplicht worden”.”

Paragraaf 1, 3° en paragraaf 2 weglaten.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, met dit amendement pleeg ik eigenlijk intellectueel plagiaat. Inderdaad, het is een idee van SP-collega mevrouw Maximus die in de Commissie heeft aangetoond dat door de tekst zoals hij in het decreet is gelibelleerd een enorme administratie wordt gecreëerd.

Denys

Immers, in de tekst staat dat elke sportvereniging verplicht wordt om alle activiteiten gedurende het jaar aan de Vlaamse administratie bekend te maken.

Mijnheer de Voorzitter, er zijn 15.000 verenigingen die samen méér dan 1 miljoen sportactiviteiten organiseren. Welnu, als dat allemaal moet worden gemeld zoals het hier in de tekst staat dan creëert men een ongelooflijke papiermolen. Ik meen dat we dat moeten vermijden. Daarom moeten wij het woord verplicht vervangen door de woorden : kan elke sportvereniging verplicht worden. Men blijft dus de mogelijkheid behouden dat het kan worden beperkt.

Ik denk dat mevrouw Maximus dit amendement zeker zal steunen.

De Voorzitter : Minister Weckx heeft het woord.

Minister H. Weckx : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag de verwerping van dit amendement omdat de bestaande tekst de verplichting algemeen en voor elke soort van sportvereniging principieel stelt. Wij willen daarin bewust, het is deze morgen nog uitdrukkelijk gevraagd, alle fitness-centra en eenmalige organisaties onder brengen.

Wat de bureaucratische omvang betreft heb ik nu al aan de administratie opdracht gegeven om een eenvoudig en uniform formulier te ontwerpen dat bij uitvoeringsbesluit zal worden vastgelegd zodat degenen die zich als vrijwilliger elke week opnieuw inzetten niet voor zwaardere verplichtingen komen te staan dan deze die zij nu reeds de facto op zich nemen.

In het licht van deze verklaring vraag ik de verwerping van het amendement.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Het is niet mijn gewoonte om op mijn argumentatie terug te komen, maar als dat werkelijk de bedoeling is dan meen ik dat mijn tekst beter geschikt is dan de

tekst van de Minister. Immers, wij laten de mogelijkheid open : elke sportvereniging kan worden verplicht. Met onze libellering kan de Minister de fitness-centra of de body-builders verplichten om hun activiteiten aan te geven. Met de libellering van de Minister worden automatisch de 15 .000 sportverenigingen verplicht hun miljoen activiteiten aan de Vlaamse administratie over te maken.

De Voorzitter : De stemmingen over artikel 23 en de amendementen op artikel 23 worden aangehouden.

Artikel 24

Elke sportvereniging stelt de bij haar aangesloten sportbeoefenaars in kennis van haar statutaire, reglementaire of contractuele bepalingen die concrete vorm en inhoud geven aan haar in artikel 6, 3° bedoelde taak in het bijzonder wat betreft de bestrijding van dopingpraktijk ken.

— *Aangenomen.*

TITEL V

Toezicht en controle inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening

HOOFDSTUK 1

Leeftijdsgrenzen en sport-medische keuring

Artikel 25

De erkende controleartsen, die daartoe opdracht hebben van de Executieve controleren de naleving van de in de artikelen 19 en 20 bedoelde voorwaarden.

Zij leggen hun bevindingen vast in een proces-verbaal, volgens de modaliteiten bepaald door de Executieve, dat binnen de zeven dagen aan de Executieve wordt gezonden. De Executieve stuurt hiervan, binnen de veertien dagen na de controle, een voor éénsluitend verklaard afschrift aan de procureur des Konings, aan de betrokken sportbeoefenaar en aan de betrokken sportvereniging.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK II

Betugeling van dopingpraktijken

AFDELING 1

Algemene bepalingen

Artikel 26

§ 1. De Executieve, de sportvereniging of in voorkomend geval het controlecomité kunnen voor, tijdens of na een sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding dopingcontroles laten uitvoeren door erkende controleartsen.

§ 2. De Executieve bepaalt, na advies van de antidopingcommissie, de modaliteiten van de dopingcontrole en de wijze waarop erkende controleartsen hiervoor worden aangewezen.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„In fine van dit artikel een nieuwe § 3 toevoegen, die luidt als volgt : „§ 3. Indien het resultaat van een dopingcontrole positief is, wordt de betrokken sportbeoefenaar voorlopig geschorst, totdat de bevoegde organen een definitieve uitspraak hebben gedaan”.

De stemmingen over artikel 26 en het amendement op artikel 26 worden aangehouden.

AFDELING II

Taken van de controlecomités

Artikel 27

Het controlecomité van de sportvereniging, als bedoeld in artikel 23, § 1, 3° heeft de verplichting :

1° de sportmanifestaties of voorbereidingen op te geven tijdens dewelke dopingcontroles uitgevoerd zullen worden en deze keuze, op de wijze bepaald onder 3°, uitsluitend aan de Executieve mee te delen ;

2° vast te stellen op welke wijze de

Voorzitter

sportbeoefenaars worden aangewezen die zich moeten onderwerpen aan de dopingcontrole genoemd onder 1° ;

3° de Executieve, ten minste vier dagen van te voren, in kennis te stellen, op de wijze door de Executieve bepaald, van de geplande dopingcontroles zoals bedoeld onder 1° en de erkende controleartsen die deze dopingcontroles zullen uitvoeren ;

4° de Executieve, ten minste vier dagen van te voren, in kennis te stellen, op de wijze door de Executieve bepaald, van de erkende controlelaboratoria die de monsters, genomen tijdens de dopingcontrole zoals bedoeld onder 1°, zullen analyseren ;

5° binnen de tien dagen na ontvangst van het verslag van de controlelaboratoria over de analyse van de monsters, zoals bedoeld onder 4°, een afschrift te sturen aan de Executieve.

— *Aangenomen.*

AFDELING III

Bevoegdheden van controleartsen en controlelaboratoria

Artikel 28

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie kunnen de erkende controleartsen, aangewezen volgens de bepalingen van artikel 26, met het oog op de uitvoering van een dopingcontrole voor, tijdens of na een sportmanifestatie of een georganiseerde voorbereiding :

1° alle inlichtingen inwinnen en elk onderzoek instellen die zij voor de dopingcontrole nodig achten ;

2° toezicht uitoefenen over de kledij, de sportuitrusting en de bagage van de sportbeoefenaar en van de begeleider ;

3° monsters nemen van de urine van de sportbeoefenaar en van de drank, van het voedsel en van substanties in bezit van de sportbeoefenaar of van de begeleider ;

4° de sub 3° bedoelde monsters, voor analyse bezorgen aan het erkende controlelaboratorium ;

5° inzage en afschrift nemen van alle documenten die vereist zijn voor het vervullen van de bij dit decreet bepaalde opdracht.

§ 2. De erkende controleartsen hebben toegang tot alle lokalen en plaatsen waar sportmanifestaties of voorbereidingen georganiseerd worden en tot de kleedkamers, met uitzondering van de bewoonde lokalen.

§ 3. De erkende controleartsen kunnen bij de uitoefening van hun opdracht de bijstand van de gemeentepolitie of de rijkswacht vorderen.

§ 4. De erkende controleartsen leggen hun bevindingen vast in een proces-verbaal, volgens de modaliteiten bepaald door de Executieve, dat binnen de zeven dagen aan de Executieve wordt gezonden. De Executieve stuurt hiervan, binnen de veertien dagen na de dopingcontrole, een voor éénsluitend verklaard afschrift aan de procureur des Konings, aan de betrokken sportbeoefenaar, aan de sportvereniging waartoe hij behoort en in voorkomend geval aan het controlecomité.

§ 5. De Executieve bepaalt, na advies van de antidopingcommissie, de wijze en de voorwaarden van monstername, genoemd in § 1, 3°, en de inrichting en de werking van de erkende controlelaboratoria.

— *Aangenomen.*

HOOFDSTUK III

Toezicht door de Executieve

Artikel 29

§ 1. Ambtenaren die daartoe opdracht hebben van de Executieve kunnen te allen tijde toezicht uitoefenen op de uitvoering van de controles zoals bedoeld in de artikelen 25 en 26.

§ 2. De in § 1 bedoelde ambtenaren stellen hun bevindingen vast in een verslag, volgens de modaliteiten bepaald door de Executieve, dat binnen

de zeven dagen aan de Executieve wordt gezonden. Dit verslag wordt toegevoegd aan het in artikel 32, § 3 bedoelde dossier.

— *Aangenomen.*

TITEL VI

Disciplinaire maatregelen inzake medisch verantwoorde sportbeoefening

HOOFDSTUK 1

Disciplinaire commissie

AFDELING 1

Kennisneming

Artikel 30

De in artikel 17 bedoelde disciplinaire commissie neemt kennis van :

1° de overtreding van artikel 19 door de sportbeoefenaar die deelneemt aan een sportmanifestatie zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen ;

2° de overtreding van artikel 20 door de sportbeoefenaar die deelneemt aan een sportmanifestatie zonder te voldoen aan de voorwaarden inzake sportmedische keuring ;

3° de overtreding van artikel 21 door de sportbeoefenaar die dopingpraktijken toepast.

— *Aangenomen.*

Artikel 31

De ambtenaren die daartoe opdracht hebben van de Executieve sturen, op de wijze door de Executieve bepaald, alle stukken die verband houden met de in artikel 30 bedoelde overtredingen op aan de voorzitter van de disciplinaire commissie.

— *Aangenomen.*

AFDELING II

Procedure

Artikel 32

§ 1. De voorzitter stelt de zaak vast

Voorzitter

op een zitting van de disciplinaire commissie, binnen de termijnen bepaald door de Executieve.

§ 2. De sportbeoefenaar wordt ten minste veertien dagen voor de zitting bij aangetekend schrijven opgeroepen om te verschijnen op plaats, dag en uur die door de voorzitter worden bepaald.

§ 3. De oproepingsbrief vermeldt de overtredingen waarvoor de sportbeoefenaar zich dient te verantwoorden en de plaats waar hij en zijn raadsman het dossier kunnen inzien en er afschrift van nemen.

— Aangenomen.

Artikel 33

§ 1. De zittingen van de disciplinaire commissie zijn openbaar, tenzij de openbaarheid een gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden.

Op vraag van de sportbeoefenaar kan de **disciplinaire commissie beslissen de zitting achter gesloten deuren te laten verlopen.**

§ 2. De behandeling geschiedt op tegenspraak.

Indien de sportbeoefenaar niet verschijnt op de dag en het uur, bepaald in de oproepingsbrief, wordt de zaak bij verstek behandeld.

§ 3. De sportbeoefenaar heeft het recht :

1° zich te laten bijstaan of, indien de disciplinaire commissie het toestaat, zich te laten vertegenwoordigen door één of meer raadslieden van zijn keuze ;

2° zich te laten bijstaan door een tolk, indien hij de Nederlandse taal niet verstaat of niet spreekt.

§ 4. De behandeling geschiedt in de volgende orde :

1° de voorzitter zet de zaak uiteen ;

2° de sportbeoefenaar wordt gehoord en heeft het recht aanvullende onderzoeksmaatregelen, onder meer het

horen van getuigen en deskundigen, te vragen ;

3° de disciplinaire commissie beveelt, zo daartoe grond bestaat, een aanvullend onderzoek of het horen van getuigen ;

4° de sportbeoefenaar draagt zijn middelen van verdediging voor ;

5° de voorzitter verklaart de debatten voor gesloten.

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„Na § 3 een nieuwe § 3bis invoegen, die luidt als volgt :

Op dit artikel is er een amendement van de heer Denys dat luidt als volgt :

„3bis. Het openbaar ministerie, aangeduid door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, stelt een strafvordering voor”.

De stemmingen over artikel 33 en het amendement op artikel 33 worden aangehouden.

Artikel 34

§ 1. De beraadslaging is geheim. De beslissing wordt genomen bij meerderheid van stemmen van de leden van de disciplinaire commissie.

§ 2. De beslissing moet met redenen zijn omkleed. Zij wordt onmiddellijk uitgesproken of uiterlijk op een zitting die wordt vastgesteld binnen de veertien dagen volgend op de zitting waarop de debatten voor gesloten zijn verklaard. Een afschrift van de beslissing wordt binnen de zeven dagen bij aangetekend schrijven aan de sportbeoefenaar toegestuurd.

§ 3. Indien de beslissing bij verstek wordt genomen wordt ze binnen de zeven dagen bij aangetekend schrijven aan de sportbeoefenaar meegegeeld.

— Aangenomen.

Artikel 35

§ 1. Tegen een beslissing die bij verstek is genomen kan de sportbeoefenaar verzet aantekenen bij aangetekend schrijven gericht aan de voorzitter van de disciplinaire commissie.

Om ontvankelijk te zijn moet het verzet worden aangetekend binnen de veertien dagen na de dag van de verzending van het in artikel 34, § 3 bedoelde aangetekend schrijven.

§ 2. De voorzitter stelt de zaak opnieuw vast op de eerstkomende zitting van de disciplinaire commissie, die gehouden moet worden binnen de maand nadat het verzet hem is meegedeeld.

§ 3. Het verzet wordt als ongedaan beschouwd indien de sportbeoefenaar die verzet aantekende niet verschijnt.

In dat geval kan tegen de beslissing, op het verzet gewezen, alleen hoger beroep worden aangetekend.

— Aangenomen.

HOOFDSTUK II

Disciplinaire raad

AFDELING 1

Kennisneming

Artikel 36

De in artikel 18 bedoelde disciplinaire raad neemt kennis van het hoger beroep dat door de sportbeoefenaar wordt ingesteld tegen de beslissingen die krachtens de artikelen 34 en 35 door de disciplinaire commissie zijn genomen.

— Aangenomen.

AFDELING II

Procedure

Artikel 37

Het hoger beroep wordt ingesteld bij aangetekend schrijven aan de voorzitter van de disciplinaire raad.

Om ontvankelijk te zijn moet het hoger beroep worden ingesteld binnen de veertien dagen na de dag van de uitspraak van de beslissing van de disciplinaire commissie of, indien de beslissing bij verstek is genomen, binnen de veertien dagen na de dag van de verzending van het in artikel 34, § 3 bedoelde aangetekend schrijven.

Voorzitter

— Aangenomen.

Artikel 38

§ 1. De voorzitter stelt de zaak vast op een zitting van de disciplinaire raad die gehouden moet worden binnen een termijn van dertig dagen na de dag dat het hoger beroep hem is meegedeeld.

§ 2. De bepalingen van artikel 32, § 2 en § 3, artikel 33, artikel 34 en artikel 35, § 1, § 2 en § 3, eerste lid zijn overeenkomstig van toepassing op de procedure in hoger beroep.

— Aangenomen.

HOOFDSTUK III

Bijzondere bepalingen

Artikel 39

De tenuitvoerlegging van de beslissingen van de disciplinaire organismen genoemd in de artikelen 17 en 18 worden opgeschort gedurende :

1° de termijnen om verzet, genoemd in artikel 35, § 1, of hoger beroep, genoemd in artikel 37, in te stellen ;

2° de procedure op verzet en in hoger beroep.

— Aangenomen.

HOOFDSTUK IV

Disciplinaire maatregelen

Artikel 40

§ 1. In geval van in artikel 30 bedoelde overtreding kan de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep beslissen de sportbeoefenaar verbod op te leggen om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen, of één van deze disciplinaire maatregelen alleen :

1° voor een termijn van minstens één maand en hoogstens drie maanden in geval van in artikel 30, 1° en 2° bedoelde overtredingen ;

2° voor een termijn van minstens drie maanden en hoogstens twee jaar in geval van in artikel 30, 3° bedoelde overtreding.

Bovendien beslissen de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad welk gedeelte van de kosten voor de controles, zoals bedoeld in de artikelen 25 en 26, en van de kosten verbonden aan de procedure, zoals bedoeld in de artikelen 32 en 38, ten laste van de sportbeoefenaar worden gelegd.

§ 2. Bij herhaling binnen twee jaar vanaf de datum waarop wegens eenzelfde overtreding een disciplinaire maatregel definitief geworden is, worden de termijnen van het verbod in § 1 verdubbeld.

§ 3. De disciplinaire commissie of de disciplinaire raad in hoger beroep bepalen, bij een met redenen omklede beslissing, de aanvangsdatum van de in § 1 en § 2 bepaalde termijnen.

§ 4. Indien de sportbeoefenaar op het ogenblik van de in § 1 bedoelde beslissing nog geen enkele disciplinaire maatregel heeft opgelopen, kan bij een met redenen omklede beslissing gelast worden dat de tenuitvoerlegging voor een gedeelte wordt uitgesteld.

De duur van het uitstel mag niet minder dan een jaar en niet meer dan twee jaar bedragen, met ingang van de datum van de beslissing.

Het uitstel vervalt wanneer de sportbeoefenaar een disciplinaire maatregel oploopt die definitief geworden is voor een in artikel 30 bedoelde overtreding die gepleegd werd tijdens de duur van het uitstel.

— Aangenomen.

HOOFDSTUK V

Erkenning van de disciplinaire bevoegdheden van sportverenigingen

Artikel 41

§ 1. De Executieve kan de interne tuchtregeling van een sportvereniging erkennen.

§ 2. De in § 1 bedoelde erkenning

kan door de Executieve verleend worden indien de disciplinaire procedure en maatregelen in de statutaire, reglementaire en contractuele bepalingen van de sportvereniging de rechten van de verdediging garanderen.

De in vorig lid bedoelde garantie houdt onder meer in :

1° dat de organismen die de bevoegdheid hebben disciplinaire maatregelen uit te spreken, samengesteld zijn uit minstens drie personen die op geen enkele wijze een persoonlijk belang hebben bij de zaak noch betrokken zijn geweest bij het voorafgaande onderzoek ;

2° dat de zittingen openbaar zijn, tenzij op verzoek van de sportbeoefenaar beslist wordt met gesloten deuren te zetelen of de openbaarheid gevaar oplevert voor de openbare orde of de goede zeden ;

3° dat degene die een overtreding ten laste wordt gelegd minstens :

a) schriftelijk en persoonlijk op de hoogte wordt gesteld van de hem ten laste gelegde feiten ;

b) het recht heeft om, eventueel in tegenwoordigheid van of vertegenwoordigd door een raadsman, alle stukken van het dossier in te zien ;

c) het recht heeft om zich bij zijn verschijning te laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman van zijn keuze ;

d) zich te laten bijstaan door een tolk, indien hij de Nederlandse taal niet verstaat of niet spreekt ;

e) het recht heeft om gehoord te worden, zijn middelen van verdediging voor te dragen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te vragen ;

4° dat de disciplinaire maatregelen uitgesproken worden bij gemotiveerde beslissing en vatbaar zijn voor hoger beroep.

De erkenning kan bovendien slechts verleend worden indien de statutaire, reglementaire en contractuele bepalingen voorzien in :

1° een tuchtrechtelijk optreden ten aanzien van de in artikel 30 bedoelde overtredingen ;

Voorzitter

2° disciplinaire maatregelen bestaande in het verbod om aan enige sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding deel te nemen, gedurende een termijn die niet korter is dan de in artikel 40 bepaalde termijnen ;

3° de verwijzing van de in overtreding bevonden sportbeoefenaar in het geheel of een deel van de kosten van de controles, zoals bedoeld in de artikelen 25 en 26.

§ 3. De Executieve bepaalt de wijze waarop de aanvraag voor erkenning wordt ingediend en de wijze waarop de erkenning door de Executieve kan worden ingetrokken.

§ 4. De erkenning kan slechts verleend worden, na advies van de Raad, aan sportverenigingen met rechtspersoonlijkheid.

Door de heer Denys werd een amendement ingediend dat de weglating van artikel 41 voorstelt.

De stemming over artikel 41 wordt aangehouden.

HOOFDSTUK VI

Sancties ten aanzien van sportverenigingen

Artikel 42

§ 1. Indien een sportvereniging één of meer bepalingen van dit decreet niet naleeft, zal de Executieve haar aanmanen zich aan die bepalingen te conformeren, naargelang van het geval binnen een termijn van acht dagen tot zes maanden.

§ 2. De Executieve zal, na advies van de Raad, aan elke sportvereniging die geen gevolg geeft aan de in § 1 bedoelde aanmaning en die, in strijd met de bepaling van artikel 4, 5°, nalaat de disciplinaire maatregelen waartoe de disciplinaire commissie of de disciplinaire raad besloten heeft door de sportbeoefenaar te doen naleven één of meerdere van de hiernavolgende sancties opleggen :

1° de verplichte openbaarmaking van de aanmaning en in voorkomend ge-

val van de hierna genoemde sancties, op kosten van de sportvereniging, door aanplakking op de door de Executieve te bepalen plaatsen en door opname in minstens vijf kranten of weekbladen die zij aanwijst ;

2° de verplichte terugbetaling van alle kosten van dopingcontroles en sportmedische keuring die ten behoeve van de sportvereniging, haar leden en de door haar georganiseerde sportmanifestaties door de Executieve werden gemaakt tijdens de afgelopen twee kalenderjaren ;

3° het verbod voor de sportvereniging om gedurende een termijn van minstens veertien dagen en hoogstens drie maanden sportmanifestaties te organiseren binnen het geheel of een gedeelte van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 3. Alle overheden zijn verplicht aan de sportvereniging bedoeld in § 2, 3°, elke vergunning tot het houden van sportmanifestaties te weigeren of in te trekken.

§ 4. De Executieve kan, na advies van de Raad, aan elke sportvereniging die geen gevolg geeft aan de in § 1 bedoelde aanmaning en die, in strijd met de bepalingen van artikel 4, 1°, 2°, 3° en 4°, nalaat concrete vorm en inhoud te geven aan de bepalingen van dit decreet, één of meerdere van de in § 2, 1° en 2° bedoelde sancties, opleggen.

§ 5. Het in § 2 en § 4 bedoelde advies van de Raad, zal betrekking hebben op de aard van de op te leggen sanctie.

— *Aangenomen.*

TITEL VII

Strafbepalingen

Artikel 43

Wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met geldboete van zesentwintig tot tweeduizend frank of met één van die straffen alleen :

1° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de

voorwaarden inzake leeftijdsgrenzen, genoemd in artikel 19 ;

2° hij die zich schuldig maakt aan het niet naleven of doen naleven van de voorwaarden inzake sportmedische keuring, genoemd in artikel 20 ;

3° hij die zich schuldig maakt aan een dopingpraktijk, zoals omschreven in artikel 2, 6°, a), b) of c), of aan een daarmee gelijkgestelde praktijk, zoals omschreven in artikel 21 § 2, 1°, 2° of 3°.

— *Aangenomen.*

Artikel 44

Wanneer de in artikel 43 strafbaar gestelde feiten gepleegd worden door sportbeoefenaars ter gelegenheid van hun voorbereiding op of hun deelname aan een sportmanifestatie geven ze alleen aanleiding tot disciplinaire maatregelen.

Ieder ander persoon die aan deze feiten deelneemt wordt gestraft alsof de bepaling in het vorige lid niet bestond.

— *Aangenomen.*

TITEL VIII

Opheffings- en overgangsbepalingen

Artikel 45

Worden opgeheven :

1° de wet van 31 mei 1958 tot reglementering van de bokswedstrijden en -exhibities ;

2° de wet van 2 april 1965 waarbij de dopingpraktijk verboden wordt bij sportcompetities ;

3° het decreet van 5 maart 1985 houdende bepaling van de **minimumleeftijd** voor deelnemers aan wielervedstrijden met uitzondering van artikel 2, § 2 ;

— *Aangenomen.*

Artikel 46

De besluiten, genomen ter uitvoering

Voorzitter

van de wetten en het decreet genoemd in artikel 45, blijven van kracht totdat zij door de Executieve worden opgeheven.

— *Aangenomen.*

Artikel 47

De Executieve stelt de data vast waarop de onderscheiden bepalingen van dit decreet in werking treden.

— *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen donderdag 21 maart eerstkomend om 15 uur de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

ONTWERP VAN DECREET tot aanvulling van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw

— 454 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet tot aanvulling van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De algemene bespreking is geopend.

De heer J. Van Eetvelt, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, het gebeurt niet dikwijls dat in de Vlaamse Raad een ontwerp van decreet tot wijziging van de wet op de stedenbouw ter goedkeuring voorligt. Dit ontwerp is nogal intens besproken in de Commissie en kon op een vrij grote eensgezindheid rekenen.

Na de principiële stellingname van de Vlaamse Executieve van 31 mei 1981 werd de optie onderschreven dat de aanleg van golfterreinen vergun-

ningsplichtig diende te worden, waardoor een aanpassing van de wet op de stedenbouw noodzakelijk werd. Artikel 44 van die wet diende aldus aangepast te worden. Voortaan zal de aanleg van een golfterrein niet meer kunnen worden uitgevoerd zonder de uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen. De vergunningsplichtige werken en/of handelingen bij de aanleg van een golfterrein kunnen zowel bestaan uit het vellen van hoogstamige bomen, het ontbossen, het merkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, de oprichting van allerhande constructies, alsook uit werken en handelingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren, maar nu wel worden aangezien als in functioneel verband staande tot het aanleggen van een golfterrein. Dit in functioneel verband staan moet zeer ruim worden gezien, zoals uit een aantal voorbeelden mag blijken. Zo moet er een vergunning worden gevraagd, zelfs als het reliëf van de bodem met minder dan 50 centimeter wordt gewijzigd of als alleen maar de vegetatie wordt gewijzigd. Verder moet deze wetswijziging eveneens een coördinatie tussen de bouwvergunning en de reeds gevoerde MER-verplichting mogelijk maken.

Hoewel de artikelen 1 en 2 alsmede het gehele ontwerp van decreet in de Commissie eenparig werden aangenomen, wil ik toch nog een paar opmerkingen maken over punten die speciale aandacht kregen in de Commissie. De vraag werd gesteld welke zones prioritair in aanmerking zouden komen voor de aanleg van nieuwe golfterreinen. In het groenarme Vlaanderen werden in het verleden vaak golfterreinen aangelegd in landschappelijk waardevolle gebieden. Hoewel het daarbij niet altijd om eenrichtingsverkeer ging, moesten in vele gevallen toch bomen, struiken en ander groen wijken.

Met deze sluitende reglementering zal het voortaan mogelijk zijn golfterreinen aan te leggen in minder waardevolle gebieden zoals op verwaarloosde industrieterreinen en op minderwaardige of minder benutte landbouwgronden. Door de heraanleg en herbeplanting van dit soort terreinen

en gronden kan er een landschapsherwaardering komen in Vlaanderen en kan het bos- en groenareaal in het groenarme Vlaanderen op peil worden gehouden en kan er in zekere zin een einde worden gemaakt aan de negatieve trend die wij nu kennen.

In de Commissie werd ook nog uitvoerig gedebatteerd over de behoefte aan golfterreinen. Volgens een omvangrijke en uitstekende studie van de Minister zijn er in Vlaanderen momenteel 27 golfterreinen en ongeveer 15.000 golfspelers. Volgens de prognoses zouden er tegen 2010 26.000 golfspelers zijn waardoor er behoefte is aan 26 nieuwe golfterreinen. De commissieleden waren van oordeel dat zowel de behoeften aan golfterreinen als de vestigingsplaats ervan ernstig moeten worden onderzocht. De vraag werd ook gesteld of bij de aanleg van nieuwe terreinen de overheid niet actief moet proberen het elitarisme in de golfsport te doorbreken. Hierbij werd gedacht aan de tennissport die ook van elitaire sport evolueerde naar een sporttak waarin alle geleidingen van de maatschappij op dit ogenblik aan hun trekken komen.

Ik wil de Minister feliciteren met dit ontwerp. Uiteindelijk wordt orde op zaken gesteld in een aangelegenheid die reeds dikwijls de gemoederen heeft opgezweept en dit ingevolge een lacune in de wetgeving. De MER-verplichting is, naast de bouwvergunningsplicht, een belangrijke stap tot de uiteindelijke objectieve beoordeling bij de aanvraag voor nieuwe golfterreinen. Een overzicht van minder waardevolle gebieden in Vlaanderen, geschikt om door nieuwe groenaanplantingen maatschappelijk waardevoller te worden, zal een belangrijk element kunnen zijn bij de vraag naar de aanleg van nieuwe golfterreinen. (*Applaus*)

De Voorzitter : Minister Waltniel heeft het woord.

Minister L. Waltniel (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, eerst en vooral wil ik collega Van Eetvelt danken voor het duidelijke en volledige verslag over de in de Commissie gevoerde besprekingen.

Walt Niel

De golfnota dateert van 31 mei 1989. Dat wij pas nu het ontwerp van decreet ter zake bespreken is te wijten aan het feit dat wij in de Commissie langdurig hebben gedebatteerd over de wijzigingen die moesten worden aangebracht aan artikel 44 paragraaf 1 van de wet van 29 maart 1962, waarin de vergunningsplichtige werken worden opgesomd.

De golfproblematiek is een vraagstuk dat in deze assemblée reeds heel wat golven heeft veroorzaakt. Zoals de heer Van Eetvelt zo welsprekend zei was het mijn bedoeling in deze materie orde op zaken te stellen.

In de Commissie hebben wij ervoor geopteerd *tabula rasa* te maken met hetgeen in het verleden is gebeurd. Daardoor vermijden wij vragen zoals : is er een reliëfwijziging ; is er een verharding ; wordt de natuur en de waterhuishouding schade berokkend enzovoort. De aanleg en de uitbreiding van een golfterrein willen wij eerst en vooral vergunningsplichtig maken en vervolgens willen wij daaraan ook een MER-verplichting koppelen.

Wanneer men dus een golfterrein wil aanleggen dan volstaat het niet langer over de grond te beschikken en een bouwvergunning te bekomen zoals bepaald in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962, er dient nu ook een milieueffectrapport te worden opgesteld dat de goedkeuring moet wegdragen van de bevoegde instanties die zich moeten uitspreken over het al dan niet aanleggen van golfterreinen.

Er werd gezegd dat de eerste bekommernis was de open ruimte in de mate van het mogelijke te beschermen. De artikelen 2 en 3 van de golfnota stipuleren ter zake zeer duidelijk dat de aanleg van golfterreinen is uitgesloten in volgende bestemmingszones : de reservaten, de natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, de bosgebieden met ecologische waarde, de valleigebieden, de landbouwgebieden met ecologisch belang, de bosgebieden, de natuurgebieden. Dit is mijns inziens zeer belangrijk. Het is de eerste keer dat de overheid uiting geeft aan haar sterke

bekommernis inzake het behoud van de open ruimte en van het groen. Er worden verder nog een aantal meer specifieke voorwaarden vermeld die van lokale aard zijn, ik denk hier onder meer aan de gerangschikte landschappen, de stads- en dorpsgezichten enzovoort.

Ik wil bijzondere nadruk leggen op een tweede punt, namelijk de behoefte. Wij hebben een inventaris gemaakt en vastgesteld dat er in Vlaanderen thans 27 golfterreinen zijn met een spelerspotentieel van 15 à 16.000, wat ongeveer 600 spelers per club betekent. Dat is 0,3 ten honderd van de actieve bevolking. De prognoses tot het jaar 2005 zijn gebaseerd op een penetratiegraad van 0,5 ten honderd, wat betekent dat op dat ogenblik 44 golfterreinen noodzakelijk zouden zijn. Voor het jaar 2025 gaat men uit van een penetratiegraad van 0,7 ten honderd, wat het aantal golfterreinen op 62 à 65 zou brengen. Ik wens uitdrukkelijk te stellen dat dit slechts een prognose is, omdat ik in bepaalde communiqués heb gelezen dat ik 34 golfterreinen meer zou willen. Dames en heren, ik wil niets ; ik ben geen golfspeler en in het jaar 2025 zal ik zeker — God beware me — niet meer moeten oordelen of er links of rechts nog een golfterrein moet bijkomen. De aangehaalde cijfers vertolken niet de diepste verlangens van de Minister, maar de prognoses die wetenschappelijk werden opgesteld door zijn administratie. Dat is een kleine rechtzetting voor wie mij zou verdenken van een overdreven ijver en belangstelling voor die nobele sport.

De heer R. Van Hooland : Het is een sport die wordt aangeraden op hogere leeftijd.

Minister L. Walt Niel : Dat is juist, mijnheer Van Hooland. Het is trouwens één van de redenen waarom men van een penetratiegraad van 0,3 naar 0,7 ten honderd gaat tegen het jaar 2025. De bevolking verouderd, de sociaal-economische omstandigheden zijn gewijzigd en de mensen beschikken over meer vrije tijd. Dat zijn drie factoren die ons een gunstige toekomst voor de golfsport doen veronderstellen.

Toen ik twee jaar geleden op deze tribune stond wist ik reeds wat de golf was omdat men mij daarover zo vaak interpelleerde en het mij op bepaalde ogenblikken moeilijk maakte. De rage die wij hebben gekend is een beetje voorbij, misschien ingevolge de gewijzigde sociaal-economische omstandigheden, maar dat verandert niets aan onze prognoses.

Tenslotte wens ik de verslaggever te vervoegen in de hoop dat wij er vroeg of laat zullen toe komen de golfsport te ontdoen van het elitaire karakter dat hij nu draagt. In mijn beleidsnota opteer ik voor het bevorderen van de aanleg van openbare golfterreinen waar eenieder zal kunnen spelen naar het model van de openbare tennisclubs : men reserveert het terrein voor de duur dat men speelt en men betaalt niet alleen om lid te zijn van een club. Ik hoop dat wij deze tendens zullen kunnen in de hand werken. In de Verenigde Staten zijn er 13.500 golfterreinen, waarvan 9.000 openbare. Het is niet te verwonderen dat deze sport daar een dergelijke ontwikkeling heeft gekend. Ik geloof dat wij op dat vlak op dezelfde golflengte zitten. De bijzondere positie die ik in de Executieve inneem heeft ertoe geleid dat ik mij niet altijd kan verheugen over een dergelijke roerende eensgezindheid. (*Applaus*)

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet tot aanvulling van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

Artikel 1

Dit decreet regelt een in artikel 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

— *Aangenomen.*

Voorzitter

Artikel 2

In de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw wordt in Titel V — Aanvullende bepalingen voor het Vlaamse Gewest, ingevoegd bij het decreet van 28 juni 1984 en gewijzigd bij de decreten van 27 en 28 juni 1985, een nieuw artikel 78bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 78bis

Artikel 44, § 1 van deze wet wordt aangevuld met een punt 8 luidend als volgt :

„8. een golfterrein aanleggen of wijzigen.”

— Aangenomen.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen donderdag 21 maart eerstkomend om 15 uur de hoofdelijke stemming over het gehele ontwerp van decreet houden.

INTERPELLATIES (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer L. Bril tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over politieke benoemingen in de Vlaamse administratie.

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Bril tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over politieke benoemingen in de Vlaamse Administratie.

De heer Bril heeft het woord.

De heer L. Bril (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, de kogel is door de kerk ; eigenlijk al een hele tijd. De pers publiceerde vorige week de benoeming van de vier secretarissen-generaal in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Dat is wel duidelijk als wij kijken naar de persartikels en de titels van de persbenoe-

mingen met een reukje aan. Ik citeer enkele van die artikels : Partijvrienden beloofd, politieke verdeling tussen CVP, SP en Volksunie. Citaat uit De Morgen : Zonder blozen, Vlaamse topbenoemingen op juridisch drijfzand, Top Vlaamse administratie benoemd volgens plan. De politieke verdeling ziet eruit als volgt : CVP 3, SP 2 en Volksunie 1. De PW, de grootste minderheidspartij, heeft geen vertegenwoordiger. Ik geef toe, wij weten hoe het gaat. Als men in de minderheid zit komt men niet aan de bak. Reeds van tevoren waren alle namen gekend. Dit staat in contrast met bepaalde krantartikelen die ik even zal citeren.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve bevestigde aan De Standaard van 7 februari 1991 : We zullen alle wettelijke formaliteiten respecteren, maar ik ontken niet dat er afspraken werden gemaakt voor de zes secretarissen-generaal.

Diezelfde krant publiceerde op 4 augustus 1990 een interview met de heer Geens : Hij is bijzonder trots op de afgeronde hervorming van de Vlaamse administratie en vooral over de geplande depolitisering van de benoemingen. En de verrijkende aanvulling volgt tussen haakjes, ik citeer : Ik heb trouwens nooit meegegaan aan politieke benoemingen.

Een ander lid van de Vlaamse Executieve, Minister Sauwens, was even duidelijk toen hij in het vraaggesprek met De Standaard op 26 september 1989 verklaarde : Het openbaar ambt moet gedepolitiseerd worden. De Vlaamse administratie is in een nog groter bedje ziek als de Belgische. Wat we zelf doen, doen we beter, is zeker niet van toepassing. Het personeelsbeleid is slecht. De politisering wordt ten top gedreven.

Nu de top 4 secretarissen-generaal gekend zijn, ik bedoel bevestigd zijn, want maanden geleden werden hun namen al genoemd, zou u, mijnheer de Voorzitter, in de grond moeten zinken van schaamte tenzij u alsnog de bewijzen levert dat het dus geen politieke benoemingen zijn. Dit is mijn uitdaging. Hebt u werkelijk het lef te stellen dat uw voorstel tot benoeming objectief gewikt en gewogen werd en de oproep tot de kandidaten geen boerenbedrog is geweest en is

het dan toch een toeval dat, na grondig onderzoek van de kandidaten, de al een paar jaar geleden getipte partijvrienden bij naam geciteerd, nu ook als de meest geschikten uit de bus zijn gekomen ?

In het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur werd de ambtenaar met de hoogste graadanciënniteit als directeur-generaal en gewezen secretaris-generaal ad interim voorbijgegaan door een Volksunie'er. Ik kan mij inbeelden dat de persoon gesteund door de Volksunie zich niet erg comfortabel voelt omdat hij op die manier werd gearachteerd boven een directeur-generaal met de hoogste graadanciënniteit en tegelijkertijd Secretaris-generaal ad interim is geweest.

In het departement Algemene Zaken en Financiën werd de enige ambtenaar met de graad van directeur-generaal voorbijgegaan door een op 6 februari 1991 van OVAM overgedragen bestuursdirecteur. Vergelijkende situaties doen zich voor in de andere twee departementen.

Bovendien constateren wij dat een ambtenaar met rang 17 overal werd geweerd.

De heer R. Van Hooland : Hoe is die in rang 17 terechtgekomen ?

De heer L. Bril : Daarover kan men zich inderdaad vragen stellen.

Quid met het Cultuurpact ? Mijnheer de Voorzitter, ik geef toe dat de toepassing van het Cultuurpact niet noodzakelijk tot gevolg moet hebben dat de post van secretaris-generaal op het departement van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur tot de PVV-strekking moet behoren. Het college van secretarissen-generaal is evenwel een beheersorgaan dat beslissingen treft, ook op het culturele vlak. Ik verwijs hier naar het decreet bestuurlijk beleid. Het zou dus wenselijk zijn dat er een minimum vertegenwoordiging zou zijn van alle strekkingen. Hoe denkt men aan deze onwettelijkheid een einde te stellen ?

Uw partijgenoot, Eerste Minister Martens, antwoordde op de parlementaire vraag van de heer Storme van 8 februari 1980 over partijpolitie-

Bril

ke benoemingen het volgende : Indien het maar al te zeer voor de hand ligt dat voor alles de fundamentele principes dienen te worden gevrijwaard inzake de aanwerving bij vergelijkende examens en de bevordering op grond van de verdiensten, moet daarom toch niet te vlug de mening verworpen worden welke een harmonieuze vertegenwoordiging in de hoogste ambten van de administratie, van de grote nationale ideologische strekkingen, zoals die in de magistratuur steeds bestaan heeft, het pluralisme bevordert en, uiteindelijk, een waarborg is voor de democratie.

Mijnheer de Voorzitter, het verleden blijft nu eenmaal het verleden en de beslissingen zijn genomen. Morgen rijdt de tweede trein het station binnen, niet uitsluitend met groen-rood gele vlaggen hoop ik, want waar blijft anders de motivatie en de verantwoordelijkheidszin van onze ambtenaren, vooral van degenen die op een niet-correcte manier zijn voorbijgegaan. U beweert dat er geen politieke compromissen zijn gesloten. Bedoelt u nog niet of zullen er helemaal geen tot stand komen ? Minister Van den Bossche was veel duidelijker. Hij verklaarde dat hij het zou betreuren mochten de posten van directeur-generaal en inspecteur-generaal alleen onder de meerderheidspartijen worden verdeeld. Als ik goed ben ingelicht gaat het om acht vacante betrekkingen van directeur-generaal en drieëndertig van inspecteur-generaal. Wij hopen dat alle filosofische strekkingen aan bod zullen komen.

Mijnheer de Voorzitter, welke houding zal de overheid aannemen ? Zoals Minister Van den Bossche verklaarde is het advies van de directieraad niet altijd waterdicht. Het biedt onvoldoende waarborgen omdat in veel gevallen ook de directieraad gepolitiseerd is.

Dat is nu meer dan ooit het geval. De voorstelling vanaf directeur, rang 13, gebeurt door het college van de secretarissen-generaal. Het is daarbij duidelijk dat één bepaalde politieke strekking niet vertegenwoordigd is. Hier wordt ook grof gespeeld want

de secretaris-generaal oordeelt over de verdiensten van de kandidaat. Helemaal belabberd en bedenkelijk wordt het als we weten dat enkele van de thans benoemde secretarissen-generaal nog nooit een ambtenaar onder hun bevoegdheid hebben gehad. Ik wil wel aannemen dat hij een goed ambtenaar is, maar de vraag rijst of hij plotseling zo maar kan oordelen over **promotiemogelijkheden** van andere ambtenaren.

Mijnheer de Minister, is de tijd niet rijp om voor de top van onze administratie over te schakelen naar een mandaatfunctie ? Ik denk bijvoorbeeld aan een periode van vijf jaar. Op die manier kan men goede managers de nodige armslag geven om onze ambtenaren de nodige motivering en verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen.

Voorts betreurt ik, en hopelijk u ook, mijnheer de Minister, dat er geen enkele vrouw werd benoemd. Er was nochtans één geldige en goede kandidaat — en dan nog van de CVP. Denkt u aan een inhaalbeweging bij de volgende trein ?

De Vlaamse pers is ongenadig hard voor uw Regering. Een toonaangevend hoofdredacteur schreef op 12 januari jongstleden : Maandenlang hebben de heren van de Geens-ploeg een zielige machtsstrijd gevoerd om te weten hoeveel secretarissen-generaal er zouden moeten komen, welke partij welke posten kreeg en door wie ze zouden worden ingevuld. Of er zes nodig zijn, of de voorgestelde kandidaten de meest geschikte zijn, kwam daarbij nauwelijks ter sprake. Alleen het zich toeëigenen van nieuwe machtsposities telde. Uw **logenstrafing** van dit standpunt zou voor uw goede ambtenaren een opluchting zijn.

Mijnheer de Voorzitter, ook voor de betrekking van **administrateur-generaal** van het BLOSO is de eindstreep bereikt. Ik heb de indruk dat werd gezwommen in erg troebel water. U is uiteindelijk gezwicht voor de SP-druk. Men heeft het spel handig gespeeld. De BLOSO-administratie werd omgetoverd tot een parastatale instelling en de inspecteur-generaal bij Kind en Gezin werd administra-

teur-generaal, zonder ooit één dag als ambtenaar in dienst te zijn geweest. Hij werd gearachuteerd boven de directeur-generaal, de vader van BLOSO, die nu op het einde van zijn loopbaan als gemeenschapsattaché bij Externe Betrekkingen op een zijspoor werd gezet. Dit is zeer erg, zeker voor de politieke partij die deze kandidaat heeft voorgedragen. Als secretaris-generaal is de vlieger niet opgegaan, wel als **administrateur-generaal** van BLOSO. Mijnheer de Voorzitter, ik had niet verwacht dat men erin zou slagen u te doen zwichten.

Waar is de objectieve vergelijking van deskundigheid en ervaring ? Er is geen ervaring. U kan dan ook niet beweren dat dit geen politieke benoeming is. Het is een zuivere parachute.

De procedures, die door de Regering werden ingevoerd, zijn overbodig want de plaatsen waren reeds vooraf ingevuld. Wij zullen de benoemingen in de volgende weken en maanden op de voet volgen.

Heel wat kabinetcheefs gebruiken nu hun rekenmachine — en ik citeer opnieuw — om na te gaan welke plaatsen kunnen worden ingevuld.

Er zijn vier benoemingen in afwijking van rang 15, deze van de inspecteur-generaal en de bestuursdirecteur. Een adviseur is inspecteur-generaal geworden.

Men moet een keuze maken maar verschillende goede ambtenaren vervullen alle voorwaarden. Dat men zijn keuze maakt, begrijp ik maar de vier benoemingen die ik heb opgesomd gebeurden in afwijking. Dat bedreeft me. (*Applaus bij de PVV*)

De Voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil abstractie maken van wat de heer Brill heeft gezegd en gedaan toen hij nog Staatssecretaris was van het Openbaar Ambt en, in het algemeen, van het verleden. Ik wil niet in discussie treden over sommige van zijn opmerkingen.

Van Hooland

Hij verklaart dat er te veel benoemingen zijn van personen die nooit veel ambtenaren gezien hebben, volgens mij kan je ook teveel ambtenaren gezien hebben en te weinig van de rest afweten.

De Volksunie wil aansluiten bij deze interpellatie : ten eerste, omdat wij menen dat het onze plicht is om het op te nemen voor onze administratie en onze ambtenaren en, ten tweede, omdat wij altijd vragende partij zijn geweest en het nog zijn voor een professioneel Vlaams Openbaar Ambt opdat onze administratie voor generaties efficiënt, effectief en burger-vriendelijk zou kunnen werken.

Mijnheer Bril, u heeft Gemeenschapsminister Sauwens geciteerd. Ik licht toe wat er is gebeurd. Voor de benoemingen die onlangs zijn gebeurd, is een toetsing uitgevoerd door het Vast Wervingssecretariaat, wat wij overigens altijd hebben aangevaard bij gebrek aan een ter zake bevoegde Vlaamse instelling. Er waren 27 kandidaten voor acht directieposities, waarvan vijf in buitendienst en drie in binnendienst. Zeven kandidaten werden ongeschikt bevonden en twee kandidaten voldeden niet aan de voorwaarden.

Drie vierde van de personeelsleden van de kabinetten zijn, terecht of ten onrechte, ambtenaren. Vele ambtenaren zijn goed en werken goed, maar worden na hun benoeming of bevordering maar al te graag een partij-etiket opgekleefd. Dit gebeurt ook nu en wij betreuren dit.

U weet dat wij al lang voorstander zijn van een structurele vermindering van de kabinetten. Minister Sauwens is hier overigens eveneens een voorstander van.

Ik begrijp wat u in het algemeen hebt gezegd maar ik wil iets minder persoonlijk zijn. Onze inzichten en wensen zijn voldoende bekend. Ik heb ze al bekend gemaakt bij de bespreking van het ontwerp van decreet van bestuurlijk beleid. Wij vragen bijzondere aandacht voor de gigantische administratieve hervorming in de Vlaamse centrale overheidssector.

Wij mogen deze historische kans niet missen en moeten hiervoor dringend fasen en een strategie voor uitvoering uitwerken, wij betreuren dat dit tot op vandaag helaas nog altijd niet is gebeurd. Wij hebben eveneens gepleit voor deskundigheid bij deze hervorming. Voor het concipiëren van de structuur en de vorming van de nieuwe Vlaamse departementen werd 32 miljoen frank uitgegeven aan externe deskundigen. Deze waren evenwel tijdens de eerste fase niet strikt nodig. Zij waren wel nodig bij de begeleiding van de hervorming, dus nu.

Bovendien waren wij voorstander van een vrijwaring van de bestaande en vaak moeizaam ontwikkelde ambtelijke cultuur. Hiermee bedoelen we bijvoorbeeld OVAM of VMZ. Ook diende er de voorbije jaren te worden geïnvesteerd om een echte depolitisering mogelijk te maken. Wij hebben echter gedesinvesteerd in de ambtenaren en administratie.

Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op grond van recente kwalijke kranteberichten durven wij u een aantal vragen stellen.

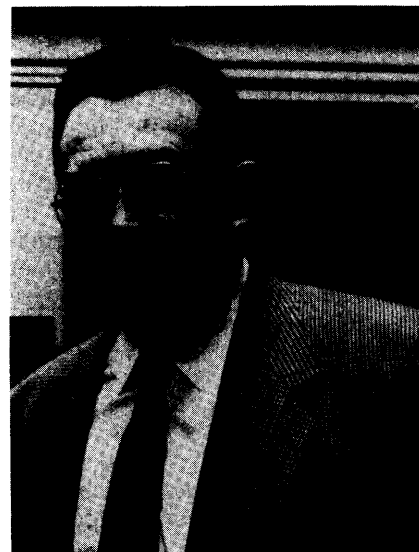
Ten eerste, wat is de planning voor de benoeming of de bevordering van de ambtenaren-generaal in de diensten van de Vlaamse departementen en de autonome Vlaamse instellingen ?

Ten tweede, welke criteria zullen gelden tot vrijwaring van de objectiviteit en het verzekeren van de vereiste bekwaamheden ?

Ten derde, welke instanties worden of zullen worden ingeschakeld om de objectiviteit en de vereiste bekwaamheden te garanderen ?

Wij moeten op een constructieve en objectieve manier blijven ijveren voor de goede ambtenaren, hun positie en kansen. De politieke gijzeling van de ambtenaren moet worden bestreden, althans voor zover een lidkaart van een politieke partij wordt verheven boven bekwaamheidsbewijzen.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

In zijn interpellatie tot Executieve-Voorzitter G. Geens (CVP) stelde PW-Kamerlid L. Bril de politieke benoemingen in de Vlaamse administratie aan de kaak

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik ben de heer Bril dankbaar voor zijn interpellatie, want hierdoor krijg ik de mogelijkheid de puntjes op de i te zetten.

Mijnheer Bril, ik zou er mij gemakkelijk kunnen van afmaken door op uw redenering in te gaan. Deze komt erop neer dat onder meer de benoemingen van de secretarissen-generaal niet objectief zijn omdat bepaalde politieke partijen niet aan bod zijn gekomen.

U heeft trouwens zelf gezegd dat uw partij ontbreekt bij bepaalde politieke verdelingen en dat deze bijgevolg niet goed zijn.

U neemt de politisering zelf als uitgangspunt, hoe kan u anders aanvoeren dat de politieke aanhorigheid van de ambtenaar als basis is voor de benoeming of de bevordering.

Ik zal het evenwel over een andere boeg gooien en u duidelijk bewijzen dat de statutaire bepalingen steeds werden en ook in de toekomst zullen worden toegepast. Het gaat in de eerste plaats over de benoeming van de

Geens

secretarissen-generaal bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

U weet dat wij een volledige nieuwe structuur van het Vlaamse Ministerie hebben uitgetekend, waarbij zes departementen werden opgericht. Twee secretarissen-generaal zijn uit hun vroegere functie naar de Vlaamse administratie overgeheveld, vier betrekkingen waren vacant. Om deze vacatures op te vullen en om tot de benoemingen over te gaan, hebben wij nauwkeurig de statutaire bepalingen, toepasselijk op de rijksambtenaren, toegepast.

Sta mij toe dit even toe te lichten en te verwijzen, althans inzake procedure, naar de fundamentele regelgeving, vervat in de wet van 8 augustus 1980, gewijzigd in 1988, meer bepaald artikel 87, paragraaf 3, dat zegt : Onverminderd het bepaalde in deze afdeling, wordt het personeel van de Executieve onderworpen aan de wettelijke en statutaire regelen die van toepassing zijn op de in vast verband benoemde ambtenaren, het tijdelijk personeel, het hulppersoneel en het tijdelijk werkliedenpersoneel van het Rijk.

Bijgevolg zijn wij, krachtens deze wetgeving, die niet alleen geldt voor het Rijk, maar ook voor de Gemeenschappen en de Gewesten, ertoe verplicht voor de bevordering van ambtenaren tot de graad van rang 17, bij voorbeeld de graad van secretaris-generaal, het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de beoordeling en de loopbaan van rijkspersoneel, toe te passen.

Dit koninklijk besluit zegt meer bepaald inzake de benoeming tot de graad van rang 17, ten eerste, in artikel 20bis : Voor de bevordering tot een graad van rang 17 doet de Minister een oproep tot kandidaten, door middel van een bericht in het Belgisch Staatsblad.

Het bericht vermeldt ten minste de vacante betrekking, de overheid bij wie de sollicitatie moet worden ingediend en binnen welke termijn, als ook de algemene en desgevallend de bijzondere voorwaarden die door het

organiek reglement van het betrokken Ministerie voor het te begeven ambt zijn vereist.

Ten tweede, in artikel 20ter wordt gesteld : De betrekking staat open voor rijksambtenaren van de rangen 17, 16 en 15 die respectievelijk voldoen aan de voorwaarden van het tweede, het derde en het vierde lid.

Rijksambtenaren die titularis zijn van een graad van rang 17 die zij verkregen hebben doordat zij voordien tot secretaris-generaal benoemd zijn, kunnen hun overplaatsing naar de vacante betrekking aanvragen.

Rijksambtenaren die titularis zijn van een graad van de rangen 16 of 15 in het Ministerie waar de betrekking te begeven is en die ten minste één jaar graadanciënniteit hebben, kunnen eveneens bevorderd worden in de graad van rang 17 die overeenstemt met de vacante betrekking.

Rijksambtenaren die titularis zijn van een graad van de rangen 16 of 15 en die ten minste zes jaar graadanciënniteit tellen, kunnen eveneens worden bevorderd tot de graad van rang 17 die met de vacante betrekking overeenstemt. De overplaatsing, zowel als de bevordering, worden toegekend bij koninklijk besluit overlegd in de Ministerraad, mutatis mutandis wat ons betreft, bij besluit van de Vlaamse Executieve op voorstel van de Voorzitter die trouwens ook de benoeming ondertekent.

Krachtens artikel 79 van het decreet bestuurlijk beleid functioneert het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap als één Ministerie voor wat de benoeming betreft van de ambtenaren vanaf rang 13. Na uitvoerige bespreking en na goedkeuring door de Raad werd dit principe in het decreet ingeschreven. Bij ontstentenis van regelen bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, die de verandering van graad mogelijk maken, hebben wij beslist de vier vacante betrekkingen van rang 17 in competitie te stellen bij wijze van bevordering door verhoging in graad.

Om die reden heeft de Vlaamse Executieve geoordeeld dat de ingediende kandidaatstelling van een ambtenaar

die reeds titularis is van een graad van de rang 17, onontvankelijk is. Derhalve heeft de Vlaamse Executieve uitdrukkelijk gesteld dat de aanstelling moest gebeuren bij bevordering in graad.

Ik word hier echter onrechtstreeks verplicht in te gaan op de persoonlijke situatie van de betrokken ambtenaar. De ambtenaar die deze regeling tot bij de Raad van State heeft aangevochten, was eigenlijk niet zo goed geplaatst om aldus te handelen. Inderdaad, bij koninklijk besluit van 24 november 1983 werd hij tot voorzitter van de toen nog bestaande Dienst voor Nijverheidsbevordering benoemd. Deze dienst werd echter bij koninklijk besluit van 31 december 1983 afgeschaft. De Vlaamse ambtenaren van deze dienst werden overgedragen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ; de Franstaligen stapten uiteraard over naar de Franstalige departementen. Voor deze dienst, waarvan de opheffing reeds lang vaststond, en enkele weken vooraleer de dienst werd afgeschaft en het personeel opgedeeld, werd dus nog een voorzitter met rang 17, zijnde een rang van secretaris-generaal, benoemd. Aangezien hij deze rang reeds had, kon hij bij ons niet worden bevorderd tot secretaris-generaal, vermits uitdrukkelijk was voorzien dat zulks moet gebeuren bij bevordering in graad. Bovendien heeft deze voorzitter, overkomende naar ons departement met de rang van secretaris-generaal, ons op dat ogenblik nog een aantal problemen bezorgd. Inderdaad, er was reeds één secretaris-generaal van het Vlaams Ministerie op het ogenblik dat die ambtenaar met rang 17 zijn intrede deed. Wij hebben deze persoon in onze administratie opgenomen in een bestuur waarvoor hij in aanmerking kwam, met name het bestuur voor technologisch onderzoek.

Wij hebben de situatie van de ex-voorzitter van de Dienst voor Nijverheidsbevordering geëerbiedigd. Wij hebben die functie laten bestaan en bovendien de toestand van de betrokkene verbeterd, aangezien hij voordien als voorzitter met een mandaat van vijf jaar was benoemd. Door hem op te nemen in de administratie

Geens

van Economische Zaken werd hem eveneens de vastheid van betrekking gegarandeerd. Het is goed dit nog eventjes in het licht te stellen omdat al te gemakkelijk argumenten worden aangehaald van politieke beïnvloeding, terwijl de betrokkenen daarover best zelf niet te veel zouden zeggen en in ieder geval geen argumenten moeten aanhalen die door iedereen kunnen worden geverifieerd.

Hoe zijn wij overgegaan tot de benoeming van de secretarissen-generaal ? Wij hebben een oproep gedaan tot de kandidaten. Op basis van de ingestuurde kandidaten, hebben wij de verschillende sollicitaties beoordeeld. Bij de beoordeling zijn wij uitgegaan van de deskundigheid van de kandidaten zelf. In totaal hebben 21 personen zich kandidaat gesteld ; één kandidatuur was niet ontvankelijk. Er is slechts één vrouwelijke ambtenaar van rang 16 die zich kandidaat heeft gesteld en dan nog uitsluitend voor één welbepaald departement, met name Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Mijnheer Brill, u was zelf Staatssecretaris van het Openbaar Ambt en u kent de procedure die wordt gevolgd bij de benoeming van een secretaris-generaal.

De heer L. Brill : Precies daarom wist ik wat u ging antwoorden. U heeft nochtans niet verwezen naar het Cultuurpact, terwijl alle ideologische strekkingen toch vertegenwoordigd moeten zijn.

Minister G. Geens : U kent de procedure toch. Op voordracht van de Minister wordt een persoon voorgesteld als secretaris-generaal aan de Ministerraad. Nadien wordt deze benoeming aan de Koning ter ondertekening voorgelegd.

De Vlaamse Executieve is pas tot benoeming overgegaan nadat alle kandidaten onderling werden vergeleken. Enerzijds werden vergelijkende en samenvattende tabellen opgesteld inzake hun opleiding en vorming, hun beroepservaring in een leidinggevende functie, hun bekwaamheidsvoorbereidende ervaring voor de op-

drachten van het departement en ten slotte hun ervaring in de sector waarin de opdrachten van het departement gesitueerd zijn. Anderzijds werden zij beoordeeld op grond van de verdiensten en de aanspraken die bleken uit hun uitvoerig gemotiveerde kandidaatsstellingen en curricula vitae.

Ik weet wel dat door de pers reeds enige tijd geleden gissingen werden gemaakt omtrent de namen van de te benoemen secretarissen-generaal. De Vlaamse Executieve heeft op een zeer grondige en ernstige wijze de dossiers van al de kandidaten onderzocht. De benoemingen zijn gebeurd op grond van dit onderzoek. Het resultaat ervan wordt trouwens vermeld in het dossier. Men kan derhalve steeds de dossiers raadplegen indien men tegen de beslissingen beroep wil aantekenen bij de Raad van State.

Ik beweer dat nergens bij de procedure voor de benoeming van secretarissen-generaal een dergelijke nauwkeurigheid en objectiviteit werd nagestreefd en werd toegepast. Wij hebben zelfs een nieuwe stijl ingevoerd die we ook zullen toepassen bij de volgende benoemingen. Hierop kom ik straks nog terug.

Als antwoord op uw vraag in verband met de toepassing van de Cultuurpactwet wijs ik erop dat wij in het verleden de Cultuurpactwet altijd nauwkeurig hebben toegepast. Dat kan niet worden ontkend. Wij zullen ook in de toekomst dezelfde houding aannemen. Ik wil er trouwens aan herinneren dat de Vlaamse Executieve in verband met de toepassing van de cultuurpactwetgeving bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, op 9 mei 1984, toen uw partij mede de meerderheid uitmaakte in de Vlaamse Executieve, haar goedkeuring heeft gehecht aan de toe te passen principes en de Voorzitter van de Executieve heeft belast hiermee rekening te houden bij benoemingen en bevorderingen.

Op 9 mei 1984 werd inderdaad beslist dat de in aanmerking komende administraties zijn : de administratie voor Kunst en Toerisme ; de administratie voor Sport en Openlucht recreatie ;

de administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming ; het bestuur voor Monumenten en Landschappen van de toenmalige administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, en dat uitsluitend betrekkingen in aanmerking komen waarbij de staatsregelen een appreciatierecht aan de benoemde overheid verlenen.

Het element Cultuurpact kan pas worden ingeroepen wanneer ook een appreciatierecht aan de benoemende overheid is toegekend.

De heer A. Denys : Zal het college van secretarissen-generaal ook een appreciatierecht hebben voor benoemingen in de administraties die u opsomt en die sedert 1984 ressorteren onder de Cultuurpactwetgeving ? Als zij dat appreciatierecht hebben zijn de bepalingen van het Cultuurpact op hen van toepassing.

Minister G. Geens : Mijnheer Denys, slechts enkele administraties van één departement, dat van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, vallen onder de toepassing van het Cultuurpact. U kan toch niet beweren dat de secretaris-generaal die aan het hoofd staat van heel het departement moet worden benoemd volgens de bepalingen van dat Cultuurpact. Dat is ongerijmd.

De heer A. Denys : Het college van secretarissen-generaal heeft dus geen appreciatierecht in het departement w v c ?

Minister G. Geens : Reeds in 1984 hebben wij nauwkeurig afgelijnd waar de Cultuurpactwetgeving moet worden toegepast en waar bijgevolg het appreciatierecht speelt. Daaruit vloeit niet voort dat in het departement waarvan enkele onderdelen onder de toepassing van het Cultuurpact ressorteren alles moet worden geregeld volgens de bepalingen van het Cultuurpact. Voor de gevallen waarvoor geen appreciatierecht bestaat zou dat zelfs niet kunnen. Het kan nog veel minder dat de regels van het Cultuurpact moeten worden toegepast om het hoofd van dat departement te benoemen.

De directieraad van het Vlaamse Ministerie is samengesteld uit de zes se-

Geens

cretarissen-generaal. De directieleden van de afzonderlijke departementen zijn samengesteld op basis van het aantal ambtenaren dat daar werkt en een rang bekleedt die in aanmerking komt voor aanduiding in de directieraad.

In het WVC-departement zal bij het aantal benoemingen rekening moeten worden gehouden met de bepalingen van het Cultuurpact. Het zou een volledig aberrante redenering zijn wanneer het zou impliceren dat deze directieraad conform die regel moet worden samengesteld, terwijl deze functioneel is samengesteld.

Wanneer wij een bepaalde appreciatie geven of wanneer de overheid haar benoemingsdaad wil toetsen aan het Cultuurpact, geldt zulks uiteraard enkel voor deze functies, die onder de toepassing van het Cultuurpact vallen. Ik heb u uitgelegd welke procedure werd gevolgd en hoe deze is verlopen bij het benoemen van de secretarissen-generaal. Trouwens, indien wij eerlijk zijn — ook de heer Brill zal dat toegeven — werd over de kwaliteit van de ambtenaren, die werden benoemd, geen kritiek geuit.

Er werd gezegd dat het om leden van de kabinetten gaat, maar men mag niet ontkennen dat het in alle opzichten om valabele kandidaten gaat, die voldoen aan de voorwaarden op basis van alle criteria, die ik reeds heb opgesomd. Op die manier hebben wij ongetwijfeld goede benoemingen gedaan, die op het stuk van de procedure onaanvechtbaar zijn.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ingevolge de invoering van de matrix-organisatie heeft het college van secretarissen-generaal adviesrecht bij de benoemingen in de departementen die met cultuur hebben te maken. Met andere woorden, door de nieuwe organisatievorm blijft u automatisch gebonden aan de geest van de Cultuurpactwet van 16 juli 1973, waarin wordt bepaald dat deze wet in cultuursectoren van toepassing is. Door het feit dat via de invoering van de matrix-organisatie het college van secretarissen-generaal adviesrechten heeft bij de benoemingen is

u automatisch aan de cultuurpactwetgeving gebonden, omdat precies dat college daar het adviesrecht uitoefent.

Minister G. Geens : Het is nogal duidelijk dat het college van secretarissen-generaal optreedt als directieraad van het departement. Dat betreft evenwel de volgende fase. Daarin moet voor de kandidaturen van directeur-generaal en inspecteur-generaal en de volgende graden tot en met deze van de rang 13 advies worden uitgebracht.

Welnu, voor de aanduiding van de directeurs-generaal, waartoe een oproep tot de kandidaten in het Staatsblad is verschenen en waarvoor kandidaturen werden ingediend, heeft de directieraad een rangschikking opgesteld. Voor zover ik weet gebeurde dat zelfs eenparig. In de volgende fase hebben de betrokkenen het recht tegen deze rangschikking te protesteren, wat nadien zal worden onderzocht en aan de Executieve worden voorgelegd. Wij volgen dus zeer nauwkeurig de regeling voorzien voor de rijksadministratie.

Als derde punt is er de benoeming van de secretaris-generaal van het BLOSO. Het BLOSO was vroeger een administratie. In het decreet bestuurlijk beleid hebben wij er een parastatale van het type B van gemaakt, en dit om een zeer bepaalde reden. Wij wensten namelijk naast de ambtenaren ook de gebruikers, namelijk de sportverbonden, mede te betrekken in de Raad van Bestuur van de pas opgerichte parastatale B, waarvan wij de leden verleden week hebben aangeduid en daarbij hebben wij de regels van het Cultuurpact toegepast.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Minister Geens, ik heb een vraag in verband met de benoeming van de gemeenschapscommissaris bij BLOSO. Waarom hebt u de perschef van Minister Sauvens als gemeenschapscommissaris en vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering bij BLOSO met controlerende functie aangeduid terwijl hij

zelf in de pers toegeeft dat hij niets van sport afweet ?

Minister G. Geens : Mijnheer Denys, ik kom daar straks op terug.

De Voorzitter : Ik verzoek de leden van de Raad de Minister-Voorzitter niet meer te onderbreken aangezien wij vandaag een drukke agenda hebben.

Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Ook voor de benoeming van de commissaris-generaal hebben wij de correcte procedure gevolgd. Op onze oproep zijn zeven kandidaten ingegaan, wiens aanvragen allen ontvankelijk werden verklaard. Zoals voor de secretarissen-generaal hebben wij een rangschikking opgesteld volgens de voor een dergelijke functie vigerende criteria. Op grond van deze rangschikking werd mevrouw Galle benoemd.

Verder hebben wij verleden week ook de regeringscommissaris als afgevaardigde van Financiën aangeduid. Dit is geen benoeming en er werd bijgevolg geen oproep gedaan.

Mijnheer de Voorzitter, ik zal besluiten met enkele algemene beschouwingen. Men heeft gesproken van politieke benoemingen. Dan moet men weten wat men daaronder verstaat. De aanduiding of benoeming van de administratieve leiding is een beslissing die door een politiek orgaan moet worden genomen. Men kan zich toch onmogelijk indenken dat beleidsmensen van een departement niet door de bevoegde Minister, de Koning of, in casu de Executieve, worden benoemd. Het gaat toch niet dat ondergeschikten van een secretaris-generaal hun secretaris-generaal benoemen. Ik heb er bijgevolg geen enkele moeite mee om een benoeming als een politieke beslissing te kwalificeren. Op dat punt moeten wij onze politieke verantwoordelijkheid nemen.

Verder wordt beweerd dat al te veel kabinetsmedewerkers voor die functies werden benoemd. Dat is niet juist. De secretaris-generaal van het WVC is geen lid van een kabinet.

Ik wijs erop dat men rekening moet

Geens

houden met de hele wording van de Vlaamse administratie. Deze is sedert tien jaar in opbouw en bestaat uit in 1980 overgekomen ambtenaren van nationale departementen en een groot aantal in 1988 overgeheveld ambtenaren, allen met verschillende statuten. Iedereen weet dat het enig statuut Camu van de rijksambtenaren in de praktijk aanleiding gaf tot verschillende interpretaties naargelang de departementen. Onze opgave bestond erin om een eenvormige, werkbare structuur op te bouwen, wat een formidabele opdracht was. Daarbij zijn wij niet over één nacht ijs gegaan.

Aan hooggekwalificeerde ambtenaren, bijgestaan door privé-studiebureaus werd advies gevraagd. Als parenthesis laat ik opmerken dat, indien wij de adviezen van die studie-bureaus hadden gevolgd, het aantal ambtenaren met 40 ten honderd moest worden uitgebreid. Wij hebben de nieuwe structuur uitsluitend opgebouwd met de personen die zijn overgekomen. In budgettaire termen en in termen van bezetting zijn dat dezelfde cijfers als voorheen. Wij hebben echter niet aan het geheel een structuur gegeven. Het is evident dat om dit te doen men deze structuur eerst en vooral moest uittekenen. Daarvoor hebben wij de wetgever verzocht een decreet goed te keuren dat dit naar operationele mogelijkheden vertaalde. In het kader daarvan zouden wij geleidelijk tot de toepassing ervan overgaan.

De eerste stap was de benoeming van de secretaris-generaal. Men zal dat zeer binnenkort in de hele werking van de administratie vaststellen. Ik durf rustig stellen dat vanaf nu de stap is gezet om de voorbereiding en de uitvoering van een beslissing opnieuw naar de administratie over te brengen. De periode waarin de administratie haar werkelijke functies opnieuw opneemt zonder dat alles via de kabinetten moet gaan is definitief ingezet. Wij zullen deze structuur geleidelijk aan verder opbouwen. De procedure is bezig voor de directeur-generaal en voor de inspecteur-generaal. Wij moeten dit over het geheel doen.

Ik daag de heer Bril, de heer Denys of om het even wie uit om aan te tonen waar wij de voorschriften en de wettelijke bepalingen, die voor het rijkspersoneel gelden, hebben overtreden. Alles wordt met de grootste nauwgezetheid gedaan. Wij weten zeer goed dat wat dat betreft er eerst en vooral de controle van de publieke opinie is. Het spreekt voor zich dat er ter zake altijd een oordeel zal zijn.

Ik heb daarnet reeds gezegd dat het niet is omdat een aantal van deze personen in de kabinetten werkzaam is, die benoemingen niet conform de statutaire voorschriften zouden zijn gebeurd of het zou gaan om mensen die niet bekwaam zijn.

In heel deze overgangsperiode van onze administratie waren wij in sterke mate verplicht een beroep op kabinettsmedewerkers te doen. In de meeste gevallen komen deze kabinettsmedewerkers trouwens uit onze eigen administratie. Het is ook een regel dat men inzake toekomst- of promotiemogelijkheden niet mag worden gesanctioneerd omdat men in een kabinet werkt. Men mag ook niet worden bevoordeligd.

Trouwens, in dat opzicht hebt u waarschijnlijk ook niet zoveel argumenten. Wanneer men ervan uitgaat dat de Ministers ernaar streven als hun persoonlijke medewerkers de best mogelijke mensen aan te duiden en die in hun eigen administratie halen dan heeft dat eigenlijk tot gevolg dat wanneer de administratie wordt opgebouwd en al de verschillende vakken op alle mogelijke niveau's worden ingevuld deze mensen daarvoor evengoed als anderen in aanmerking komen. Daarop is kritiek van de openbare opinie en in een groot aantal gevallen ten onrechte.

Ten tweede, en dat interesseert mij veel meer, zijn alle beslissingen die wij nemen aan het rechterlijk toezicht onderworpen, meer bepaald aan dat van de Raad van State. Welnu, in het licht van de objectiviteit van de benoemingen en van het geven van kansen aan goede ambtenaren en met de bedoeling het aanvechten van benoemingen te vermijden hebben wij tot nu toe — en dat zal zo blijven — de

statutaire regelen exact, nauwkeurig en in alle details toegepast. Wij zullen dat voor de hele uitwerking van de Vlaamse administratie ook blijven doen. (*Applaus*)

De **heer L. Bril** : Mijnheer de Voorzitter, ik heb inderdaad niet gesproken over de kabinetten. Ik ga ermee akkoord dat een Minister of een Staatssecretaris alles in het werk stelt om de beste ambtenaren naar zijn kabinet te halen omdat hij over goede medewerkers wil beschikken. Ik ben het er ook mee eens dat die mensen daarom niet hoeven gestraft te worden. Dat heb ik trouwens ook niet gezegd. Het antwoord van de Minister bevat niets verrassends. Ik had het even goed zelf kunnen formuleren.

De procedure die werd gevolgd is inderdaad onaanvechtbaar. De Minister zal uiteraard bijzonder behoedzaam geweest zijn om op dit punt niet gepakt te kunnen worden.

Wanneer men verschillende kandidaten moet beoordelen, is de interpretatie inderdaad doorslaggevend. Hier zit precies het knelpunt. Wij stellen immers vast dat op de departementen Algemene Zaken en Financiën mensen over het hoofd worden gesprongen op basis van een interpretatie die kan worden aangevochten. Op het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur werd iemand over het hoofd gesprongen op een manier die correct kan worden geacht. Het is echter de moraal — waar u zo graag mee schermt, mijnheer Lenssens — die telt. Ik ben gedurende 10 jaar ambtenaar geweest en ik was ook bevoegd over Openbaar Ambt. Ik weet dus waarover ik spreek. Ik betwijfel niet dat de procedure sluitend is. Het is inderdaad de interpretatie die bepalend is. De manier waarop men tewerk gaat is niet ontroerend, maar wel bedroevend. De directieraad is zelf politiek gekleurd. Wij moeten daar dus ook voorzichtig mee omspringen.

Wat BLOSO betreft, had ik hier een pak SP-collega's verwacht om de benoeming van Carla Galle te komen verdedigen. Het is beperkt gebleven tot één vrouwelijke collega, één **soutien** als ik het zo mag uitdrukken.

Bril

(Gelach op verschillende banken) Dat zij niet in massa zijn komen opdagen spreekt boekdelen.

Het is logisch dat de Minister benoemt en niet een ondergeschikte uit de administratie, maar ik herhaal dat de wijze van interpretatie op het ogenblik bedroevend is.

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik wil nog iets toevoegen aan wat collega Brill heeft gezegd. Ik heb met zeer veel aandacht geluisterd naar de uitleg van de Minister over de toepassing van de Cultuurpactwet. Ik acht de procedure aanvechtbaar en ben minder optimistisch over de houding van de Raad van State ten opzichte van een klacht in dit verband. Aangezien het college van secretarissen-generaal ook adviesrecht heeft in het departement van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, moet de Cultuurpactwet ook van toepassing zijn op dit college.

De Voorzitter : De heer Van Hooland heeft het woord.

De heer R. Van Hooland : Mijnheer de Voorzitter, ik hoorde de Voorzitter van de Vlaamse Executieve graag verklaren dat alles verlopen is volgens norm en regel. De huidige gang van zaken maakt het ons echter niet gemakkelijk om de publieke opinie ervan te overtuigen dat alles correct verloopt volgens de normen van professioneel management. Het fenomeen van de kabinetten, zoals wij dat nu kennen, speelt inderdaad een grote rol in deze problematiek. Ik verneem hier echter dat het om een overgangsregeling zou gaan en dat wij stilaan toe zijn aan een structurele versterking van de administratie en bijgevolg aan een vermindering van de kabinetten. Graag vernam ik van de Voorzitter van de Executieve wanneer wij concrete resultaten mogen verwachten op het vlak van de structurele beperking van de kabinetten.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, ik zou nog even willen ingaan op de opmerking van de heer Brill over de beoordeling van de ambtenaren. Zo'n beoordeling kan natuurlijk altijd worden aangevochten. Voor de beoordeling van de verschillende kandidaten zijn een groot aantal criteria aangewend die ik overigens heb opgesomd. Voor elk criterium werd aan elke kandidaat een evaluatie gegeven. De evaluatie van al die criteria gaf dus voor elke kandidaat een globaal beeld dat dus zo objectief als mogelijk werd vastgesteld. Dit werd voorgelegd aan de voltallige Executieve die een keuze heeft gemaakt.

De procedure in uitvoering van de Cultuurpactwet werd in 1984 vastgelegd. Die is in deze Raad in al die tijd nooit aangevochten geweest, ook niet bij een andere samenstelling van de meerderheid. Mijnheer Brill, ik kan alleen maar herhalen dat de procedure ook deze keer correct werd gevolgd.

Mijnheer Van Hooland, de secretarissen-generaal zijn de dag na hun benoeming aan het werk gegaan. Ze zijn reeds in directieraad bijeen gekomen. Ik ben er zeker van dat er op korte termijn wat zal veranderen in de administratie die een aantal taken zal vervullen die in het verleden — en daar zijn verklaringen voor — door de kabinetten werden uitgevoerd. Op de vraag wanneer precies de overeenkomstige vermindering in de kabinetten zal plaatsvinden, kan ik op het ogenblik moeilijk antwoorden ; ik kan u wel zeggen dat het professioneel management begonnen is op 7 maart 1991, dus de dag nadat die heren zijn aangetreden.

De Voorzitter : De heer Brill heeft het woord.

De heer L. Brill : Mijnheer de Voorzitter, ik heb er akte van genomen dat de heer Van Hooland en ook de publieke opinie zoals hij zegt, het moeilijk heeft met die politieke benoemingen. Komende van de partij met de propere handen doet zulke uitspraak mij des te meer plezier.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw M. De Meyer tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de opvang van de schoolgaande kinderen buiten de lesuren

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw De Meyer tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de opvang van de schoolgaande kinderen buiten de lesuren,

Mevrouw De Meyer heeft het woord.

Mevrouw M. De Meyer (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, nu de paasvakantie weer voor de deur staat, staan heel wat werkende ouders voor grote problemen. De vakantie-opvang staat immers totaal niet op punt. Wie geen beroep kan doen op familie of vrienden, zit met de handen in het haar. Met de steeds groeiende aanwezigheid van vrouwen op de arbeidsmarkt wordt de zaak er niet eenvoudiger op.

In Vlaanderen wordt de buitenschoolse opvang vrijwel door geen enkele organisatie gereguleerd. Er bestaan enkele goede initiatieven, maar jammer genoeg veel te weinig. De kinderdagverblijven zitten momenteel al overvol en zijn dus zeker niet geneigd om nog schoolgaande kinderen op te vangen. De opvanggezinnen worden niet meer gesubsidieerd voor kinderen ouder dan 3 jaar. Deze opvang zit dus in een doodlopend straatje.

Als de scholen zelf al voor- en naschoolse opvang bieden of opvang organiseren tijdens de vakantie, is de kwaliteit vaak bedroevend. Het gaat eerder om bewaking dan om opvang. De speelpleinwerkingen die tot hier toe ook voor een stuk het gat in de markt opvulden, worden steeds minder gesubsidieerd voor steeds meer kinderen. De vorige jaren bleven de subsidies onveranderd, vorig jaar werd de krappe toelage nog eens met 3 miljoen verminderd, lees ik in de krant.

Hoever staan we nu concreet in Vlaanderen ? Naast de opvang van familieleden — vooral van grootouders — kan men met schoolgaande kinderen terecht in de gesubsidieerde en de particuliere kinderopvang,

De Meyer

daarnaast is er de school zelf en ten slotte de speelpleinwerking. We willen in deze interpellatie op deze verschillende mogelijkheden een beetje dieper ingaan.

Ten eerste, de gesubsidieerde opvang. Het aandeel van de buitenschoolse opvang in de totale gesubsidieerde kinderdagopvang is vrij gering : 15,9 ten honderd in opvanggezinnen en slechts 3,2 ten honderd in de kinderdagverblijven. Dit is onder meer te wijten aan de grote vraag voor opvang van kinderen van minder dan drie jaar en aan de beperkingen opgelegd door het besluit van de Executieve van 21 december 1983 voor de buitenschoolse opvang in de gesubsidieerde sector. Zo mag in de crèches de buitenschoolse opvang niet meer dan één vierde van de capaciteit bedragen en niet leiden tot de weigering van kinderen jonger dan drie. Bij de opvanggezinnen is er zelfs geen verplichting tot buitenschoolse opvang.

Het aantal kinderen die in de gesubsidieerde voorzieningen in 1989 buiten de school werden opgevangen, bedraagt 1.620 in de kinderdagverblijven en 3.703 in de diensten voor opvanggezinnen. De evolutie van 1985 tot 1989 toont aan dat de buitenschoolse opvang in de kinderdagverblijven constant gebleven is, terwijl die in de opvanggezinnen voortdurend groeide.

Ten tweede, de particuliere kinderopvang. Hier moeten we een onderscheid maken tussen de particuliere opvanggezinnen — de POGS — en de particuliere opvanginstellingen — de POIS — . Bij de POGS is nog geen één derde bereid tot buitenschoolse opvang, bij de POIS blijken momenteel maar een goede 500 kinderen buitenschools te worden opgevangen. Volgens Kind en Gezin worden er in de door haar erkende voorzieningen momenteel 8.000 kinderen tussen 3 en 6 opgevangen. Er bestaan, volgens Kind en Gezin, redenen om aan te nemen dat — onder druk van de vraag naar opname van kinderen beneden de 3 jaar — de groei van de buitenschoolse opvang

duidelijk zal worden afgeremd.

Ten derde, opvang via de school. Naast de gesubsidieerde en de particuliere kinderopvang speelt ook de school zelf een rol, of een rolletje, in de buitenschoolse opvang, zij het heel beperkt vermits minder dan één vijfde van de kinderen daar wordt opgevangen en bovendien alleen 's morgens, 's avonds en op de woensdagmiddag.

Ten vierde, de speelpleinwerking. Er is de opvang in vakantiecampen en op speelpleinen. Die opvang is heel belangrijk maar jammer genoeg veel te beperkt in tijd. Een groot probleem blijft hoe dan ook de zogenaamde kleinere vakanties ; ik denk hier onder meer aan het krokusverlof. Dit soort opvang wordt erkend en gesubsidieerd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dienst Jeugdwerken. Zo werden in 1990, volgens onze informatie, 379 pleinen gesubsidieerd. Hoeveel kinderen hiermee geholpen worden kan men niet exact vertellen. Bovendien worden volgens onze informatie de subsidies aan die speelpleinen verminderd in plaats van opgedreven, wat compleet onbegrijpelijk is.

Met de bovenstaande gegevens wordt duidelijk aangetoond dat de maatschappelijke opvang van schoolgaande kinderen een groot probleem is. De voorzieningen van Kind en Gezin zijn duidelijk onaanpast aan oudere kinderen, zeker in de kinderdagverblijven. Er zijn noch extra lokalen, noch extra personen voorzien. Niet alleen het beperkt aantal plaatsen is een probleem maar er stellen zich ook vragen rond de pedagogische kwaliteit van de buitenschoolse kinderopvang. Zeker in het geval van opvang op school is er meer sprake van bewaking dan van opvang. Het kind wordt hier kind van de rekening. Bedenkingen over hoe worden de kinderen onthaald, wat krijgen ze aangeboden, hebben ze het graag, worden vandaag de dag steeds meer essentiële motieven van ouders die hun kinderen in opvang wensen onder te brengen. Kindvriendelijke opvang wordt eis nummer één.

De schoolhoofden zitten op dit vlak met de handen in het haar. Voor- en naschoolse opvang wordt door de scholen onderling soms als concurrentiemiddel uitgespeeld. Veel directies durven hun leerkrachten na een zware dagtaak niet oproepen om hen nogmaals, na het middagtoezicht, na het toezicht op de speelplaats, na de busdiensten, na de talloze vergaderingen, voor een appel en een ei te doen inspringen voor deze klus. Bovendien ontbreken de financiële middelen voor extra deskundig personeel, wat de opvang herleidt tot bewaring en ordehandhaving.

Zelfs daar waar men kan beschikken over een deskundig begeleider blijven de problemen bestaan. Kinderopvang moet immers gedifferentieerd aangeboden kunnen worden. Kinderen die een half uur nablijven hebben andere behoeften dan kinderen die meerdere uren moeten blijven. De problematiek is ook verschillend naargelang de grootte van de groep, de leeftijd, het geslacht, het weer enzovoort. Aan deze veelheid van behoeften kan enkel tegemoetgekomen worden indien meerdere deskundige, gemotiveerde en geëngageerde mensen kunnen ingezet worden. Deze mensen kan je wel voor een tijdje op basis van vrijwilligheid inschakelen, maar wil men echte kwaliteit en continuïteit dan zal ervoor moeten betaald worden. Er is dus een rol weggelegd voor de gemeentelijke, provinciale en hogere overheden om echte prioriteiten vast te leggen bij de verdeling van de financiële middelen.

De conclusie is duidelijk : in verband met de buitenschoolse opvang is er geen enkel overleg, coördinatie of afspraak, in tegenstelling tot de opvang van min 3-jarigen, waar Kind en Gezin die rol vervult. Door het gebrek aan reglementaire bepalingen bestaat er dan ook geen enkele waarborg voor een echte kwalitatieve kinderopvang, noch voor enige prijsreglementering ter zake.

Nochtans bestaan er op het terrein zinvolle initiatieven, goede ideeën en uitgewerkte strategieën voor een goede uitgebreide en kwalitatieve buitenschoolse opvang. Zo heb ik

De Meyer

hier de tekst van een lezing van Jan Peters, coördinator van het vormingscentrum voor de begeleiding van het jonge kind aan de Rijksuniversiteit van Gent. Hij pleit voor een centrum voor buitenschoolse opvang waar kinderen van verschillende leeftijden uit de scholen in de buurt samen komen, waar een huiselijke sfeer heerst en waar het schoolse kost wat kost vermeden wordt. Onze kinderen brengen al te veel uren op school door; het schoolse moet doorbroken worden om schoolmoeheid tegen te gaan. Er zijn trouwens nu al dergelijke initiatieven te velde bezig.

Ik denk hier onder meer aan initiatieven van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen. Ze zijn echter te sporadisch en te dispaat om structurele oplossingen te bieden. Peters breekt een lans voor kwalitatieve opvang met gediplomeerde begeleiders, mannen en vrouwen met de diploma van vrijetijdspedagoog op zak waarbij zich kansen aanbieden voor de omscholing van langdurig werkloze vrouwen, met een keuzeaanbod voor kinderen, onder meer een boeken- en knutselhoek, babbeluimte, een studiehoek, en voornamelijk veel buitenruimte om te rennen en te ravotten. De gediplomeerde begeleiders kunnen aangevuld worden met enthousiaste vrijwilligers met een hart voor het kind.

Op basis van alle bovenstaande elementen, mijnheer de Minister, willen we pleiten voor het oprichten van gemeentelijke coördinatie diensten met betrekking tot buitenschoolse opvang. Hierin kunnen vertegenwoordigers worden opgenomen van de ouders, de vrijwilligers, de bestaande opvangvoorzieningen, Kind en Gezin, de scholen en de plaatselijke overheden. Kleinere gemeenten kunnen aan intercommunale samenwerkingsverbanden denken. Allereerst zou een dergelijke gemeentelijke coördinatie dienst een behoeftonderzoek moeten doen om vervolgens de bestaande diensten te coördineren, aan te passen en eventueel uit te breiden afhankelijk van de plaatselijke noden. Naast een professionele bestaaffing kunnen vrijwilligers, vita-

le bejaarden, buurt- en wijkcomités een rol spelen.

Het is onze overtuiging dat de overheid voldoende middelen moet bieden om zulke initiatieven van de grond te laten komen en aan kwalitatieve bewaking moet doen door het opstellen van een reglementering ter zake. Dit alles vooreerst in het belang van het kind en in het belang van de verdere emancipatie van man en vrouw.

Mijnheer de Minister, dit zijn geen originele ideeën of voorstellen, in de ons omringende landen houdt men wel degelijk rekening met het probleem van de buitenschoolse opvang: in Nederland en Duitsland bestaan centra die creatieve opvang bieden voor kinderen van verschillende scholen en leeftijden.

Graag vernamen we van de Minister: — welk beleid er momenteel gevoerd wordt met betrekking tot de opvang van kinderen, voor- en naschools en tijdens de vakantieperiodes; wat de vooruitzichten zijn qua capaciteit en qua kwaliteit voor de uitbouw van een degelijk opvangnet; — hoe de verminderde toelagen aan de speelpleinwerkingen in dit kader kan gesitueerd en verklaard worden; — welke initiatieven kunnen genomen worden om de hierboven geciteerde gemeentelijke coördinatiecentra voor buitenschoolse kinderopvang op poten te zetten.

Tot daar, mijnheer de Minister, een aantal prangende vragen die leven bij alle buitenshuiswerkende ouders met kinderen en waarop we met spanning uw antwoord tegemoet zien.

Het ontwerp is voor ons zo belangrijk dat wij hieromtrent zinnens zijn een motie van aanbeveling in te dienen. (*Applaus*)

De Voorzitter : Mevrouw Merckx-Van Goey heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik zal slechts een zeer korte uit-

eenzetting houden. Vooraf wens ik te stellen dat het door mevrouw De Meyer aangehaalde probleem reëel is en ons bij het naderen van een vakantieperiode meer en meer bezighoudt, maar dat dit slechts één aspect is van de globale problematiek van de kinderopvang. Deze problematiek is, mede op vraag van de CVP-fractie, bij prioriteit gesteld en zal worden behandeld door de onlangs opgerichte Werkgroep Vrouwen in de Vlaamse Raad. Trouwens, deze Werkgroep behandelt thans een voorstel van mevrouw De Meyer dat bij hoogdringendheid als eerste punt op de agenda was geplaatst.

Een tweede punt betreft precies de globale problematiek van de kinderopvang, waarin het element, aangehaald door mevrouw De Meyer, zeer belangrijk is en waaromtrent nieuwe initiatieven moeten worden genomen. Hoe dan ook, namens mijn fractie stel ik voor dit punt verder in de Werkgroep Vrouwen te behandelen en de discussie hier niet af te sluiten.

Wij zouden in die Werkgroep heel wat voorstellen kunnen doen. Wij zouden de bevoegde Minister kunnen horen en vooraleer zelf voorstellen te doen zouden wij de administrateur-generaal van Kind en Gezin kunnen consulteren. Naar aanleiding van de bespreking van de begroting Welzijn en Gezin is reeds een beleidsbrief voorgesteld, maar wij hebben nog niet de kans gehad de administrateur-generaal te horen. Niet alleen Minister Lenssens draagt verantwoordelijkheid in deze problematiek. Minister Dewael is bevoegd inzake speelpleinwerking en vermits het ook gaat om eventuele opvangmogelijkheden binnen de onderwijsinstellingen is ook Minister Coens bevoegd. Daarnaast kunnen representatieve organisaties, zoals de Bond van Grote en Jonge Gezinnen, aan bod komen, die daaromtrent toch al heel wat denkwerk hebben gedaan.

De CVP heeft reeds ruim aandacht besteed aan de problematiek van de kinderopvang. Ik verwijs concreet naar het Charter over de kinderopvang van de CVP-werkgroep Vrouw en Maatschappij, dat in september

Merckx-Van Goey

1989 werd goedgekeurd en waarin meer specifiek de voor- en naschoolse opvang was vervat. Ook is een bundel over deze problematiek ter beschikking ten behoeve van onze basis. Ter voorbereiding van het CVP-congres Oud-Jong dat op 20 april zal plaatsvinden, wordt in een aantal resoluties aandacht besteed aan de kinderopvang. Eén van de resoluties die daar ter stemming zullen worden voorgelegd, stelt dat er inderdaad een te weinig onderkend probleem bestaat van buitenschoolse opvang tijdens de vakantieperiodes, vooral van jongeren van 6 tot 12 jaar. Voor deze jonge schoolplichtigen moeten dringend nieuwe opvanginitiatieven worden genomen zodat zij meer mogelijkheden zouden krijgen om ongedwongen en op een plezierige manier hun vrije tijd door te brengen. Wij zullen deze problematiek ook aankaarten, maar zelfs met een realistische aanpak van deze problematiek — gelet de onmiskenbaar beperkte budgettaire middelen — zal een creatieve inspanning moeten worden gevraagd van alle betrokkenen : de diverse overheden, de ouderverenigingen en de bedrijfswereld.

Toch moet er meer kunnen. Zo zijn er nu reeds enkele diensten, opvanggezinnen, waar bij wijze van experiment aan kinderopvang voor grotere kinderen wordt gedaan zowel in de vakantie als voor en na de schooluren. Hiervoor zijn opgeleide kinderopppers beschikbaar. Zijn deze initiatieven voor vermeerdering, voor ontkoppeling en verspreiding naar andere plaatsen vatbaar ?

Mijnheer de Minister, zou het niet mogelijk zijn, vooraleer verdere initiatieven te nemen, om binnen die globale problematiek, maar bovendien binnen die verspreide bevoegdheden van uw collega's in de Executieve, te zorgen voor een zekere coördinatie ? Vooraleer heel concrete initiatieven kunnen worden uitgewerkt is coördinatie, het op elkaar inspelen van de verschillende mogelijkheden van opvang, een dringende noodzaak. De suggesties die mevrouw De Meyer heeft gedaan om dit

eventueel op gemeentelijk vlak te doen, omdat dit kort bij de burgers en de ouders staat, is misschien een goed idee. Toch denk ik dat de Executieve vooraf voor enige coördinatie moet zorgen en daarop wens ik nogmaals aan te dringen.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de interpellant omdat haar interpellatie mij de kans geeft dit groeiende probleem even toe te lichten en iets meer te zeggen over de plaats waar wij momenteel staan, alsook over de perspectieven die mogelijk zullen zijn.

Wat mevrouw Merckx bij de inleiding van haar betoog heeft gezegd is zeer juist. Het probleem van de voor- en naschoolse opvang maakt deel uit van een groter geheel van de problematiek van de kinderdagopvang. Wanneer wij tot op heden de indruk hebben gewekt minder aandacht aan dit aspect te hebben besteed, was dat onder druk van de grote behoefte aan kinderdagopvang van kleine kinderen vanaf drie maanden tot drie jaar. Het was ook te wijten aan het feit dat de buitenschoolse opvang pas de laatste maanden meer en meer via een aantal indicaties en signalen aan de oppervlakte is gekomen en steeds meer naar buiten komt als zijnde een probleem voor vele gezinnen.

Eerst maak ik een bemerking van principiële aard. De ouders blijven hoe dan ook allereerst en fundamenteel verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen. De taak van de overheid is in deze louter supportoer. De overheid — zowel nationaal, gemeenschaps, provinciaal als lokaal — moet de voorwaarden creëren opdat — rekening houdend met de sociologische ontwikkelingen van onze maatschappij in het algemeen en de gezinnen in het bijzonder — de combinatie van gezin en arbeid in optimale condities kan plaatshebben. Men moet dus zoeken naar een evenwicht tussen de verantwoordelijkheid van de ouders — de verantwoordelijkheid van het gezin — en de initiatieven die de gemeenschap moet op-

brengen in het creëren van de voorwaarden waarover het hier gaat.

Laatste bemerking : wij hebben al te veel de neiging gezinsproblemen te herleiden tot vrouwenproblemen. Dit wordt trouwens bevestigd door het feit dat er twee vrouwelijke collega's daarover interpellieren. Ik wil mij daartegen echter afzetten. Deze problemen betreffen niet alleen de moeders, alhoewel zij daarmee traditioneel vaak worden geconfronteerd.

Mijnheer de Voorzitter, wat het thema zelf van de interpellatie betreft, zou ik met de collega's willen afspreken voortaan één enkele definitie te gebruiken, met name buitenschoolse opvang, omdat vóór- en naschoolse mij iets te eng lijkt. Wij moeten tevens rekening houden met de vakantieperiodes : de kortere vakanties, zoals de krokusvakantie, novembervakantie, kerst- en paasvakantie, en de zomervakantie.

Ik laat vandaag uitdrukkelijk een ander aspect buiten beschouwen, dat van de zieke kinderen in een gezin waar beide echtgenoten beroepsactief zijn, omdat het een heel specifiek karakter heeft.

Welke verklaring zou er kunnen zijn voor het feit dat het probleem van de drie- tot zesjarigen, maar vooral van de zes- tot twaalfjarigen, in buitenschoolse opvangverband pas sinds enkele maanden als acuut wordt aangebracht en via signalen meer en meer aan de oppervlakte komt ? Ik denk aan signalen vanuit de sociaal-culturele organisaties, vanuit de gezinsbeweging, vanuit de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Vrouwen en Maatschappij, De Bond van Grote en Jonge Gezinnen en nog vele andere die daarom bekommerd zijn.

Volgens mij zouden volgende elementen een rol kunnen spelen :

Ten eerste, de voortdurende stijging van de beroepsactiviteit van een steeds groter aantal gehuwde vrouwen.

Ten tweede, de toename van de deeltijdse arbeid. Ik ga daar niet op in omdat de evolutie van de jongste ze-

Lenssens

ven à acht jaar u voldoende bekend is.

Ten derde, de versmalling van het familiaal draagvlak omdat tal van grootouders ook reeds tot de generatie behoren van personen die allebei een buitenhuisactiviteit hebben en nog actief zijn.

Ten vierde, het gestegen vertrouwen van onze gezinnen tijdens de jongste jaren in de georganiseerde kinderdagopvang. Waar er tot vóór enkele jaren een grotere drempelvrees bestond constateren wij nu dat het vertrouwen in de georganiseerde kinderdagopvang groeit. Er bestaat een oplossing voor de kleinere kinderen tot drie jaar ; het wordt iets moeilijker voor de drie- tot zesjarigen. Men is dit comfort gewoon geraakt en plots staat men dus voor een nieuw probleem met de zesjarigen. Ook dat kan een gedeeltelijke verklaring zijn.

Collega's, deze uitleg mag ons niet uit het oog doen verliezen dat er tot vóór kort weinig signalen aan de overheid werden gegeven. Dit moet ons tot enige omzichtigheid aanzetten in de benadering. Het is niet altijd zo dat problemen die aan de oppervlakte komen, eventueel via de media, ook kwantitatief reëel beantwoorden aan de behoeften die zich op het eerste gezicht voordoen. Ongewijfeld is er verder onderzoek nodig met voldoende onderscheid inzake de omstandigheden van deze nieuwsoortige behoefte.

De heer W. Seeuws : Mijnheer de Minister, mag ik u doen opmerken dat dit geen nieuw probleem is maar dat het, zoals in andere kringen reeds vroeger werd uitgedrukt, een kwestie is van maatschappijkeuze. Het is niet verwonderlijk dat de overheid vroeger niet inging op deze signalen omdat het van een kleine groep uitging. Het ging hier om een bewuste keuze van de overheid om het kind op een andere manier op te vangen.

Minister J. Lenssens : Ja, ook omdat wij prioritair hebben gekozen voor het vinden van een regeling voor de kleine kinderen, waarin wij behoort

lijk geslaagd zijn. Ik kom daar niet op terug. U kent de inspanningen die de Vlaamse Executieve zich de jongste twee jaren op dit vlak heeft getroost. Wij hebben voor Vlaanderen geen precieze gegevens. Wel beschikken wij over de resultaten van een recentelijk uitgevoerde enquête door Kind en Gezin, in samenwerking met het LISO, het Limburgs Instituut voor Samenlevingsopbouw. Hierbij werd het probleem op een globale wijze benaderd. Doelgroep van de enquête waren de gezinnen met kinderen van 0 tot 12 jaar, zodat wij ook hier niet altijd de vereiste gegevens ter beschikking hadden.

Ik geef u toch enige uitleg bij enkele cijfers. Ten eerste, moeten wij een onderscheid maken tussen de behoefte aan buitenschoolse opvang en aan kinderopvang in het algemeen omwille van beroepsactiviteiten van de ouders en de gelegenhedenopvang. Daaruit blijkt dat er voor twee derde behoefte is aan beroepsopvang en voor één derde aan occasionele opvang. Ik laat deze laatste factor dan ook buiten beschouwing.

Ten tweede, werd er gepeild naar de frequentie van de behoefte. Vierenveertig ten honderd van de ondervraagde ouders die minstens één kind van minder dan 12 jaar hebben, verklaarden regelmatig, dit wil zeggen minstens één keer per week, behoefte te hebben aan buitenschoolse kinderopvang. Twintig ten honderd van de ouders zouden behoefte hebben en 36 ten honderd verklaarden nooit behoefte te hebben aan naschoolse opvang. De opvangbehoefte varieert ook naargelang de leeftijd van de kinderen. Er is voor 20 ten honderd meer opvangbehoefte voor kinderen jonger dan 3 jaar dan voor kinderen ouder dan 6 jaar. Wij stellen ook een verschil in behoefte vast in de verschillende subregio's van Limburg. De afwijkingen gaan tot 10 ten honderd, wat mij nogal veel lijkt.

Hoe is de toestand, altijd nog in Limburg, voor kinderen van 0 tot 12 jaar ? Van deze kinderen worden 36 ten honderd opgevangen door de ouders, 34 ten honderd door de grootouders, 13 ten honderd door naaste familieleden, burens of goede kennis-

sen en vrienden, 9 ten honderd, meestal de allerkleinsten, in erkende door Kind en Gezin gesubsidieerde opvangmogelijkheden en 8 ten honderd wordt opgevangen in schoolverband. Waarschijnlijk gaat het hier over de groep van 6 tot 12 jaar.

Wij mogen dus besluiten dat het informele circuit, de ouders, grootouders, naaste kennissen en familieleden, voor 83 ten honderd instaat voor de opvang van de kinderen jonger dan 12 jaar.

De heer W. Seeuws : Horen de sleutelkinderen daar ook bij ?

Minister J. Lenssens : Ik beschik niet over precieze gegevens, maar er zijn wel aanwijzingen, vooral in de leeftijd tussen 6 en 15 jaar. Wanneer we deze cijfers zouden extrapoleren over Vlaanderen, maar ik vraag wel de nodige voorzichtigheid in acht te nemen, bereiken we volgende resultaten. In Vlaanderen leefden op 1 januari 1990 180.000 kinderen tussen 3 maand en 3 jaar, 197.000 kinderen tussen 3 en 6 jaar, en 497.000 kinderen tussen 6 en 12 jaar. Bij een extrapolatie zou er in Limburg, volgens de verklaringen van de ouders, bij 37 ten honderd van de 184.000 kinderen tussen 6 en 12 jaar, tenminste 1 keer per week een probleem van kinderopvang bestaan.

Ik herhaal dat wij dit probleem omzichtig moeten benaderen omdat de gegevens van de enquête in Limburg mijns inziens onvoldoende precies zijn om te extrapoleren.

Zowel mevrouw De Meyer als mevrouw Merckx hebben het aspect van de bevoegdheden besproken. Verschillende instanties zijn op het ogenblik bevoegd. Er zijn initiatieven van de overheid en initiatieven op lokaal vlak. Er is een verband met de nationale overheid. Ik denk aan arbeidsorganisatorische maatregelen en verwijs naar de maatregelen die collega Van den Brande de jongste twee jaar heeft uitgevaardigd met betrekking tot de combinatie van gezin en arbeid. Ook het onderwijs is bij dit probleem betrokken. De Minister van Cultuur is bevoegd via de schoolvakanties, de speelpleinwerking en dergelijke. Ook de gemeenten en

Lenssens

OCMW's, en soms zelfs de provincie, nemen initiatieven. Uiteraard is ook de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin betrokken via de parastale Kind en Gezin en via de inrichtende machten die gesubsidieerd worden door Kind en Gezin.

Welke vragen rijzen naar aanleiding van de schaarse gegevens waarover wij beschikken? Er is allereerst het probleem van het afbakenen van het terrein op wat ik het kwantitatief vlak noem. Wanneer moet de opvang beginnen? Om 6 uur voor families die in ploegen werken? Om welk uur moet de opvang eindigen? Moet de problematiek van de zieke kinderen niet geregeld worden? Moet er samenwerking zijn tussen de verschillende instanties?

Mevrouw De Meyer heeft terecht gewezen op het kwalitatief aspect. Ik laat het oordeel dat zij uitspreekt over de slechte kwaliteit van lokale initiatieven voor haar rekening. Ik ben er niet van overtuigd dat die initiatieven kwalitatief zo slecht zijn. In ieder geval is de vraag naar de pedagogische kwaliteit belangrijk want het gaat om een gezins- en een kindbelang.

Een ander probleem vormt de lange tijdsduur die de kinderen in zo een formule van huis zullen zijn en de wisselende opvangplaatsen, de verplaatsingen, de verschillende opvoedingsmilieus die een kind in één dag doorloopt: school, gezin en buitenschoolse opvang.

Mevrouw De Meyer sprak niet en mevrouw Merckx wel over de budgettaire beperkingen en implicaties op het ogenblik dat wij een algemene reglementering uitwerken.

Een ander onderdeel is de fiscale aftrekbaarheid van de ouderbijdrage. Die is nu geregeld voor de jonge kinderen maar moet wellicht ook op nationaal vlak worden geregeld.

Welke projecten zijn er? Er is in Limburg het toekomstcontract. Men heeft 250 miljoen uitgetrokken voor de beroepsopleiding van vrouwen. In dit kader zullen in afspraak met Kind

en Gezin vanaf de maand september verschillende experimentele initiatieven voor buitenschoolse opvang worden opgestart. Het programma van de Vlaamse Executieve inzake de impulsgebieden voorziet in 60,2 miljoen voor de acht impulsgebieden voor drie jaar.

Er is ook de Weer-Werkactie van de VDAB. Naar ik heb vernomen, vallen een groot gedeelte van die projecten onder de noemer buitenschoolse opvang.

Er zijn heel wat plaatselijke initiatieven, acht ten honderd van deze kinderen worden in Limburg opgevangen in schoolverband. Deze plaatselijke initiatieven zijn vooral gevestigd in basisscholen, in samenwerking met de gemeente, de schooldirectie en de oudercomités.

De nationale Regering heeft beslist dit jaar 200 miljoen frank extra uit te trekken voor de Rijksdienst voor de Kinderbijslagen van Werknemers, de RKW. Deze financiële middelen zullen besteed worden aan de subsidiëring van de naschoolse opvang.

De Minister van Sociale Zaken, de heer Busquin, zou best overleg plegen met de Gemeenschappen voor de regeling en de wijze waarop deze financiële middelen zullen worden aangewend, zonet gaan we naar chaotische toestanden.

Er is een groeiende vraag naar buitenschoolse opvang, deze situeert zich gedeeltelijk in de groep gezinnen met kinderen tussen 3 en 6 jaar, maar voornamelijk in de groep gezinnen met kinderen tussen 6 en 12 jaar.

De omvang en de precieze elementen voor deze groeiende vraag zijn onvoldoende gekend, daarom heb ik een advies gevraagd aan de Vrouwencommissie van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen. Bovendien heb ik een advies gevraagd aan de Hoge Raad voor het Gezin en Kind en Gezin verricht op het ogenblik een bijkomend onderzoek naar de reële toestand in haar provinciale comités.

De buitenschoolse opvang is evenwel een gezinsprobleem en behoort dus

duidelijk tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, evenwel in overleg met andere instanties en collega's die bevoegd zijn voor deelaspecten.

Zoals mevrouw Merckx terecht heeft beklemtoond moet er samenwerking zijn en afspraken worden gemaakt.

Vóór 1 juli 1991 zal ik onder voorzitterschap van de administrateur-generaal van Kind en Gezin, een Ronde Tafelconferentie beleggen. Hierbij zullen onder meer Onderwijs, Kind en Gezin, Cultuur, Tewerkstelling en Arbeid, de sociale partners, de sociaal-culturele en gezinsverenigingen, de gemeenten en OCMW's, de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudie worden betrokken.

Deze Ronde Tafelconferentie zal in de eerste plaats tot doel hebben de terreinafbakening te preciseren. In dit verband ben ik trouwens bereid een bijkomend onderzoek te financieren.

Vervolgens zal in de komende maanden een evaluatie worden gemaakt van de initiatieven die in het kader van de Weer-werkactie Toekomstcontract Limburg zullen worden genomen.

Bovendien zullen er voorstellen worden geformuleerd voor het structureel kader, alsook voor de samenwerkingsmodellen tussen de partners die hierbij in de praktijk zijn betrokken.

Bovendien zullen de budgettaire implicaties van de subsidies worden nagegaan.

Tenslotte zullen maatregelen worden genomen voor de kwaliteitsbewaking.

Bij de installatie van deze Rondetafelconferentie, die ik hoop in de loop van de maand mei te kunnen organiseren, zal ik vragen om voor 30 november van dit jaar een tussenslag op te maken, zodat medio 1992 een eindverslag over de vijfvoudige opdracht kan worden opgesteld.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik meen dat alleen op die wijze een inzicht kan worden verkregen in de

Lenssens

werkelijke diepgang en de breedte van deze groeiende problematiek ; ik erken dus dat ze bestaat en nog steeds groeit. Het is ook alleen op die wijze dat het mogelijk zal zijn niet alleen het probleem in omvang te onderschrijven, maar ook om het globaal en geïntegreerd aan te pakken, teneinde tot de terecht door de interpellanten gevraagde coherentie en tot een beleidsperspectief te komen. Tegelijk moet rekening worden gehouden met een voldoende flexibiliteit van elk mogelijk systeem dat eruit kan voortvloeien en met een maximale decentralisatie.

Gelet op de wisselende behoefte in gemeenten en subregio's, kan een probleem van deze aard niet vanuit Brussel worden geregeld, los van het feit dat de kwaliteitsnormen gelijklopend moeten zijn, dat er toezicht zou moeten zijn en desgevallend regels voor bepaalde vormen van subsidiëring, uiteraard onverminderd de bijdragen die ter zake aan de gezinnen — en ik meen dat dit terecht is — zal moeten worden gevraagd. (*Applaus bij de leden van de meerderheid*)

De Voorzitter : Mevrouw De Meyer heeft het woord.

Mevrouw M. De Meyer : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister voor zijn antwoord. Het verheugt mij dat hij akkoord gaat met de stellingname dat de problemen inderdaad op dit ogenblik zeer acuut zijn. Bovendien verheugt het mij dat hij de Ronde Tafelconferentie aankondigt en dat er tegemoet wordt gekomen aan onze bekommernis ter zake, met name de noodzaak aan een degelijke kwalitatieve opvang en dit zo sterk mogelijk gedecentraliseerd.

Het antwoord van de Minister verheugt mij dus en ik verwacht zo vlug mogelijk initiatieven ter zake.

Motie van aanbeveling

De Voorzitter : Door mevrouw De Meyer werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie van aanbeveling aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende Openbare Vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer F. Vermeiren tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het niet-verlengen van exploitatievergunningen van lang bestaande KMO-bedrijven

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Theo Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het niet-verlengen van exploitatievergunningen van lang bestaande KMO-bedrijven.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer F. Vermeiren (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, vooreerst deel ik u mee dat ik van mijn fractievoorzitter vernomen heb dat het Bureau de vraag stelde of deze interpellatie wel kon worden gehouden. Inderdaad, sommigen oordeelden dat het kon gaan om een particuliere zaak of om een aangelegenheid, eigen aan een welbepaalde streek.

Eerlijkheidshalve voeg ik er aan toe dat het om een individueel geval gaat in de streek van Halle, dat mij heeft aangezet deze problematiek van zeer nabij te onderzoeken. De studie van deze individuele zaak heeft dan ook uitgewezen dat er in gans Vlaanderen heel wat analoge gevallen zijn. Vandaar dat ik de mening ben toegedaan dat deze zaak hier kan worden behandeld. Ik dank de Voorzitter dat ook het Bureau in die zin heeft geoordeeld.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, wij schrijven thans 1991. Dertig jaar geleden beleefden wij de gouden zestiger jaren, toen zich in ons land, na de Tweede Wereldoorlog, een merkwaardige economische ontwikkeling voordeed. Er werden in

vele bedrijfstakken nieuwe initiatieven genomen. Deze evolutie werd uiteraard zowel in politieke als in vakbondskringen verwelkomd. Men sprak in die gouden zestiger jaren van volledige tewerkstelling. Men bekommerde zich niet om het leefmilieu, het natuurbehoud of de landinrichting. Het enige wat toen telde was de tewerkstelling. Speerpunt van deze ontwikkeling waren ontelbare tienduizenden kleine en middelgrote ondernemingen, die de nog vrije ruimte bezetten, ruimte waar zij eventueel konden rekenen op uitbreidingsmogelijkheden.

Dertig jaar zijn dus verlopen. Ook vele exploitatievergunningen moeten hernieuwd worden. Voor vele bedrijven in Vlaanderen breekt een moeilijke periode aan, dit om uiteenlopende redenen.

Er is, in de eerste plaats, de wet van 29 maart 1962 gekomen op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, die een ordening invoerde, ontworpen — zoals in artikel 1 vermeld staat — zowel uit economisch, sociaal als esthetisch oogpunt als met het doel 's lands natuurschoon ongeschonden te bewaren.

Er kwamen, in de tweede plaats, in uitvoering van artikel 11, de gewestplannen, waar Vlaanderen de spits heeft afgebeten en die, wat het arrondissement Halle-Vilvoorde betreft, toch pas in 1977 tot stand kwamen.

In dit verband zou ik er op willen wijzen dat deze gewestplannen een geldigheidsduur hadden van 10 jaar. Wij schrijven — zoals ik in de aanhef aanstipte — thans 1991. Maar er is enkel sprake van een regularisatie, niet van een herziening.

In de derde plaats, de gewestvorming is er gekomen en ik bedoel daarmee niet de wetten van 1980 of van 1988, doch de wet van 1 augustus 1974, die te voorlopigen en voorbereidenden titel in uitvoering van artikel 107kwater van de Grondwet regionale instellingen in het leven riep. Onder de geregionaliseerde materies bevond zich toen reeds de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.

Vermeiren

Het koninklijk besluit van 28 december 1972 bepaalde de algemene regels voor de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en van de gewestplannen.

In artikel 5.1.0 van dit koninklijk besluit kon men lezen : De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze takken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd . . . Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

Een nauwkeurige omschrijving van de begrippen ambacht en kleinbedrijf !

In een toelichting op het koninklijk besluit van 28 december 1972 werd in verband met de hinderlijkheid van een bedrijf of ambacht aangestipt dat elk bedrijf of ambacht dat een uitbatingvergunning nodig heeft, is onderworpen aan het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming, kortweg ARAB genoemd.

Verder kan men lezen : De beoordeling van de vraag wanneer het woonmilieu wordt gestoord en wanneer de inrichting tot de normale uitrusting van het woongebied behoort is een feitelijke kwestie. Ook nog in verband met het verwijzen naar nieuwe ambachten en kleine bedrijven buiten de woonzones : Wel kan in samenwerking met de gemeente worden nagegaan of een bepaald gedeelte van het woonuitbreidingsgebied — bijvoorbeeld aan de buitenrand, doch binnen het woonuitbreidingsgebied — niet in aanmerking kan komen voor de vestiging van kleine ambachtelijke bedrijven.

Dit kan misschien als een wat uitgesponnen inleiding van mijn eigenlijk betoog worden beschouwd.

Ik wil hierdoor alleen duidelijk maken dat ontelbare bedrijven, die in de jaren zestig zijn ontstaan, nooit bij hun oprichting werden geconfron-

teerd met de wettelijke reglementering die intussen is uitgebouwd.

Er zijn — en dat wil ik zeker niet betwisten — kleine bedrijven die door de aard van hun activiteit zeker niet meer thuishoren in een bebouwde agglomeratie. Hun hinderlijkheid kan verband houden met diverse aspecten van hun activiteit : lawaai, geur, uitstotingen. Wat dit betreft wil ik verwijzen naar een aantal belangrijke richtlijnen van de Europese gemeenschap, zoals de Seveso-richtlijn van 24 juli 1982 en de asbest-richtlijnen van 19 september 1983.

In zijn milieurecht behandelt professor Lambrechts uitvoerig de procedure voor de vergunningsaanvraag.

Eén van de aspecten waarmee bij het verlenen van de exploitatievergunning rekening wordt gehouden, is de hinder die de inrichting zal meebrengen voor de omgeving, milieuhinder en ongemakken voor de omwonenden, aspecten die derhalve verband houden met de ruimtelijke ordening en het leefmilieu.

Wat dit laatste betreft, moet men echter vaststellen, dat vele omwonenden zich pas bewust werden van de hinderlijkheid nadat zij zich kwamen vestigen in de buurt of vlak naast een ambachtelijk bedrijf of KMO. Een bedrijf, dat dertig jaar geleden werd opgericht en dat om zijn uitbreidingsmogelijkheden te verzekeren thans te paard zit op een agrarisch en een woongebied, kon toen moeilijk voorzien dat het met een dergelijke situatie zou worden geconfronteerd.

Dienaangaande verwijs ik naar een recente studiedag van de Vlaamse Federatie voor Planologen — die het volgens mij zeker ook niet bij het rechte eind heeft — waarop de gewestplannen zowel naar vorm als naar inhoud als verouderd werden bestempeld. Uiteraard gaat het bij de planologen om het vastleggen van bestemmingen. Het is echter niet alleen in dit opzicht dat de wet van 1962 het niet meer doet. De gevolgen van die wet worden met de dag duidelijker. Hij verplicht immers ook bedrijven,

met minimale hinder, uit de woongebieden te verdwijnen. Dat nieuwe ondernemingen in bedrijfsparken worden ondergebracht komt misschien logisch voor, maar wanneer er nauwelijks sprake is van hinder voor bestaande bedrijven is het veel minder logisch.

Men kan zich trouwens ook de vraag stellen of de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, wiens bevoegdheid binnen de Vlaamse Executieve zich uitstrekt over de exploitatievergunningen, zich niet al te strak opstelt.

In de brochure Een Regering van Vlamingen, die het regeerprogramma van de Vlaamse Executieve omvat, lezen wij onder meer : Bij de uitvoering van het leefmilieubeleid zullen de provincie- en gemeentebesturen een steeds belangrijker rol krijgen. Bijgevolg dient dringend werk te worden gemaakt van een uitbreiding van de bevoegdheid van provinciale en gemeentelijke milieumambtenaren die een informatieve, educatieve, preventieve en sanctienerende rol moeten vervullen. En ook nog : De Vlaamse Regering zal ... de rechtszekerheid van de bedrijven en gezinnen ten aanzien van milieu en natuur, een beleid voeren, en dit via informatie aan en in samenspraak met de bevolking . . .

Wij zouden nogmaals willen verwijzen naar het Milieurecht van Professor Lambrechts met betrekking tot het ARAB en meer bepaald het onderzoek de *commodo* et *incommodo*. Ik dien zeker de Minister niet in kennis te stellen van de reglementering voor de klassen I en II. Bij de bespreking van deze reglementering vermeldt professor Lambrechts dat met ernstige technische bezwaren in ieder geval door de beslissende overheid rekening zal moeten gehouden worden. Daar kunnen wij zeker in komen.

In zijn commentaar op de rechtspraak van de Raad van State stipt hij echter aan dat rekening dient gehouden enerzijds met de belangen van de omwonenden en hun aan-

Vermeiren

spraak dat hun rechtmatig woongebied niet overmatig door derden zou worden gestoord, anderzijds met de belangen van de aanvrager en zijn aanspraak om vrij van zijn eigendom gebruik te maken en vrij zijn bedrijf te mogen uitoefenen, of de inrichting uit het oogpunt van algemeen belang kan worden toegelaten, eventueel met inachtneming van bepaalde voorwaarden. Bij de beoordeling van al deze belangen mogen de grenzen van de redelijkheid niet worden overschreden.

Welnu, wat stellen wij vast aan de hand van een aantal ons bekende gevallen :

Ten eerste, de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting houdt geenszins rekening met de inhoud van het regeerprogramma dat op zijn beleid betrekking heeft.

Ook na gunstig advies van het college van burgemeester en schepenen en de toekenning van een vergunning, acht de Minister het niet nodig de rechtszekerheid te verzekeren van KMO-bedrijven wanneer hij, ingaan- de op het beroep van één enkele omwonende, een beslissing van de bestendige deputatie omzet in een vergunning voor twee jaar ; met andere woorden betekent zulks dat het bedrijf een andere vestigingsplaats zal moeten zoeken.

Mocht een meerderheid van de omwonenden zich verzetten tegen de exploitatie, dan kan een negatief advies vanwege de Gemeenschapsminister aanvaardbaar zijn. Doch het blijkt dat één enkel bezwaar voor de Minister voldoende is om een gunstig advies van de bestendige deputatie naast zich neer te leggen, en dit zonder rekening te houden met de economische en sociale gevolgen van een dergelijke beslissing.

Ten tweede, de Gemeenschapsminister beweegt zich trouwens ook op een domein dat niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien hij in de consideransen van zijn besluit vermeldt dat de inrichting ligt midden woningen. Hij stipt zelfs aan dat bedoelde in-

richting ten dele gelegen is in een woongebied en voor het overige in een agrarisch gebied van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 maart 1977.

Het komt mij voor dat deze considerans niet ter zake is, zeker niet in een besluit van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting.

Professor Lambrechts wijst echter nog op een aspect dat ons inziens niet onbelangrijk is in verband met het ARAB. Hij stipt aan dat de Gewesten ingevolge de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevoegd zijn voor de exploitatievergunningen en dat het mogelijk is dat de Gewesten op uiteenlopende wijze het ARAB zullen aanpassen.

Dit is inderdaad wat Vlaanderen betreft gebeurd door het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dat een belangrijk gedeelte van het ARAB heeft vervangen.

De economische gevolgen kunnen vrij gemakkelijk omschreven worden. KMO-bedrijven die nabij de taalgrens waren gevestigd, zullen zeker minder problemen ondervinden in het Waals Gewest en kunnen bij een weigering van een aanvraag voor een exploitatievergunning uitwijken, met alle gevolgen vandien voor de tewerkstelling maar ook voor het verkeer. Er zullen nieuwe verkeersstromen ontstaan, zoals dit reeds het geval was als gevolg van de gewestplannen en van het koninklijk besluit van 28 december 1972 dat de woongebieden heeft gescheiden van de KMO-zones en de bedrijfsparken, hetgeen zeker heeft bijgedragen tot de verkeersonveiligheid, een aspect van het leefmilieu.

Mijnheer de Minister, wat stellen wij vandaag vast ? Inderdaad, degenen die destijds — en ik heb de notulen van de vergadering van 1972 geraadpleegd — beweerden dat het feit bedrijven op te sluiten in bedrijfsparken enorme problemen zou creëren enerzijds wat het openbaar vervoer betreft en anderzijds inzake de verkeersstromen, zouden vandaag de dag wel eens gelijk kunnen hebben.

Uit het Milieuzakboekje van 1986 onthouden wij ook dat de overheid, eenmaal zij een inrichting als hinderlijk heeft bevonden, geen opeenvolgende termijnen mag toestaan, met als enig doel de later overbrenging van het bedrijf. Dit blijkt de Gemeenschapsminister wel te doen. Ook wordt er gezegd dat elke abnormale burenhinder door de exploitatievergunning moet worden voorkomen, zonder daarom het uitschakelen van alle hinder na te streven.

Misschien kan ik tot besluit opnieuw verwijzen naar het Milieuzakboekje dat tot de vaststelling kwam dat het vandaag duidelijk is dat de reglementering op de hinderlijke inrichtingen dringend aan herziening toe is, en in zekere opzichten zelfs archaisch kan worden genoemd. In het algemeen is de reglementering gebaseerd op een erg beperkt hinderbegrip. Ruimtelijk gezien is ze oorspronkelijk in feite opgevat als een middel tot bescherming van de directe omwonenden. Deze omwonenden moeten de normale burenhinder aanvaarden ; een exploitatievergunning heeft immers enkel het voorkomen van abnormale burenhinder tot doel. Bovendien wordt in het louter individueel onderzoek van de aanvraag geen rekening gehouden met het reeds bestaande hinderniveau.

Ik zou nog verder kunnen citeren, maar de Minister heeft ongetwijfeld ook kennis van de tekst.

Wij moeten evenwel constateren dat het voor vele exploitaties steeds moeilijker wordt om hun activiteit voort te zetten, niet alleen wegens hun inplanting, doch ook wegens bepaalde vormen van hinder. De aanwezigheid van bedrijfsmotoren is dikwijls een voldoende reden om een weigering op te lopen voor een verdere exploitatie na het verlopen van de oorspronkelijke vergunning. Die onzekerheid wordt nog verhoogd door de voortdurende wijzigingen aan het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Thans is een uitvoeringsbesluit in de maak met betrekking tot deze milieuvergunning, dat men het VLAREM noemt, of Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning.

Vermeiren

Tussen het decreet van 28 juni 1985 en nu is de milieureglementering in Vlaanderen aan voortdurende wijzigingen onderworpen geweest. Het VLAREM voert nieuwe regels in.

Voor vele KMO's en kleine bedrijven, waarvan de exploitatievergunning afloopt, schept dit grote onzekerheid. De weigering een verlenging toe te kennen heeft vaak aanzienlijke investeringen tot gevolg om de tewerkstelling veilig te stellen. De vooruitzichten van het VBO zijn ter zake weinig rooskleurig : de vette jaren tachtig liggen achter de rug. De competitiviteit van onze ondernemingen staat op het spel.

Dit is zeker geen pleidooi voor grote laksheid in het milieubeleid, maar wij zijn van mening dat een zekere soepelheid ten overstaan van KMO's bij het verlengen van hun exploitatievergunning — wanneer deze door de aard van hun activiteit gewettigd kan zijn — niet mag worden verworpen en dat strakke, bureaucratische maatregelen nefast kunnen zijn voor de tewerkstelling.

De Voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het probleem dat door de heer Vermeiren werd aangehaald, namelijk de onzekerheid bij vele KMO's en kleine bedrijven in verband met de verlenging van de exploitatievergunning, is een algemeen verschijnsel.

Mijnheer Vermeiren, u heeft het vernomen naar aanleiding van een individueel geval maar u geeft toe dat dit verschijnsel algemeen is. U bekijkt het probleem vanuit het standpunt van leefmilieu, maar wij willen toch van de gelegenheid gebruik maken om een pragmatische aanpak voor te stellen. Wij moeten namelijk ook rekening houden met de leefbaarheid van het platteland. Wanneer een KMO past in het leefbaarheidspatroon van het platteland en niet milieuhinderlijk is, zou de verlenging van de exploitatievergunning soepel moeten worden behandeld. Indien een dergelijk bedrijf echt milieuhin-

derlijk is zowel wat lozingen en emissies als vervoer en verkeer betreft, moet dit bedrijf naar een ambachtelijke zone of een industrieterrein worden verwezen. Men mag echter de toekomstkansen van een KMO niet bezwaren door iedere aanvraag systematisch te weigeren.

Ik heb nog een opmerking bij de uiteenzetting van de heer Vermeiren. Men mag de beoordeling niet baseren op het aantal bezwaarschriften maar op de inhoud ervan. Het is inderdaad mogelijk dat slechts één bezwaarschrift werd ingediend, dat echter zo fundamenteel is dat men er gevolg moet aan geven. Alle aspecten van de aanvraag moeten objectief worden overwogen. Er moeten kansen kansen zijn voor de KMO's om desgevallend toch naar een ambachtelijke- of industriezone te gaan. Dan rijst wel het probleem van de middelen, van de mogelijkheden. Voor een klein bedrijf, een KMO, is dat meestal een dilemma waarvoor bijna geen oplossing is te vinden.

Mijnheer de Minister, kan samen met uw collega die verantwoordelijk is voor de economische expansie niet worden overwogen een fonds op te richten, of steun te geven aan de KMO's die om milieuredenen of expansieredenen naar een ambachtelijke- of industriezone willen gaan ? Dat zou een oplossing kunnen bieden en in de toekomst veel betwistingen vermijden.

Tot besluit pleiten wij toch voor een verweving van de verschillende functies op het platteland, in de gemeenten en in de steden. Zoals de heer Vermeiren heeft gezegd heeft een functionele opdeling in wonen, recreatie, landbouw, industrie met zich gebracht dat grote infrastructuurwerken vereist waren om de verplaatsing tussen de verschillende gebieden mogelijk te maken, wat ook niet altijd gunstig was voor het leefmilieu. Wij vragen bijgevolg die functionele opdeling niet te strak aan te houden, maar waar het kan en verantwoord is het verderzetten van de bedrijvigheid in de huidige zone, zelfs dichtbij een woonzone, mogelijk te maken.

(APPlaus)

De Voorzitter : Minister Theo Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de interpellanten hebben een interessant debat geopend, waarbij ook de Minister van Ruimtelijke Ordening wordt betrokken. Immers, een aantal suggesties vallen eveneens onder zijn bevoegdheid.

De historiek, zoals deze door collega's Vermeiren en Capoen werd weergegeven, van de wijze waarop een KMO'er vaak begint en ontstaat kan ik als volgt schetsen. Vaak wordt een initiatief genomen en in de achtertuin van start gegaan, met name in het werkhuis of in een kleine garage. Nadien komt de expansie op hetzelfde werkterrein, met alle gevolgen vandien voor de omgeving. Vanuit onze ervaring op gemeentelijk vlak kunnen we tientallen dergelijke voorbeelden geven. Daardoor wordt het probleem evenwel niet opgelost maar wordt wel de totstandkoming van deze problemen aangetoond.

Daarbij komt dat een bedrijf rechtszekerheid moet hebben. In onze analyse over de milieuproblemen in Vlaanderen hebben wij vastgesteld dat één der belangrijkste opdrachten van deze Executieve erin bestaat de bedrijven deze rechtszekerheid te bieden. Daarom werd dit punt ook in het regeerakkoord opgenomen. Om dezelfde reden werd professor Bocken ermee gelast de milieuwetgeving in het kader van een interuniversitaire opdracht te herschrijven tot een geordend geheel, met toepassing op het vlak van de rechtszekerheid. De resultaten van deze opdracht verwachten wij in het najaar 1991, waarna de rechtszekerheid in het kaderdecreet verder gestalte moet krijgen.

Zeker wanneer u refereert naar de beginperiode waarin de gewestplannen tot stand zijn gekomen, met name door de wet van 1972, was de filosofie van de gewestplannen erop gericht de dynamiek ervan te erkennen. Toen heeft men daarop geanticipeerd door te stellen dat men om de tien jaar tot een herziening zou moeten komen. Ik stel samen met u vast dat bijna 20 jaar later de eerste globa-

Theo Kelchtermans

le herziening van deze gewestplannen nog steeds niet is tot stand gekomen. Wij hebben nu reeds de derde Minister in een rij, die voorzichtig de kat de bel **aanbindt** en meent dat het in die richting zou moeten gaan. Iedereen aarzelt evenwel ter zake concrete initiatieven te nemen. Ik begrijp deze aarzelings, maar ik denk dat het geen alibi mag zijn de noodzaak van de herziening van de gewestplannen op relatief korte termijn te ontkennen. Ik pleit voor een volledige herziening van de gewestplannen omdat de actuele bestemmingsgebieden door de feiten zelf zijn achterhaald en daarenboven door de hele of partiële wijzigingen van de gewestplannen — probleem dat nu minder dan enkele maanden geleden aan de orde is — de hele filosofie ervan in vraag wordt gesteld. Ter zake moet ook rechtszekerheid worden gecreëerd. In die zin is het pleidooi van de interpellant ook gericht aan de Minister van Ruimtelijke Ordening opdat hij een initiatief zou nemen.

Volgens de interpellant zou de Executieve ten opzichte van de bedrijven niet langer meer de voorkoming van de milieuhinder als het belangrijkste criterium hanteren en voorbijgaan aan de beslissingen die door de vergunningverleners worden genomen, en aan de adviezen ter zake van bepaalde administraties. Ik spreek dat formeel tegen.

De ARAB-reglementering werd, zeker wat de bepalingen betreft inzake de hinder van bedrijven en de aan hen verleende vergunningen, vervangen door het milieuvergunningendecreet van 1985 en zijn uitvoeringsbesluit, het Vlaams Reglement betreffende Milieuvergunning, wat een totaal nieuwe organisatie inhoudt. Het VLAREM vangt trouwens heel wat vroegere ongerijmdheden op. Dankzij dit VLAREM dat vanaf 1 september toekomend toepasselijk wordt, zal de verantwoordelijkheid voor het optreden ten opzichte van de meeste hinderlijke bedrijven eindelijk liggen waar zij, mijns inziens, steeds had moeten liggen, namelijk op het gemeentelijk niveau. De klassen van hinderlijke bedrijven worden herin-

gedeeld. Terwijl voor de nieuwe klasse III de meldingsplicht bestaat, zullen voor klasse II en klasse I respectievelijk de gemeente en de provincie de vergunning moeten afleveren. Voor klasse II kan men bij de provincie in beroep gaan, voor klasse I bij het Vlaams Gewest. Er is ook voorzien in vergunningscommissies met name de Provinciale Milieuvergunningcommissie en een Gewestelijke Milieuvergunningcommissie. Zij coördineren onder meer de adviesverlening om tot een eensluidende aanpak te komen. De coördinatie wordt trouwens ook in de hand gewerkt door het bestuur Milieuvergunningen van onze Vlaamse administratie dat recent is omgevormd en daartoe de opdracht heeft.

Ik wil nu even ingaan op de vaststellingen die u meent te kunnen doen. Ik wil daaruit niet afleiden dat u de Minister voor Leefmilieu suggereert dat hij lichtvaardig voorbijgaat aan de bepalingen die ook voor hem vanzelfsprekend geldig blijven. Ik denk aan de wet op de stedenbouw, de wet van 1962, de gewestplannen, de bestemmingsgebieden en de adviezen die daaruit voortvloeien. Ik denk dat het goed is een aantal zaken op een rijtje te zetten.

Ik spreek bijvoorbeeld tegen dat ik op een systematische wijze de aangevraagde vergunning tot verlenging van de exploitatievergunning van sedert lang bestaande hinderlijke inrichtingen in beroep zou weigeren. Uit de vaststellingen die u deed en die u meende aan de hand van een aantal dossiers te kunnen aantonen gaf u die indruk. Ik heb daarom een overzicht voor 1990 laten opmaken. Ik stel vast dat er over 215 beroepdossiers uitspraak werd gedaan. Daarvan werden er 29 omwille van beroepsprocedurefouten onontvankelijk verklaard. Het correct toepassen van de beroepsprocedure is een vorm van rechtszekerheid ongeacht wie daarvan het voorwerp is. De 186 resterende dossiers zijn als volgt samengesteld. Voor 52 dossiers had de bestendige deputatie in eerste aanleg de vergunning toegestaan. In beroep werd deze vergunning in 46 gevallen bevestigd en in 6 gevallen geweigerd. Voor 23 dossiers had de bestendige

deputatie de gevraagde vergunning in eerste aanleg, dus voor klasse I, slechts gedeeltelijk toegestaan. In beroep werd de beslissing van de bestendige deputatie in 17 gevallen volledig bevestigd, in 1 geval werd de gevraagde vergunning volledig toegestaan en in een ander geval werd de vergunning in een proefvergunning omgezet. In vier gevallen werd de gevraagde vergunning volledig geweigerd. In vier van de 23 gevallen werd dus geen volledige voldoening bekomen en werd een ander standpunt ingenomen.

Van de 106 dossiers waarvan de bestendige deputatie de gevraagde vergunning in eerste aanleg had geweigerd, werd in beroep in 95 gevallen de weigering bevestigd, in 8 gevallen omgezet in een vergunning, in 2 gevallen in een gedeeltelijke vergunning en in 1 geval werd de weigering omgezet in een proefvergunning. Van vijf dossiers waarvoor de bestendige deputatie in eerste aanleg een vergunning op proef had verleend, werd in beroep in vier gevallen die beslissing bevestigd en in één geval werd de proefvergunning omgezet in een definitieve vergunning.

Uit deze cijfers blijkt dat in 1990 van de 186 onvankelijk bevonden beroepdossiers in niet minder dan 162 dossiers, hetzij 87 ten honderd, in beroep de beslissing van de bestendige deputatie in eerste aanleg werd bevestigd. Slechts in zes gevallen hetzij amper 3,22 ten honderd van de onvankelijke beroepdossiers werd in beroep de door de bestendige deputatie verleende vergunning omgezet in een weigering. Daartegenover werd een weigering in eerste aanleg in acht gevallen omgezet in een volledige vergunning, in twee gevallen in een gedeeltelijke vergunning en in één geval in een proefvergunning. Er werd derhalve een volledige of gedeeltelijke vergunning verleend voor elf dossiers, hetzij 5,91 ten honderd van de onvankelijke beroepdossiers. Deze cijfers tonen aan dat het vermoeden dat ik in beroep systematisch een ander standpunt zou innemen dan in eerste aanleg werd bevestigd, volkomen ongegrond is en door de feiten wordt tegengesproken.

Theo Kelchtermans

Tenslotte wil ik er nog op wijzen dat met betrekking tot de hernieuwing van de exploitatievergunning voor bestaande hinderlijke inrichtingen waarvan de activiteit niet in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van het gebied waarin deze inrichting is gelegen, vanuit stedenbouwkundig oogpunt beperkingen worden opgelegd in artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zelf. De gevallen van strijdigheid met de stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften die werden vermeld, kunnen legaal worden opgelost via een herziening van de gewestplannen, wanneer het gaat om activiteiten waarvan de hinder kan worden aanvaard. Hiermee meen ik voldoende te hebben aangetoond dat ik begrip heb voor de zorgen van de heren Vermeiren en Capoen. Uit de cijfers die ik heb geciteerd mag ook blijken dat mijn visie zeker niet eenzijdig en streng is ten opzichte van deze dossiers. Voor het merendeel van de dossiers stemt de tweede beslissing overigens overeen met die welke in eerste aanleg werd genomen. Het spreekt vanzelf dat het advies van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu wat de overeenstemming met het bestemmingsgebied betreft, uitdrukkelijk aan bod is gekomen bij de eindbeslissing.

De Voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer F. Vermeiren : Mijnheer de Voorzitter, de Minister geeft mij de indruk dat hij van zelfkastijding houdt. Ik heb op geen enkel ogenblik in mijn interpellatie gezegd dat de beslissingen van de Minister lichtzinnig zijn of dat hij geen rekening houdt met de milieuaspecten. Ik heb wel gezegd dat hij onvoldoende rekening houdt met bepaalde economische aspecten van het dossier en met de visie van de Regering omschreven in het regeerprogramma.

Ik dank de Minister voor zijn uitvoerig antwoord evenals de heer Capoen die namens zijn fractie een standpunt heeft verwoord dat nauw aansluit bij

het onze. Zoals de heer Capoen heeft gezegd, maakt het weinig uit of het nu om één, honderd of tweehonderd bezwaren gaat. De essentie van de zaak is dat er geen milieuhinder mag zijn en daarover zijn wij het allemaal eens.

Wat de statistische benadering betreft, geef ik toe dat in vele gevallen de uitspraak die in eerste instantie werd gedaan, nadien bevestigd werd. Dat is evenwel geen bewijs dat voldoende rekening werd gehouden met bepaalde criteria. Die 87 ten honderd die de Minister aanhaalt bewijzen alleen maar dat hij voor die gevallen de uitspraak van anderen overgenomen heeft. De vraag of bijvoorbeeld de uitspraken van de bestendige deputatie inderdaad verantwoord zijn of niet, bleef echter onbeantwoord.

Wat de essentie van de zaak betreft, meen ik te mogen vaststellen — dit verheugt mij ten zeerste — dat wij akkoord gaan inzake de milieuhinder en wij inspanningen moeten leveren om die te vermijden.

Uit het antwoord van de Minister heb ik ook kunnen opmaken dat in de toekomst meer aandacht zal worden besteed aan het economisch aspect en dit in het kader van de regeringsverklaring. Ik dank nogmaals de Minister voor zijn uitvoerig antwoord.

De Voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister T. Kelchtermans : Mijnheer de Voorzitter, ik ben geen masochist en zelfkastijding is mij vreemd.

De wet op de stedenbouw — daarover heeft de heer Vermeiren toch uitdrukkelijk geïmagineerd — legt beperkingen op, ook aan de Minister van Leefmilieu. De Minister kan die zich niet zomaar naast zich leggen.

Samen met mijn collega van Ruimtelijke Ordening, moeten de procedureregels, om tot een herziening van de gewestplannen te komen, worden vastgelegd, waarin de rechtszekerheid, ook vanuit de bestemmingsgebieden zelf, kan worden gegarandeerd. Hierover dient een globaal debat te worden gevoerd. Zodoende zou men in de toekomst overbodige

discussies met betrekking tot de milieuhinder uitsluiten.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 10 uur en 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

Wij zullen eerst de interpellatie van de heer Laverge over de vergunning tot het gebruik van grondwater in de textielsector behandelen en gaan dan verder met de interpellaties van mevrouw Vogels en de heer Van Rompuy-

De vergadering is gesloten.

— *De vergadering wordt gesloten om 17.55 uur.*

BIJLAGEN

VRAGEN OM UITLEG

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van 20 februari 1991

Vaste Verslaggever : de heer M. Desutter, Secretaris van de Commissie

— Vraag om uitleg van de heer C. Marchand tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de afwerking van de autosnelweg A18 tot en met de Franse grens en de door de Gemeenschapsminister aangekondigde beslissing ter zake in januari 1991

1. Uiteenzetting van de vraagsteller :

De afwerking van de autosnelweg A18 tot en met de Franse grens is van zeer groot belang voor West-Vlaanderen, de Westhoek en de Westkust. Vooral dan met het oog op 1992 en de voltooiing van de tunnel.

— De werken zijn op dit ogenblik bezig tot en met de Iepersesteenweg te Veurne. Het einde van de werken is geprogrammeerd voor medio 1992.

— Het vak Veurne-Franse grens dient dus nog aangevat.

Tussen de Belgische en Franse administratie werd een streefdatum afgesproken voor de afwerking die begin 1993 zou vallen.

Volgens vroegere berichten werd bevel gegeven voor het opmaken van een MER-rapport dat zou klaar zijn in januari 1991.

Uit de bespreking van de begroting blijkt dat een beslissing zou genomen worden in januari 1991.

Ondertussen verneemt het lid dat door de provinciale directie een prijsopgave werd gevraagd aan 2 studie bureaus in verband met het opmaken van een MER-rapport .

Er werd een prijsopgave met voorstel van toewijzing gedaan aan het Hoofdbestuur. Het hoofdbestuur was echter niet akkoord, en de provinciale diensten hebben opdracht gekregen om zelf alle gegevens te verzamelen in verband met :

- tracévarianten ;
- gemeenschappelijke aspecten van de beide tracés ;
- de gegevens over het noordelijk tracé ;
- de gegevens over het zuidelijk tracé ;
- de adviezen van de officiële instanties.

Dit werd opgemaakt door de provinciale diensten in oktober 1990.

Er werden contacten gelegd met de diensten van Leefmilieu die geadviseerd hebben zich te richten tot studie bureaus. Aan 4 bureaus met deskundigen in dienst werd prijs gevraagd, prijsopgave die op 19 november 1990 moest binnen zijn. Het provinciaal bureau heeft voorgesteld om de studie toe te wijzen.

Nu komt de klap op de vuurpijl. Met brief van 18 januari 1991 van het Hoofdbestuur lezen wij het volgende :

„Ik verzoek u dan ook per discipline een contract op te stellen waarin vermeld wordt welke discipline behandeld wordt met opgave van de prijs van de opdracht, hetgeen erop neerkomt dat de oorspronkelijke globale bieding van de NV Belconsulting wordt opgesplitst in verschillende overeenkomsten met de opgegeven deskundigen. Hierbij weze opgemerkt dat, overeenkomstig de voorschriften elk deelcontract dient opgemaakt te worden met slechts één deskundige, ook al werden er in de oorspronkelijke bieding, meerdere experten per discipline opgegeven”.

Dus :

- niemand schijnt goed te weten hoe het moet gebeuren ;
- wij staan vandaag even ver als in 1989 ;
- er moet dus nog altijd een MER-rapport worden opgemaakt aan de hand van het project van de provinciale directie ;
- de contracten moeten vandaag nog afgesloten worden betreffende de MER-studie.

Besluit :

1. Er mag verwacht worden dat het MER-rapport ten vroegste eind 1991 klaar is.

2. Daarna dient door de provinciale dienst het dossier opgemaakt met :

- opmetingen ;
- onteigeningsplannen ;
- beschrijving der werken ;
- bestek.

3. Hieruit blijft dat de gestelde datum van afwerking bijlange niet kan aangehouden worden. De autosnelweg op Frans grondgebied en ook de kanaaltunnel zal reeds lang afgewerkt zijn eer wij de verbinding gerealiseerd hebben, met alle nefaste gevolgen vandien.

Graag had het lid van de heer Minister de juiste toestand op vandaag vernomen en wat kan gedaan worden om de realisatie van de bedoelde autoweg te bespoedigen. Het maakt immers de bezorgdheid uit van alle verenigingen en mensen die voor de welvaart en het welzijn van deze streek opkomen.

2. Antwoord van de Gemeenschapsminister

Op dit ogenblik is de brug op de A18 over de Iepersessteenweg in Veurne in aanbouw. In 1990 werden de verhardingen aanbesteed van het vak tussen de N330, (Avekapelle-Oostduinkerke-aan Zee) en de N8, Ieper-Veurne, met de aansluiting op deze weg. De grondwerken voor dit vak zijn zo goed als afgewerkt.

Tussen de N8 te Veurne en de Kromfortstraat te Adinkerke-De Panne wordt voor de A18 het tracé van het gewestplan gevolgd. Op de begroting 1991 is een bedrag van 100 MF ingeschreven zodat ook de werken voor dit vak (deels) kunnen aanbesteed worden.

Enkel voor het vak tussen de Kromfortstraat en de grens met Frankrijk zijn er twee mogelijke tracés ;

1. een zuidelijk tracé dat de as van de op het gewestplan voorziene reservatiezone volgt en dus meer in De Moeren is gelegen ;
2. een tracé, dat naar het noorden is opgeschoven ten opzichte van het in het gewestplan voorziene tracé doch dat nog binnen de reservatiezone valt. Dit tracé is dicht bij de Cabourg-duinen gelegen.

Aan de administratie werd opdracht gegeven hiervoor een zogenaamde tracézone op te maken gevolgd door een milieu-effectenrapport (MER).

De tracénota beschrijft de invloed van elk tracé op de waterhuishouding, landbouw, milieu en ruimtelijke systemen en laat toe het meest gunstige tracé te bepalen.

Deze tracénota is ondertussen afgewerkt en wordt thans bestudeerd door mijn kabinet zodat de beslissing binnenkort mag verwacht worden. Wat het MER betreft wordt, zoals opgelegd door het besluit van de Vlaamse Executieve, een overeenkomst afgesloten met erkende deskundigen. Deze MER moet ingediend worden met de bouwaanvraag voor de werken van dit laatste vak.

De Gemeenschapsminister meent echter wel dat de toepassing van de MER-reglementering dient te gebeuren op een manier, die de werken niet vertraagt. De naleving van de MER-reglementering berust bij de diensten voor leefmilieu.

De Gemeenschapsminister wijst verder op de budgettaire problematiek van deze autosnelweg. Er is gemiddeld 400 miljoen frank nodig voor de afwerking, zijnde in totaal 1,2 miljard frank. Maar ook de Zeebrugse havenkringen vragen de prioriteit voor de verbinding van de voor- en achterhaven van Zeebrugge met de E40. Ook dit kan problemen stellen.

3. Replieken

De steller van de vraag benadrukt nogmaals het feit dat men sinds 1989 nog geen stap verder is. Hij vreest dat de moeilijkheden rond het MER-rapport en de stringente toepassing van de reglementering daarover de zaak andermaal zullen vertragen. Voor 1991 is 100 miljoen frank voorzien. Men zou voor dit jaar 200 miljoen frank dienen te voorzien, voor 1992 600 miljoen frank en voor 1993 300 miljoen frank. Alleen dan zal bedoelde autoweg tijdig klaar zijn voor aansluiting op de „chunnel”. Hij dringt er op aan dat de Gemeenschapsminister het nodige zou doen om zowel de procedure te bespoedigen als de nodige investeringskredieten te voorzien.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

Vergadering van dinsdag 5 maart 1991

Vaste verslaggever : de heer J. Van Eetvelt, secretaris van de Commissie

— Vraag om uitleg van mevrouw F. Brepoels aan de heer L. Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, in verband met de initiatieven die door de Minister werden genomen ter versterking van het Vlaams karakter van Voeren.

1. Uiteenzetting van de vraag door mevrouw F. Brepoels :

Mijnheer de Minister,

In de algemene inleiding van het Vlaams Regeerprogramma werd door de Vlaamse Executieve het engagement genomen „bijzondere initiatieven te ontwikkelen in taalgemengde gemeenten ter versteviging van het Vlaams karakter van bedoelde gemeenten”. Door de Vlaamse Raad werd tevens aangedrongen op de oprichting van een Voer cel.

In antwoord op mijn actuele interpellatie van 14 november 1990 liet de Voorzitter van de Vlaamse Executieve mij weten dat sommige leden van de Vlaamse Executieve niet geantwoord hadden op zijn vraag welke initiatieven door hun departement werden genomen. Blijkt, mijnheer de Minister dat u niet geantwoord hebt. Misschien betreft het hier een vergetelheid die nu gewoon kan worden rechtgezet.

In een onderhoud op 3 augustus 1989, met uw kabinet en een afvaardiging van Voerbelangen werden afspraken gemaakt omtrent een aantal dossiers, onder meer ook over het woonuitbreidingsgebied Moelingen. Door het gemeentebestuur werd reeds een principiële beslissing tot ontsluiting van dit woonuitbreidingsgebied genomen. Indien de meerderheid van het gemeentebestuur te Voeren erin slaagt dit gebied te ontsluiten, te onteigenen of te verkavelen, dan zal dit project de verfransing verder in de hand werken.

Een oplossing voor dit probleem zou kunnen bestaan in het geven van een onteigeningsmachtiging aan de in Voeren bevoegde Landmaatschappij, met name de Landmaatschappij van Tongeren.

Ter zake werd reeds gepeild naar de belangstelling van de Landmaatschappij Tongeren voor de ontsluiting van het woonuitbreidingsgebied Moelingen.

Een dergelijk project zou de bestaande nood aan bouwmogelijkheden kunnen oplossen. De Vlaamse Executieve zou via speciale initiatieven en financiële steun hiertoe in belangrijke mate kunnen bijdragen. Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen. Hoever staat het met de ter zake gemaakte afspraken ? Werd reeds een contactvergadering gehouden met de VHM en/of de administratie ? Wanneer zal u dit dossier op de Vlaamse Executieve brengen ?

2. Antwoord van de heer L. Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting :

De Gemeenschapsminister formuleert als preliminaire opmerking dat het op het vlak van de ruimtelijke ordening onmogelijk is iets te ondernemen zonder de medewerking van het gemeentebestuur.

Wat het aspect monumenten en landschapszorg betreft, mag worden gesteld dat er zich ter zake in Voeren geen problemen stellen.

Op het vlak van de huisvesting ligt de situatie wel anders.

Er werden in dit verband met betrekking tot Voeren verschillende besprekingen gevoerd met de coöperatieve vennootschap Gewestelijke Bouwmaatschappij Tongers huis. De problematiek van de sociale woningbouw in Voeren werd onderzocht. Aangezien geen enkele erkende bouwmaatschappij van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij Voeren tot zijn bevoegdheid heeft, diende men daarenboven voor wat de onteigeningsmachtiging betreft, beroep te doen, via de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, op de in Voeren bevoegde Landmaatschappij van Tongeren. Men botste evenwel op de vaststelling dat de gemeente geen initiatieven ter zake wil of wenst te nemen.

Er dient bij wijze van voorbeeld eraan herinnerd dat een vijftal jaren geleden een voorstel tot grondaankoop te 's Gravenvoeren werd gepland, waarvoor een eerste plenaire vergadering plaats had. Ook toen bleek dat de gemeente geen interesse had voor een initiatief van een Vlaamse bouwmaatschappij. Achteraf zou de gemeente eerder geneigd zijn geweest een verkaveling in Moelingen in de plaats te stellen. Dit werd toen door de plaatselijke maatschappij verworpen omdat de grond

daar te duur was. Het voorstel van de gemeente was trouwens geïnspireerd met het oog op een grotere Franstalige aanwezigheid in Moelingen.

Wat de ter zake gemaakte afspraken betreft was de opdracht in de eerste plaats de problematiek te onderzoeken. Dit onderzoek heeft onder meer uitgewezen dat in 's Gravenvoeren een klein woonuitbreidingsgebied nog voor realisatie vatbaar is.

Vervolgens werd nagegaan in welke mate en hoe iets zou kunnen gerealiseerd worden op het stuk van de sociale huisvesting tegen de wil in van het gemeentebestuur. Dit onderzoek heeft tot nog toe niet het gewenste resultaat gegeven.

Alles wijst er trouwens op dat in de gegeven omstandigheden geen wettelijke oplossing ter zake kan worden gevonden.

Met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en met de Administratie voor de Huisvesting werden informeel, in aanvulling aan wat voorafgaat, verschillende besprekingen gevoerd zonder evenwel iets nieuws bij te brengen.

In de aldus geschetste context, deelt de Gemeenschapsminister mede, dat het hem niet mogelijk is een datum voorop te stellen waarop het kwestieuze dossier op de agenda van de Vlaamse Executieve zal worden gebracht.

3. Replieken :

De indiener van de vraag benadrukt vervolgens het belang van de aansnijding van het woonuitbreidingsgebied Moelingen. De nood aan geschikte bouwplaatsen is zeer hoog ; jonge gezinnen kunnen de bestaande bouwkvelds niet meer aankopen. Zij is van oordeel dat de Vlaamse Executieve, tegen de wil in van het gemeentebestuur, dringend een initiatief moet nemen. Dit initiatief zou kunnen bestaan via een onteigening, eventueel in het kader van het Toekomstcontract Limburg waarin ook kredieten voor huisvesting zijn voorzien.

De kvelds moeten dan bij voorrang verkocht worden aan Vlaamse gezinnen.

Zij deelt mede dat in een brief van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, als oplossing werd voorgesteld, het verlenen van een onteigeningsmachtiging aan de Landmaatschappij van Tongeren, waardoor de gronden daarna zouden kunnen verkaveld worden, hetzij bebouwd of onbebouwd, en dan voortverkocht aan de gegadigden. Er is echter vanwege deze maatschappij een gebrek aan belangstelling, en hierdoor werd het project niet opgestart.

De Gemeenschapsminister benadrukt nogmaals dat het hem onmogelijk is om huisvestingsvennootschappen iets op te leggen. Hij verwijst hiervoor naar zijn uiteenzetting (punt 2).

Hetzelfde lid repliceert hierop door te verwijzen naar de brief van de zaakvoerder van de Landmaatschappij van Tongeren, waarin hij zich bereid verklaart tot de onteigening, verkoop en verkaveling van de gronden, mits voldoende financiële ruggeleuning vanwege de Vlaamse Executieve. Zij stelt de vraag, vermits de wettelijke mogelijkheid daartoe aanwezig is, waarom deze financiële stimulans vanwege de Vlaamse Executieve uitblijft ?

De Gemeenschapsminister merkt op dat de onteigening ook langs de normale weg kan. Hij stelt dat de dertig maatschappijen van de vroegere Landmaatschappij thans overgenomen zijn door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Deze maatschappijen behouden ingevolge de bepalingen van artikel 80 van de Huisvestingscode, zoals gewijzigd door artikel 2 van het decreet Breyne van 5 juli 1989 houdende wijziging van de Huisvestingscode, de mogelijkheid tot onteigenen. De Tongerse Landmaatschappij had echter een geringe belangstelling voor het project.

De Gemeenschapsminister wijst op nog een ander knelpunt in dit dossier. Het project werd gefnuikt door de onwil van het gemeentebestuur. De hamvraag is : kan men tegen de wil in van het gemeentebestuur onteigenen ? Op grond van de gemeentelijke autonomie kan de gemeente soeverein weigeren, en op ieder ogenblik, het wegentracé goed te keuren. (Artikel 54, WRO).

De vraagsteller beaamt dat, in de gegeven omstandigheden, de gemeente uiteraard de aanvraag voor het verkavelingstracé niet zal goedkeuren. Zij stelt dat men in dit geval de beroepsprocedure kan aanvatten.

De Gemeenschapsminister, hierin bijgetreden door de Voorzitter van de Commissie, bevestigt de autonomie van de gemeenteraad inzake het wegentracé. De Gemeenschapsminister vervolledigt door te verwijzen naar een vaste en constante rechtspraak ter zake. De gemeenteraad neemt een besluit over de zaak van de wegen, alvorens het college van burgemeester en schepenen over de vergunningsaanvraag beslist. (Artikel 57bis, § 1, 2°, WRO). Uit de bepalingen van artikel 57bis, § 1, WRO, volgt dat wanneer een verkavelingsaanvraag de tracéwijziging van bestaande gemeentelijke verkeerswegen omvat, de verkavelingsvergunning slechts kan worden verleend, nadat de gemeenteraad over het tracé van deze wegen heeft beslist (Raad van State, 25 juni 1982, Nr. 22.386). Een verkaveling kan dus nooit wettelijk zijn verkregen, zonder een door de gemeenteraad goedgekeurd wegentracé. Inzake goedkeuring van het wegentracé beslist, volgens de Gemeenschapsminister, de gemeenteraad soeverein. De gemeenteraad kan dus ook ongunstig beslissen, en hiertegen kan geen beroep worden ingesteld, noch door de gemachtigde ambtenaar, noch door de bevoegde Minister.

Een ander lid is van oordeel dat een bouwmaatschappij, ingeval zij een huisvestingsproject wil realiseren, steeds een verkavelingsaanvraag met wegentracé kan indienen bij de gemeente. De gemeente kan inderdaad ongunstig beslissen, maar de bouwmaatschappij heeft het initiatief en niet de gemeente. Het stilzitten van de gemeente kan een bouwmaatschappij niet vleugellam maken. De Tongerse Maatschappij zou dus een verkavelingsaanvraag kunnen indienen, met wegentracé. De gemeente kan inderdaad weigeren.

De Gemeenschapsminister vestigt de aandacht van de Commissie op het feit dat een verkaveling doorvoeren zonder een goedgekeurd wegentracé niet wenselijk is, tenzij de kavels gelegen zijn langs een uitgeruste weg. In dit geval komt de gemeente niet tussen en blijft het een zuivere verkavelingsaanvraag.

De vraagsteller verzoekt om enige verduidelijking van de juridische procedure ter zake.

De Voorzitter van de Commissie geeft vervolgens lezing van artikel 57bis, § 2, WRO, waarvan de tekst luidt als volgt :

„§ 2. In geval van beroep worden in artikel 55, § 1, laatste lid, en § 2, vierde lid, bedoelde termijnen van zestig dagen verdubbeld. Heeft de gemeenteraad over de zaak van de wegen geen beslissing moeten nemen of zich van beslissing over de zaak van de wegen onthouden en is beroep ingesteld, dan roept de gouverneur van de provincie de gemeenteraad samen op verzoek van de bestendige deputatie of van de Koning, al naar het geval. De raad moet dan over de zaak van de wegen een besluit nemen en dit mededelen binnen een termijn van negentig dagen te rekenen vanaf de samenroeping door de gouverneur ; zo nodig houdt het college van burgemeester en schepenen het in § 1, 1°, bedoelde openbaar onderzoek.

In dat geval wordt de termijn van honderdtwintig dagen die aan de bestendige deputatie of de Koning voor de mededeling van hun beschikking op het beroep is voorgeschreven, verlengd met de tijd die de gemeenteraad werkelijk heeft gebruikt om zijn besluit over de zaak van de wegen mede te delen”.

De Gemeenschapsminister concludeert door te stellen dat men de gemeente slechts kan dwingen een beslissing te nemen, doch dit geldt niet op het inhoudelijke vlak.

Een ander lid merkt op dat wat het wegentracé betreft, een afzonderlijke beslissing van de gemeenteraad nodig is, en dat ingeval van ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen, hiertegen geen beroep kan ingesteld worden, dit in tegenstelling met de verkavelingsvergunning, waar wel in een beroepsprocedure is voorzien.

De indiener van de vraag dringt aan op de oplossing van dit probleem dat van groot belang is voor de regio. Zij stelt dat het in de huidige context onmogelijk is om bedrijven aan te trekken, eventueel een ambachtelijke zone uit te bouwen of recreatieve voorzieningen te plannen, vermits de gezinnen over onvoldoende betaalbare bouwkvavels beschikken. Het aansnijden van het woonuitbreidingsgebied Moelingen kan een relance betekenen in deze regio. Een positieve stimulans is nodig.

De Voorzitter van de Commissie merkt op dat de beroepsprocedure geregeld wordt in artikel 57bis, § 1, 2°, laatste lid, WRO, waarin wordt gesteld dat „het raadslid niet onderworpen is aan de bepalingen van artikel 76, 7°, der gemeentewet”.

Inhoudelijk komt het bepaalde van meer vernoemd artikel 57bis, § 1, 2°, dus neer, enerzijds op een loutere bevestiging van de algemene regel vervat in een — thans bij artikel 2 van de wet van 3 december 1984 opgeheven — 7° in artikel 75 van de Gemeentewet, blijkens welke — los van enige specifieke regeling inzake stedenbouw — „de aanleg van nieuwe, en de verbreding en afschaffing van bestaande straten” tot de bevoegdheid van de gemeenteraden behoort, anderzijds op het vrijstellen van de gemeenteraad van de bij vermeld artikel 76, eerste lid, inleidende zin, voorgeschreven tussenkomst van de toezichthoudende overheden, aangezien een „dubbele voogdij — met name de voogdij van de Gemeentewet, en die van de stedenbouwwet — onnodig was,,.

De Gemeenschapsminister beklemtoont dat over deze problematiek reeds een ruime gedachtenwisseling werd gevoerd met het Kabinet en de Administratie van de Huisvesting.

Een ander lid suggereert dat om uit de impasse te geraken, de bouwmaatschappij een principiële verkavelingsaanvraag kan indienen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat bouwmaatschappijen slechts investeringen zullen doen, gronden opkopen en ontegenen, wanneer zij zekerheid hebben, dat hun project realiseerbaar is.

Nog een ander lid stelt dat dit dossier een oud zeer oproept. Hij verwijst ter zake naar de toegangsweg tot de school in Voeren. Ook toen werd onteigend. Aan dit dossier zijn twee aspecten. Het gaat om de verwerving van gronden en het initiatief nemen door een plaatselijke bouwmaatschappij, wat volgens dit lid, perfect mogelijk moet zijn, wanneer deze bouwmaatschappij over voldoende financiële middelen beschikt, om dit initiatief te verwezenlijken. Het tweede aspect betreft de medewerking van de gemeente aan dit project, wat in de gegeven omstandigheden moeilijk ligt.

Hetzelfde lid stelt dat wanneer een verkavelingsaanvraag wordt ingediend, deze procedure kan afgewikkeld worden zonder de medewerking van de gemeente. De beroepsprocedure laat in fine toe, de zaak gunstig af te wikkelen wanneer uiteindelijk

de Executieve tegenover het dossier gunstig staat. Dit wat de zuivere verkavelingsaanvraag en mogelijke vergunning betreft.

Inzake het wegentracé ligt de zaak anders. Hij stelt dat de configuratie van het betrokken woonuitbreidingsgebied van groot belang is.

De Commissie wijdt daarna een ruime technische bespreking aan de configuratie van het woonuitbreidingsgebied.

Het lid meent dat, bij een gunstige configuratie van het gebied qua aansluitbaarheid op de openbare weg, men bij wijze van een eerste aanzet, met een beperkte ontsluiting van het gebied zou kunnen starten, zonder evenwel het woonuitbreidingsgebied in zijn totaliteit aan te snijden. Voorwaarde hiertoe is dat dit beperkte gedeelte past in een globale ruimtelijke aanpak en niet strijdig is met een latere stedenbouwkundige aanpak.

De Gemeenschapsminister verzoekt vervolgens om nadere toelichting inzake de configuratie van het perceel ten opzichte van de openbare weg, aan de hand van het Gewestplan.

De Gemeenschapsminister deelt tot besluit mede, dat indien er een toegang mogelijk is, hij bereid is de hierboven aangereikte oplossing terdege te onderzoeken.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 5 maart 1991

Vaste verslaggever : mevrouw O. Lefeber, Secretaris van de Commissie

— Vraag om uitleg van de heer W. De Vlieghe aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting over de vestiging van een verbrandingsoven voor huishoudelijk afval in Vlaams Brabant en de mogelijke alternatieven hiervoor

1. Uiteenzetting van de vraagsteller

Het probleem van afvalverwerking in Vlaams Brabant is bijzonder dringend, gezien de thans gebruikte stortcapaciteit op korte termijn onbeschikbaar zal worden.

Het enige antwoord op die problematiek vanwege de Vlaamse Executieve is tot nog toe geweest : zo vlug mogelijk een grote installatie bouwen voor afvalverbranding. Maar deze optie is tot nog toe niet uitgebouwd, omdat geen geschikte site gevonden is voor de plaatsing van de installatie. Het aantal geschikte plaatsen is beperkt, voornamelijk omdat de nabijheid van een elektrische centrale vereist is voor de afvoer van de verwerkte elektriciteit.

Verskillende mogelijke sites lijken opgegeven omwille van politieke druk en het protest van de publieke opinie, maar andere duiken dan weer op.

De Executieve lijkt daarenboven geen ernstige stappen te overwegen om de gelegenheid te gebruiken om meteen de infrastructuur uit te bouwen voor een ecologisch veel bevredigender oplossing van afvalverwerking, met gescheiden ophaling, compostering van de composteerbare fractie (bijna de helft), recycling van de recycleerbare stoffen.

Vandaar mijn vragen aan de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting.

1. Blijft de Minister vasthouden aan de end-of-the-pipe oplossing van een verbrandingsoven, of kan overwogen worden van de openstaande gelegenheid gebruik te maken over te schakelen op een beleid van afvalverwerking (met onder meer het oprichten van compostering- en recyclagebedrijven, waar nodig ?
2. Zijn de sites van Vilvoorde, Grimbergen (Verbrande Brug) en Drogenbos definitief geschrapt als vestigingsplaatsen ?
3. Zijn de sites van Leuven en Sint-Pieters-Leeuw definitief uitgesloten als vestigingsplaats ?
4. Is er enige waarheid in de geruchten dat de oven zou kunnen gebouwd worden bij het schakelstation Breughel te Dilbeek ? (Sint-Ulriks-Kapelle) ?

2. Antwoord van de Gemeenschapsminister

Het afvalstoffenplan 1991-1995 geeft een absolute prioriteit aan voorkoming en recyclage. Het verwerven van de nodige know-how hierover wordt in dit kader een van de voornaamste opdrachten van OVAM in de komende periode. OVAM heeft verder nadrukkelijk de opdracht gekregen om te participeren in initiatieven van selectieve ophaling.

Nochtans moet een voldoende capaciteit voorzien worden voor de verbranding van niet-recupereerbare reststoffen. Hierbij moet worden rekening gehouden met de totale afbouw van het storten van niet-recycleerbare materialen die kunnen worden verbrand. Met een reductie van 70 procent van hetgeen nu nog wordt verbrand, zijn er nog steeds vijf verbrandingsovens nodig, die een capaciteit hebben van 110.000 ton per oven en per jaar.

In de komende planperiode wordt geen bijkomende verbrandingscapaciteit voorzien, met uitzondering voor Vlaams-Brabant. De bestaande capaciteit kan worden gerentabiliseerd door samenwerkingsverbanden via poolvorming. Het uitgangspunt blijft echter dat er geen afwenteling van afval naar andere provincies mag zijn. In deze optiek is een verbrandingsoven in Vlaams-Brabant nodig, met in de eerste fase een capaciteit van 330.000 ton.

Men is het er in Vlaams Brabant in het algemeen over eens dat een nieuwe verbrandingsoven noodzakelijk is. Maar vrijwel iedereen is tegenstander van een vestiging van die oven op het grondgebied van de eigen gemeente. Terzijde kan hier worden opgemerkt dat de overeenkomst die met de verpakkingindustrie wordt gesloten over het voorkomen en recycleren van verpakkingafval, een sorteerinstallatie voorziet die mogelijk in Vlaams-Brabant zal worden gevestigd. Hiertegen bestaat kennelijk geen verzet.

Om dit probleem op te lossen zal de directeur-generaal van OVAM andermaal contact opnemen met alle betrokken burgemeesters en om suggesties vragen. Tegelijkertijd zal er naar die burgemeester toe voorlichting worden gegeven over

de werking van de nieuwe generatie verbrandingsovens, die qua milieuhygiëne niet vergelijkbaar zijn met de nu bestaande ovens.

In het najaar zal de directeur-generaal van OVAM een verslag indienen bij de Executieve, waarin suggesties voor de mogelijke inplanting worden geformuleerd. Hieruit zal een concreet voorstel worden opgemaakt.

Op dit ogenblik is er echter nog geen enkele beslissing genomen over mogelijke inplantingsplaatsen. Er bestaat noch bij OVAM, noch bij de Gemeenschapsminister van Leefmilieu een concreet voorstel van inplantingsplaats. Alle geruchten over het al dan niet in aanmerking nemen van bepaalde vestigingsplaatsen moeten dan ook formeel worden ontkend.

Replieken

De vraagsteller merkt op dat de Gemeenschapsminister geen concreet antwoord geeft op zijn vragen. De beslissing over de inplantingsplaats van de oven wordt steeds maar vooruitgeschoven, zonder dat de knoop wordt doorgehakt.

Verder merkt hij op dat er geen echt alternatief voor afvalverbranding wordt gegeven, alhoewel moet worden toegegeven dat het beperkt initiatief rond de verpakkingsafval een stap in de goede richting is. Maatregelen zoals wijzigingen in het organigram van OVAM of eventuele participaties in initiatieven van selectieve ophaling zijn onvoldoende voor een echte alternatieve afvalpolitiek. Een reële uitbouw van de recyclagesector zal er niet komen met louter algemene verklaringen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er wel degelijk concrete initiatieven worden genomen in de recyclagesector. Zo wil men komen tot een coördinatie van de bedrijven die reeds aan recyclage doen. Verder is er de reeds genoemde convenant met de verpakkingssector.

Tenslotte wijst de Gemeenschapsminister er nog op dat de optie van verbranding van restafval ook door de fractie van de vraagsteller niet wordt afgewezen. Er bestaat geen alternatief voor.